BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

DÜNYANIN SONUNA DOĞRU

H.G. WELLS

DÜNYANIN SONUNA DOĞRU

H.G. WELLS

BASKAN YAYINLARI

Yazan : H.G. WELLS
Çeviren : OSMAN TALAT TAŞKIN

«The War of the Worlds»

Ali Rıza Başkan
Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.

Her hakkı mahfuzdur.

Başkan Yayınları A. Ş.

İstanbul — 1983

Hayali ülkelerde; gezegenlerde yaşayan yine hayali canlılara ve geçen olaylara; veya bilimin gelecekte gerçekleştireceği umulan teknik olanaklara yerveren bir edebiyat türü olan «Bilimkurgu», günümüzde bütün dünyada hemen her yaşta insanın büyük ilgisini çekmektedir. Aslında bugün «Bilimkurgu» adıyla andığımız edebiyat türünün yüzyılı aşkın bir geçmişi vardır. Bu türün ilk önemli habercisi, geçtiğimiz yüzyılın ilk yarısında yaşayan ünlü Amerikalı yazar ve şair Edgar Allan Poe olmuştur, denilebilir. Poe, «Gordon Pym» adlı romanında kutupların buzulları arasında gizlenmiş hayali ve esrarengiz yaratıklara yervermekle bu konuda ilk adımı atmıştı.

İngiliz ozanı Shelly'nin karısı olan Mary Wollstonecraft, 1817 yılında yazdığı «Frankenstein» adlı ünlü eserinde; bir bilim adamının içinde kimyasal maddeler bulunan imbikler ve elektrik akımlarının yardımıyla yarattığı canavarın öyküsünü dile getirmişti ki, bu da «Bilimkurgu»nun en eski ve en önemli örneklerinden biri olmuştu.

Ünlü Fransız yazarı Jules Verne ise bu türün ilk büyük ustası olarak ortaya çıkmıştır. Jules Verne, yirminci yüzyılın bir takım buluşlarını ondokuzuncu yüzyılda sezinlemiş bir yazardır. «Deniz Altında 20.000 Fersah», «Aya Yolculuk» gibi eserlerinde, çağından ancak yüz yıl sonra gerçekleşebilen tahminlerde bulunmuştur. Bu, Jules Verne'i «Bilimkurgu'nun ilk büyük ustası» yapan özelliği olmuştur.

«Bilimkurgu» dalının ilk büyük ustası Jules Verne ise, ikinci büyük ustası, ünlü İngiliz romancısı H.G. "Wells'tir.

Elinizde bulunan bu eserin de yazarı olan Herbert George Wells, 21 Eylül 1866'da Bromley'de (İngiltere) doğmuştur. Hayata biyoloji öğretmeni olarak atılmış, daha

sonra edebiyat ve tarih konularına yönelmiştir. 1895 Yılında, bilimkurgu dalında ilk eseri olan «Zaman Makinesi»ni yazmıştır. Bu kitabın uyandırdığı olağanüstü ilgi karşısında H.G. Wells, çalışmalarını bu konuya yöneltmiş ve herbiri bugün bilimkurgu alanında klâsik bir değer taşıyan «Dr. Moreau'nun Adası» (1896), «Görünmeyen Adam» (1897), «Dünyanın Sonuna Doğru» (1898), «Ayda İlk İnsanlar» (1901), «Göklerde Savaş» (1908) gibi eserleriyle ölümsüz ününe erişmiştir. H.G. Wells bu arada kendi öğrencilik yıllarını anlatan «Mr. Lewisham ve Aşk» (1900), Kraliçe Viktoria devri toplum yapısına ve devrin Ortodoks felsefesine tepki gösteren «Kipps» (1905), «Tono-Bungay» (1909), «Mr. Polly'nin Hikayesi» (1910), geçmiş hakkındaki eleştirileri ile gelecek hakkındaki umutlarını içeren «Beklentiler» (1901), «Modern bir Ütopya» (1905), «Yeni Makyavel» (1911); halkın eğitimi düşüncesiyle kaleme aldığı «Tarihin Görünüşü» (1920), «Yaşam ve Bilim» (1931), «Emek, zenginlik ve mutluluk» (1932), «Yarının yüzü» (1933), «Otobiyografi Denemeleri» (1934) gibi eserleriyle tanınmıştır. Ünlü yazarın son yapıtı 1945 yılında 79 yaşındayken kaleme aldığı «Aklın Son Haddi» isimli romanı olmuştur.

Herbert Geoıge Wells, 13 Ağustos 1946'da Londra'da hayata gözlerini yummuştur. Büyük yazarı ölümünün 37'nci yıldönümünde yayınladığımız bu eseriyle anarken, onu okuyucularımıza tanıtmış olmanın da sevincini yaşıyoruz.

H.G. Wells'in bu romanı 1938 yılında Amerika'da radyo temsili haline getirilmiş ve yayını yöneten ünlü oyuncu ve yönetmen Orson Welles, programı sunarken, dünyamızın Marslılar tarafından istilâsını gerçek bir habermiş gibi yayınladığından Amerika'da binlerce kişi panik ve dehşete kapılıp yollara dökülmüş, kentlerde hayat felce uğramış, hatta intihara kalkışanlar bile olmuştu. Bu eser filme alınmış ve başrolünü Richard Burton oynamıştı.

Çağımızın mitolojisi olarak da kabul edilen «Kurgu-bilim», Amerikada ve tüm dünyada gerçek anlamında bir bilim dalı haline almış bulunmaktadır. Çağımızın uzaya açılmış olması, bu yolda verilen eserlerin büyük çoğunluğunu da uzaya, evrendeki diğer gezegenlere ve oradaki canlılara yöneltmiş bulunmaktadır. Ancak bu konuda uzay teması dışında da bir çok ciddi eserler verilmektedir.

Amerika'da, özellikle 2. Dünya Savaşından sonra, Avrupa'da ise 1950'lerden sonra «Kurgu-bilim» en büyük okuyucu kitlesine sahip edebiyat türlerinden biri olmuştur.

1968'de Amerikalı bir grup araştırmacı, bu türün niçin böylesiıne revaçta olduğunu araştırmış ve gerçekten ilginç bir takım sonuçlara varmışlardır.

Avrupanın çeşitli ülkeleri ve Amerika'da 5000'i aşkın kişi üzerinde yapılan anket ve araştırmalar sonunda şöyle bir sonuca varılmıştır:

Yaşam tahminden ibarettir. Yarının ne getireceği kesinkes bilinemez. Ancak yapılabilecek en iyi şey, «Yarın neler olabilir?» sorusunun yanıtını aramaktır. İşte, «Kurgu-bilim»de bunu yapmaktadır. Zaten «Bilim» ve «Kurgu-bilim» arasındaki farklılık da bu noktada başgöstermektedir. Bilim'e göre, dünyanın 100 yıl sonraki hali bellidir. Bugünkü gidişata göre 100 yıl sonra dünyada açlık başgösterecek, her yerde savaşlar ve toplu ölümler olacak, sınai ve tarımsal üretim yetersiz kalacak, tüm enerji ve hammadde kaynakları tükenecektir. Bu durum bilim adamlarının kompüterler yardımıyla vardıkları sonuçtur.

Ancak «Kurgu-bilim» yazarları der ve «Kurgu-bilim» okurları bilir ki, bu durum, dünyanın 100 yıl sonra içinde bulunabileceği yegâne durum değildir. Hiçbir olasılık gözardı edilmemelidir. Her ne kadar kompüterler yazarlardan daha iyi bilir, daha doğru sonuçlara ulaşır gibi gelse de kompüterler çok önemli bir yetenekten yoksundur: Hayalgücü.

Kurgu-bilimin günümüzde, kitapları dünyanın dört yanında satış rekorları kıran ünlü yazarları arasında Isaac Asimov, Peter Banda, Ray Bradbury, Emil Peteja, Arthur C. Clarke, Edgar Rice Burroughs, Robert Silverberg, E. E. Doc Smith gibi isimler vardır. Bu dizimizde bu ünlü kurgu-bilim yazarlarının yapıtları da yer alacağından okuyucularımız bu büyük ustaları yakından tanımak imkân ve fırsatını bulacaklardır.

Kurgu-bilim bugün Amerika'daki bazı üniversitelerde başlı başına bir bilim dalı olarak okutulmaktadır.

Birinci Bölüm

ONDOKUZUNCU yüzyılın sonlarında, insanların kendilerinden çok daha üstün beyinler tarafından ısrarla ve yakından gözlendiği söylense, hiç kimse inanmazdı. Hem de, bir damla suda kaynaşan ve çoğalan tekhücreli yaratıkların, insanlar tarafından mikroskop altında incelendikleri gibi hassas ve ayrıntılı olarak... Tıpkı mikroskop altındaki tekhücreli yaratıklar gibi, o dönemde de insanlar sonsuz bir gönül rahatlığıyla, dünya üzerindeki gündelik işlerinin peşinde koşuşuyorlardı. Hiç kimse, uzayın daha yaşlı gezegenlerinin insanlık için tehlike kaynağı olabileceğini düşünmediği gibi, o gezenlerde hayat olduğuna ilişkin düşünceleri, düşünmeye bile değmez, gerekçesiyle kafalarında barmdırmıyordı. Oysa, insanlar henüz uzay boşluğunu tanımaya çalışırken, o yaşlı gezegenlerden biri olan Mars'ta, dünyayı izleyen gözler, yavaş ve emin adımlarla plânlar geliştirmişler ve yirminci yüzyılın başlarında bu alanda büyük ilerlemeler sağlamışlardı...

Öncelikle hatırlatmak gerekir ki, Mars gezegeni güneşten ortalama 140.000.000 mil uzaklıktadır ve güneşin çevresinde döner. Mars'ın güneşten aldığı ışık ve ısı ise dünyanın aldığının ancak yarısıdır. Eğer nebuîa hipotezi gerçek ise, dünyamızdan daha yaşlı olması gerekir ve dünyamızdan çok daha önce eriyik durumundan çıktığı söylenebilir. Bu, dünya hacminin yedide biri kadar olan Mars'ta, canlıların varolması için gerekli ortamın olduğunu düşünmemiz için önemli bir dayanaktır.

Ancak insan öylesine gururlu ve kendini beğenmiştir ki, ondokuzuneu yüzyılın sonuna dek varolan umursamazlık, bugünün entellektüel hayatı için de geçerlidir denilebilir. Oysa, Mars'ın yerküreden daha yaşlı olduğu, yüzey alanının yerin dörtte birine yakın olduğu ve güneşten daha

uzakta olduğu bilindiğine göre, orada hayat başlangıcı olabileceğini, daha da öte ileri bir hayat olabileceğini düşünmek ve anlamak hiç de zor olmaz.

Mars'ın fiziksel özellikleri halâ tam olaruk bilinmez. Bilinen şudur ki, Mars'ın ekvatoral bölgesinde bile günün ortasındaki sıcaklık, yeryüzünün en soğuk kış aylarındaki sıcaklık kadardır. Hava tabakası daha incedir ve okyanusları, *gezegen* yüzeyinin üçte birini kaplayacak kadar küçülmüştür. Yavaş olan mevsim değişiklikleri yüzünden her iki kutbunda karlar birikmekte ve zamanla eriyen karlar, periyodik olarak ılıman bölgelere inmektedir. Yani Mars, gittikçe sular altında kalmaktadır. Bizim inanmak istemediğimiz böylesine bir sonla karşı karşıya olan Marslılar ,bizim ancak düşlerimizde gördüğümüz cihazlarla uzaya baktıklarında, kendi gezegenlerinden 35.000.000 mil uzaklıkta, onlar için bir umut ışığı gibi parlayan sıcak gezegenimizi görürler. Çeşitli bitkilerle kaplı yeşil alanları, engin mavilikleri, bulutlu atmosferi ve kalabalık kent alanları gözlerinin önüne serilir.

Ve bu dünyanın yerlileri olan bizler, onları nasıl maymun ya da benzeri biçimde görüyorsak, muhtemeldir ki onlar da bizi öyle yabancı görüyorlardır. Hayatın varolmak için sürekli bir mücadele olduğunu varsayan insan düşüncesi, sanırız Marslılar için de geçerlidir. Bir yanda çok soğuk dünyaları, öte yanda hayat dolu, fakat sıradan hayvanlar olarak gördüğü kalabalıkların yaşadığı bir dünya... Bu durumda, Marslıların neslinin sürmesi için tek çıkar yol, güneşe doğru savaşmaktır.

Marslıları insafsızca yargılamadan önce, kendi gezegenimizde kendi yaratıklarımıza, yalnızca bizon ve dodo gibi soyunu tükettiğimiz hayvanlara değil, insan soyuna yapılanları hatırlamalıyız. Çok uzak değil, daha elli yıl önce Tasmanyalılar Avrupah göçmenlerce yürütülen imha savaşında yokedildiler. Eğer Marslılar da aynı şeye inanıyor-

larsa, o zaman bizim merhamet dilencisi kesilip yakınmaya hakkımız olabilir mi?

Bizimkinden üstün matematik bilgileriyle Marslıların, dünyaya inişlerini incelikle hesapladıkları kuşkusuz. Ayrıca bütün hazırlıklarını güzel bir işbirliği ile gerçekleştirdikleri de belli. Gerçekte tüm bu hazırlıklar, ondokuzuncıı yüzyılda kullandığımız aletlerle bile saptanabilirdi. O tarihlerde Schiaparelli bu kırmızı gezegeni gözlerken tanık olduğu parıltıları yorumlayamamıştı. Oysa o zamandan beri Marlsılar hazırlıklarını sürdürmekteydiler. 1894'te Mars ile 180° karşı karşıya geldiğimiz sırada, ilk olarak Lick Gözlemevi'nde, sonra Nice'te Perrotin ve daha sonra da öteki gözlemevlerindeki gözlemciler tarafından diskin aydınlık yüzünde büyük bir ışık görüldü. İlk olarak bu olayı, 2 Ağustos tarihli Nature dergisinde İııgilizler okudular. Ben bu olayın, bize doğru yöneltilmiş büyük bir silahın ateşlenmesini andırdığını düşündüm. Daha sonra karşılaşılan benzer iki olaya da lam bir açıklık kazandırılmadı.

Saldırı bundan altı yıl önce patlak verdi. Mars tam karşımızdaki konumuna yaklaşırken, Cava'daki Lavelle Gözlemevi gezegenimizin üzerine doğru akkor halinde büyük bir gaz kütlesinin patlatıldığını gösteren astronomik değişiklikler saptadı. Vakit geceyarısını bulmak üzereydi. Bu gazın spektroskopik analizini yapan uzmanlar, büyük bölümü hidrojenden oluşan yanıcı bir gaz kütlesi olduğunu belirlediler. Bu kütle büyük bir hızla dünyaya doğru gelmekteydi. Ateş izi onikiyi çeyrek geçe görünmez oldu.

Bu olay pek önemsenmemiş olmalıydı ki, ertesi günkü gazetelerin *Daily Telegraph* dışındaki hiç birinde en ufak bir haber yeralınadı. Dolayısıyla insanlığın yüzyüze kalabileceği büyük bir tehlikenin atlatıldığından kimsenin haberi olmadı. Eğer Ottersaw Gözlemevi'ıiin ünlü astronomu Ogilvy ile karşılaşmamış olsaydım, böyle bir olaydan benim de haberim olmayacaktı. Ogilvy duyduğu olaydan aşı-

rı heyecana kapılmıştı. İlgilenmeni üzerine, gezegeni birlikte incelememiz için beni o gece gözlemevine çağırdı.

O gece olanlar en küçük ayrıntısına kadar halâ aklımda- Gözlemevi karanlık ve sessizdi. Tavanda ölgiiıı ışığıyla bir fener sarkmakta, teleskopun saat sesini andıran tik-takları işitilmekteydi. Tavandaki dikdörtgen biçimli küçük açıklıktan görülen yıldızlar bir toz bulutunu andırıyordu. Bu tozbulutuna teleskopla baktığınızda, koyu mavi bir daire içinde yüzen küçük yuvarlak gezegenler görürsünüz. O denli küçük ve parlak görünürler ki, iğne başı büyüklüğünde titreşen ışıklar gibidirler. Bu titreşimler, teleskopu görüntü alanında tutmak için gerekli mekanik işlemden doğar.

Teleskopa bir süre baktıktan sonra, yıldızların büyüyüp küçülmeye başladığım gördüm. Bu da benim gözümün yorulduğunu gösteriyordu. Kırmızı gezegen, yani Mars bizden 40.000.000 mil uzaktaydı. Uzayda yüzen bir toz zerreciğine benziyordu ve yakınında üç ışık noktası gördüğümü hatırlıyorum. Bu üç nokta, boşluğun erişilmez karanlığında, sonsuz uzaktaymış gibi görünüyordu. Yıldızlı bir gecede, yıldızlar arası karanlığın nasıl göründüğünü bilirsiniz. Bu görünüm, teleskopla bakıldığında daha da derindir. Böylesine küçük ve belirsiz şeyler genellikle teleskoptan da görülemez. Dolayısıyla, onların her dakika binlerce mil aşarak bize gönderdiği, belki de ölüm getiren şeyleri bizler göremiyorduk. İlk baktığımda ben de böyle birşey düşünmemiştim. Kimsenin de böylesine yanılmaz ve güçlü silahlar olabileceğini düşündüğünü sanmıyorum.

O gece de, bu uzak gezegenden dünyaya doğru yeni bir gaz püskürmekteydi. Onu gördüm. Çevresinde kırmızımsı bir parıltı vardı. Ogilvy'e seslendim ve o benim yerimi aldı. Bunaltıcı bir geceydi ve ben sürekli susuyordum. Gittim, koltuğa çöktüm ve ayaklarımı gelişigüzel masaya uzattım. Daha bir «oh» demeden, gazdan bir ışık sütununun bize doğru geldiğini gören Ogilvy heyecanla bağırdı.

Aynı gece ilkinden bir süre sonra yeryüzüne bir başka füze (böyle diyelim) daha ateşlendi. Bitkin olarak masaya oturduğumu ve gözlerimin önünde yeşilli, kırmızılı beneklerin uçuştuğunu hatırlıyorum. Bir sigara yaktım ve yaşadıklarımı düşünmeye koyuldum. Ogilvy saat bire kadar teleskopun başından ayrılmadı. Sonra kalktık, feneri söndürdük ve yürüyerek Ogilvy'nin evine gittik. Karanlığı bir yorgan gibi üzerine çekmiş Ottersaw'lı ve Chertsey'li binlerce insan, olanlardan habersiz huzur ve sükûn içinde uyuyorlardı.

O geceki olaylar Ogilvy'nin kafasını oldukça karıştırmıştı. Çok sayıda meteoritlerin gezegenimize doğru yola düştüğü ya da büyük bir volkanik patlama olduğunu düşünüyordu. Bana uzun uzun, iki komşu gezegende aynı yönde gelişen organik evrimin, nasıl olup da birbirine benzemediğini anlattı.

— Mars'ta insana benzer bir yaratığın olması olasılığı milyonda birdir, dedi.

O gece yüzlerce gözlemci ve bilim adamı o parıltıyı gördü. Bunu izleyen on gece, her defasında bir parıltı gözlendi. On gecenin sonunda parıltının neden kesildiğini açıklamaya kimse girişmedi. Teleskoptan rahatlıkla izlenebildiği gibi, geniş bir toz ve duman bulutu Mars'ın atmosferini kaplamıştı.

Günlük gazeteler bu kez olaya çok büyük bir ilgi gösterdiler. Her yerde, Mars'taki volkanlarla ilgili çeşitli yazılar göze çarpıyordu. Güldürü dergisi *Punch* bu konuda hemen bir çizgi roman bile başlattı. Oysa, Marslıların dünyayı hedefleyen füzeleri, saat be saat, gün be gün daha yakma geliyordu. Bana öyle geliyordu ki, insanlar, bugüne kadar yaptıkları gibi önemsiz gündelik işlerinin ötesinde, bu sorunu düşünemiyordu. O günlerin bol renkli ve bol resimli gazetesi *Markham'*ın, gezegenin yeni bir fotoğrafını basmakla ne denli övündüğünü çok iyi hatırlıyorum. Yine o günlerde insanlar, ondokuzuncu yüzyıl düzeyindeki bir

sürü makalenin ortaya dökülüşüne tanık oldular. Bana gelince; zamanımın çoğunu bisiklete binmeyi öğrenmeye çalışmak ve uygarlık geliştikçe ahlakî düşüncelerin de gelişeceğini ileri süren yazılar hazırlamakla geçiriyordum.

Bir gece karımla yürüyüşe çıktık. Yıldızlı bir geceydi ve ben karıma Zodyak'taki burçları anlatıyordum. Ayrıca, şu anda pekçok teleskopun üzerine yöneldiğini bildiğim Mars'ı gösterdim. Sıcak bir geceydi. Eve dönerken, bir grup insan şarkılar söyleyerek yanımızdan geçti. Evlerin yalnızca üst katlarında ışık yanıyordu ve bu, insanların yatmak üzere olduklarını gösteriyordu. İstasyon yönünden gelen trenlerin ray üzerinde çıkardığı sesler, düdükleri ve kulağımıza çalman herşey bir melodi gibiydi. Karım, bu melodiyle danseden ve gökyüzüne asılmış izlenimi veren yeşilli, sarılı, kırmızılı trafik lambalarını gösterdi. Ortalık sakin ve güvenli görünüyordu.

İkinci Bölüm

VE bir gece ilk «yıldız» düştü. Sabah saatlerinde Winchester üzerinden, oldukça yükseklen doğuya doğru kayan bir alev çizgisi görüldü. Albin, onun gerisinde yeşilimsi bir iz bıraktığını söyledi. Meteorlar konusunda ünlü uzman Denning, onun ilk görüldüğü yüksekliğin 90-100 mil dolayında olduğunu ve 100 mil kadar doğuda dünyaya düşmüş olabileceğini öne sürdü.

Bu olayın geçtiği saatlerde evimdeydim ve çalışıyordum. Ottershaw'a doğru açık olan penceremden gökyüzüne bakıyordum. Ancak olayı göremedim. Görenlerden kimileri düşerken ıslık gibi ses çıkardığını söylüyorlardı. Ben böyle bir ses de duymamıştım. Berkshire, Serrey, ve Middlesex'teki birçok insan düşüşünü gördükleri şeyin bir meteor taşı olduğunu düşünmüşlerdi. Bunun ötesinde düşen şeyin ne olabileceğini pek merak eden yoktu zaten.

Sabahın bu ilk saatlerinde «göktaşı»nın düşüşünü gören zavallı Ogilvy, bunun Horsell, Ottersaw ve Woking arasında bir yerlere düştüğünü tahmin ederek aramaya koyuldu ve buldu da. Çarpmanın etkisiyle büyük bir çukur açılmıştı ve fırlayan taş, toprak bir-birbuçuk mil uzaklıkta çeşitli yönlere dağılmıştı. Çukurdan ince mavi bir duman yükseliyordu.

Düşen şey hemen hemen toprağa gömülmüş olarak duruyordu. Düşerken sürüklediği ve yaktığı ağaç dalları da çevresine yayılmıştı. Cismin görünen bölümü büyük bir silindire benziyordu. Çapı 30 metre kadardı. Ogilvy cisme yaklaştı, boyutunu ve özellikle de biçimini görünce büyük bir şaşkınlık geçirdi. Çünkü, meteroitler genellikle küresel biçimde olurlardı. Atmosfere girdikten sonra ısınan cisim halâ sıcaktı. Silindirin içinden duyulan çıt çıt sesleri

soğuduğunu gösteriyordu. Üstelik yüzeyinin eşitsiz soğuduğunu ifade eden bu seslere rağmen, Ogilvy içinin oyuk olabileceğini hemen akima getiremedi.

Çukurun kenarına dikilerek bu garip şeye bakmaya başladı. Neden bilinen meteorit biçim, renk ve boyutunda olmadığını düşünmeye koyuldu. Ortalığın olağanüstü sessiz olduğu günün bu ilk saatlerinde, güneş ortalığı yavaş yavaş ısıtmaya başlamıştı. Ne bir kuş ötüşü, ne de bir başka ses duyulmuyordu. Duyulan tek şey yanık görünümlü silindirden çıkan soğuma çıt-çıtlarıydı.

Sonra birdenbire meteoriti örten küllenmiş kabuğun ve ucundaki dairesel bölümün pullar halinde toprağa dökülmekte olduğunu farketti. Gövdeden kopan bir parçanın gürültülü biçimde yere düşmesiyle az daha yüreği ağzına geliyordu.

Merakı daha da arttı. Sıcaklık hala yüksekti. Çukura inmek, cisme yaklaşmak ve onu dalıa yakından görmek istedi. Bu sırada, silindirin dairesel ucunun çok yavaş olarak döndüğünü fark etti. Beş dakika önce gördüğü siyah bir arma şimdi silindirin arkasına geçmişti. Bunu izlerden garip bir ses çalındı kulağına. Dışarıya doğru uzanmaya çalışan et parçasına benzer siyah birşey gördü. O anda ayıldı: Silindir yapaydı, içi oyuktu ve kapaklıydı. Silindirin içindeki şey kapağı açmaya uğraşıyordu.

— Aman Tanrım! dedi Ogilvy, içinde bir adam var, insanlar var içinde! Çıkmaya çalışıyorlar!

içindeki yaratığı kurtarmak düşüncesiyle, sıcaklığı bir an unutarak silindire doğru yaklaştı. Ancak metalden yayılan yoğun ısı onu durdurdu. Geri dönerek çukurdan çıktı ve koşmaya başladı. Saat altı dolaylarındaydı. Yolda bir arabacıyla karşılaştı. Gördüklerini ona anlattı. Gerek anlattıklarının garipliği, gerekse kıyafetinin perişanlığı ile öyle korkunç bir izlenim veriyordu ki, arabacı onu dinlemedi bile. Horsell köprüsünde gördüğü postacıya da aynı şeyle-

ri anlatmak istedi aıcak genç adam onun bir deli olduğunu düşünerek tımarhaneye gitmesini salık verdi. Bunun üzerine Ogilvy, biraz daha ölçülü davranmak gerektiğini anladı. Londralı gazeteci Henderson'u bahçesinde gördüğünde. çitin üzerinden ona seslendi.

— Henderson! diye bağırdı. Geçen gece düşen göktaşını gördün mü?

—- Hayır dedi, Henderson.

— Şu anda Horsell Common'un dışında bir yerde.

— Hay Allah! dedi Henderson, Demek düşen şey bir meteorit! Bu iyi işte.

— Fakat o meteoritten çok farklı birşey. O bir silindir, hem de yapma bir silindir, içinde de birşeyler var.

Henderson elinde bahçe çapasıyla öylecene durdu kaldı.

—- Ne dedin? diye sordu. Bir kulağı ağır işitirdi ve Ogilvy tüm gördüklerini yüksek sesle birer birer anlattı. Kısa süre sessiz kalan Henderson, elindeki çapayı fırlattı, elinin çamurlarım telaşla ceketinde temizledi ve Ogilvy ile birlikte yola düştü, iki adam koşar adımlarla silindirin bulunduğu yere vardılar. Silindirin içinden gelen sesler artık duvıdmuyordu. Silindirin tepesiyle gövde arasında ince ve parlak bir metal daire görünüyordu. Metalin kenarından zayıf sesler çıkararak hava girip çıkıyordu.

Bir süre bu sesi dinlediler, bir sopayla silindire vurdular, fakat hiçbir karşılık alamadılar. İkisi de içindeki canlıların duyarsız ya da ölü olduğu sonucuna vardılar.

iki kişinin elinden hiçbir şey gelmeyeceğini anladılar ve yardım istemek üzere kasabaya döndüler. İkisi de toz toprak içinde, heyecanlı heyecanlı, güneşin altında cadde boyunca koştular. Henderson istasyona giderek Londra'daki gazetesine telgraf çekti.

Saat sekize doğru birçok delikanlı ve işsiz adam «Mars'-

tan gelen ölü adamı görmek» üzere harekete geçmişlerdi bile. Hikâyemiz işte böyle başladı. Ben olayı, saat dokuza çeyrek kala bana *Daily Chronicle* gazetesi getiren çocuktan öğrendim. Elbette şaşırdım ve hiç zaman yitirmeksizin sokağa fırladım. Ottersaıv köprüsünden geçerek, kumlara bata çıka, koşaradım olay yerine yöneldim.

Üçüncü Bölüm

SİLİNDİRİN bulunduğu çukurun çevresinde yirmi kişi kadar toplanmıştı. Toprağa gömülü duran bu garip cismi size şöyle tarif edebilirim: Çevresindeki ot, çakıl, toprak, ne varsa, âni bir patlama olmuş gibi etrafa saçılmıştı. Çarpmanın çok büyük bir yangına neden olmadığı görülüyordu. Ogilvy ve Henderson orada değillerdi. Çukurun çevresinde bulunan dört-beş çocuk ellerindeki taşları dev kütleye doğru atmaktaydılar. Onlara engel oldum. Kalabalığın içinde iki bisikletli, bir bahçıvan, kucağında bebeğiyle bir genç bayan, kasap ve oğlu, ayrıca birkaç kişi daha vardı. Pek konuşulmuyordu. Zaten o günlerde İngiltere'de, belirsiz astronomik konuların dışında pek birşey konuşulmazdı. Çoğu silindirin tepesindeki kapağa bakıyorlardı. Seyretmekten bıkan bazı kimseler oradan ayrılırken, yeni yeni insanlar geliyordu. Çukura atladım ve sanki ayağımın altında bir hareket olmuş gibi geldi. Uçtaki dönme de durmuştu.

İlk kez böyle bir cismin bu kadar yakınına sokuluyordum. Yarısı yanmış paslı bir gaz tüpünü andırıyordu. Üzerindeki gri, sarımsı ve beyaz renklerin anlamını açıklamak ise zordu. Bu garip şeyin Mars gezegeninden gelmiş olabileceği düşüncesi kafamı kurcalamaya başladı. Fakat içinde herhangi bir canlı yaratık bulunabileceğine ihtimal vermediğim için bu düşüncemi pek tutarlı bulmadım. Silindir kapağının otomatik olarak açılabileceğini düşündüm. Ogilvy'e rağmen, yine de Mars'ta insan olabileceğine inanıyordum. Tüm ihtimaller aklımdan bir bir geçiyordu. Açıp içini görmek istiyor; kendimi zor tutuyordum. Saat onbire varmıştı. Geri döndüm ve Maybury'deki evime gittim. Kafam bu düşüncelerle doluydu.

Öğleden sonra Horsell Park'ın görünümü çok daha değişikti. Akşam gazetelerinin erken baskıları büyük puntolarla şu başlığı taşıyordu:

«MARS'TAN BÎR MESAJ ALINDI,»

«VOKİNG'DE OLAĞANÜSTÜ BİR OLAY»

Woking havaalanında yarım düzine uçak, yollarda şık giyimli insanlarla dolu arabalar, bisikletli insanlar ve bunlara ek olarak yaya yürüyen bir yığıl insan bu ilginç olay için kasabaya üşüşmüşlerdi. Bu insanlar günün sıcağına rağmen, Woking'ten Chertsey'e kadar yürüdüler. Ne en ufak bir esinti, ne de birkaç çam ağacının dışında gölgelik bir yer vardı.

Çukurun bulunduğu yere vardığımda, yarım düzine kadar insanın yoğun bir uğraş içinde olduğunu gördüm. Aralarında Henderson, Ogilvy ve uzun saçlı bir adam da vardı. Sonradan adının Stent olduğunu öğrendiğim bu adam bir astronomdu ve birçok işçi ile birlikte silindiri açmak üzere gelmişti. Silindirin üzerine çıkmış, yüksek sesle emirler veriyordu.

Silindirin büyük bölümünün örtüsü söküldü. Fakat alt bölümü halâ toprağa gömülüydü. Ogilvy çukur çevresindeki kalabalık arasında beni görünce, aşağıya inmem için seslendi. Yanma gittiğimde, Manor lordu Lord Hilton'u görmeye gidip gidemeyeceğimi sordu.

Artan kalabalık kazı çalışması için önemli bir engel oluşturduğundan çukurun çevresine bir parmaklık çekmek gerekiyormuş. Silindirin içinden halâ zaman zaman hafif bir kımıldama duyulduğunu, fakat tutulacak bir yeri olmadığından işçilerin kapağı açamadıklarım anlattı. Duyulan sesler, içerideki büyük bir gürültünün dışarıya yansıması olabilirmiş.

Ogilvy'nin Lord Hilton'a gitmemi istemesine çok sevin-

dim. Böylece, bundan sonraki gelişmeleri rahatça izleyebilecektim. Lord Ililton'u evinde bulamadım. Altı treniyle Londra'dan dönmesini beklediklerini söylediler. Saat henüz beşi çeyrek geçiyordu. Eve gittim, bir çay içtim ve sonra lordu karşılamak üzere istasyonun yolunu tuttum.

Dördüncü Bölüm

PARKA geri döndüğümde güneş batmak üzereydi. Birçok ıısaıı Woking yönünden telâşla geliyor, az sajıda insan da geri dönüyordu. Çukurun çevresindeki kalabalık artmıştı. Ortalığı kaplayan bağrışmalardan çukurda birşeyler olduğu seziliyordu. Bir anda aklımdan garip düşünceler geçli. Biraz daha yaklaşınca Stent'in sesini duydum:

— Geri çekilin! Geri çekilin!

Bir oğlan çocuğu koşarak bana doğru geldi. Yanımdan geçerken: Kımıldıyor, kımıldıyor, garip birşey. Sevmedim onu. Ben eve gidiyorum dedi.

Kalabalığın arasına daldım. İki ya da üçyiiz kadar meraklı birbirlerini dirsekle iterek çukuru görmeye çalışıyorlardı.

— Çukura düştü! diye biri bağırdı.

— Geri çekilin! bağırışlarıyla kalabalık biraz geriledi. Dirseğimle yer açarak güçlükle ilerledim. Herkes son derece heyecanlıydı. Çukurdan garip bir sesin geldiğini duydum.

— Bu budalaları buradan geri çekin diyorum size! Ogilvy'niıı bağırışıydı bu. Bu tanrının cezası şeyin içinde 11e olduğunu henüz bilmiyoruz ki!

Wöking'te bir dükkanda çıraklık yapan bir delikanlı gözüme çarptı. Silindirin üzerine çıkmış, deliğin içini karıştırıyordu. Şakacı dostları onu aşağıya itti.

Çevreye toplanmış olan herkes, silindirin içinden bıı-ilerinin çıkmasını bekliyordu. Belki bizden biraz farklı bir insan, ama bir uzay insanı görmeyi umuyorlardı. Bu sırada, silindirin üzerindeki daire biçimindeki boşluğun içinden birşeyin kımıldadığını gördüm. Göze benzer iki parlak halkaydı en belirgin olan, Sonra, küçük ve baston ka-

lınlığında yılana benzeyen gri bir yaratık kıvrıla kıvrıla sürünerek ilerlemeye başladı.

Herkes gibi ben de, bir an için yerimden sıçradım. Hele arkamda duran kadın öyle bir çığlık attı ki... Kalabalıkla birlikte ben de, gözümü silindirden ayıramadan, yavaş yavaş çukurun çevresinden uzaklaşmaya başladım. O anda insanların yüzlerindeki dehşet verici ifadeyi unutamam. Her yandan şaşkınlık ve korku belirten ünlemler duyuluyordu. Geriye doğru toplu bir kaçış başlamıştı. Stent ve adamları da kaçanlar arasındaydı. Bir an durdum ve yeniden silindire baktım. Çevremde kimse kalmamıştı. Önüne geçilmez bir korkuya kapılmakla birlikte, şaşkınlıktan olduğum yerde kala kalmıştım.

Büyük, grimsi, yuvarlak ve belki de bir ayı iriliğinde bir yaratıktı bu kez gördüğüm kadarıyla. Yavaşça silindirden çıkmaya çalışıyordu. Gövdesi ışıkta ıslak bir deri gibi parlıyordu. Büyük ve koyu renkli iki göz ısrarla bana bakıyordu. Gözlerin yer aldığı yuvarlak kısım herhalde yüzü olmalıydı. Gözlerin altında bir yarık vardı. Titreyen ve soluyan bu ağıza benzer yarıklan salyalar akıyordu. Bir bindi gibi kabardı ve silkelenir gibi bir hareket yaptı. Kol diyemeyeceğim garip bir uzantısıyla silindirin kenarını kavradı. Öteki uzantı ise havada sallanıyordu.

Böyle bir yaratığı görmemiş olanların onu kafalarında canlandırabilmeleri çok zordur. «V» biçimindeki garip ağzı kaşlarının yokluğu, alt dudağının altında bir çene bulunmayışı, ağzın sürekli bir titreyiş içinde oluşu, garip bir soluma sesi ve dünyada yerçekiminin daha fazla olmasının hareketlerine verdiği yavaşlık, bütün bunların ötesinde de, gözlerindeki olağanüstü şiddet, insanda bulantıya benzer bir etki yaratıyordu. Yağlı derisinde mantarımsı görünümde şeyler vardı.

Bu garip yaratık birdenbire silindirin üstüne fırladı ve oradan kendini boşluğa bıraktı. Büyük bir deri balyasının düşüşüne benziyordu. Kalın ve boğuk bir sesle sesle bağır-

dı. Hemen ardından, silindirin dairesel açıklığından çıkmaya çalışan bir diğer yaratık göründü.

Dehşete kapılarak geri döndüm ve arkama bakmaksızın, yüz metre uzaklıktaki ağaçlığa doğru delicesine koşmaya başladım.

Ağaçlığa varınca durdum. Gördüklerinden büyülenmiş gibi olan kalabalık, ağaçların arasından bu garip yaratıklara bakmayı sürdürüyordu. Çukurun kenarında, bir görünüp bir kaybolan koyu renk birşey belirdi. Çukura düşen bakkal çırağının kalasıydı bu. Çukurdan çıkmaya çalışıyordu. Ellerini ileri uzatıp dizleri üzerinde yükseldi ve sonra yeniden geri kaydı. Hafif bir çığlık duyuldu ve delikanlı bir daha görünmedi. Bir an için ona yardıma gitmeyi düşündüm, ama korkularım baskın çıktı.

Bundan sonra herşey derin bir sessizliğe büründü. Chobham ya da Woking yönünden gelen herhangi biri, eminim gördüğü manzaraya bir anlam veremezdi. Ağaçlar ve çalıların ardına gizlenmiş ve bir toprak yığınına sessizce bakan yüzlerce insan... Yolun kenarına dizilmiş bir bira kamyonu ve bir sürü at arabası... Boyunlarına asılı yem torbalarına başlarını daldırmış, ayaklarıyla toprağa eşeleyen atlar...

Beşinci Böliim

MARSLILARIN kendilerini dünyaya getiren silindirden çıkışlarını gördükten sonra büyülenmiş gibiydim. Dizlerim üzerinde yükselerek onları görmeye çalışıyordum. Korku ve merakım birbiriyle yarış halindeydi. Çukura geri dönmeyi göze alamıyor, fakat içindekileri de çok merak ediyordum. Şaşkınlıktan bir ileri bir geri gidip geliyor, dünyamıza yeni gelenlerin bulunduğu çukurdan gözümü ayıramıyordum. O sırada, ahtopot kolları gibi siyah ve ince uzantılar bir an için göründü ve kayboldu. Daha sonra da, birbirine eklenmiş uzun sopalardan oluşan bir değnek yükseldi. Tepesinde dönen bir disk vardı. Acaba orada neler oluyordu?

Seyirciler yavaş yavaş olay yerini terketmeye, Woking ya da Chobham yönünde gitmeye başladılar. Çevremde birkaç kişi kalmıştı. Adım bilmediğim bir komşum gözüme çarptı. Yanına yaklaştım, ancak birşey söylemeye gerek kalmadı. Çünkü adam, «Ne kadar çirkin yaratıklar! Aman Allahım ne kadar da çirkin hayvanlar!» diye hep aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. «Çukurda bir adanı gördünüz mü?» diye sordum, fakat komşum hiç orah olmadı. Yer değiştirdim ve bir tepeciğin üzerine çıktım. Görüş alanım biraz daha artmıştı. Bir ara komşuma doğru döndüğümde, onun Woking'e doğru yürüdüğünü gördüm.

Güneş batmaya başlayana kadar yeni bir gelişme olmadı. Uzaktan, Woking yönünden doğru, kalabalıktan yükselen mırıltı sesleri geliyordu. Chobham'dan doğru gelenler de vardı. Çukurda belli belirsiz bir hareket seziliyordu.

Woking'den yeni gelenler, ağaçlıkta bekleşen birkaç kişiyi cesaretlendirdi. Alacakaranlık bastırdığında çukurda hafiften bir hareketlenme başladı. Karaltılar biçiminde seçilebilen bir grup insan çukura doğru ilerliyordu. Bir ara

durdular ve yine ilerlediler. Ben de bulunduğum yerden ayrılarak çukura doğru ilerlemeye başladım. Çukura otuz metre kala Horsell yönünden gelen bir grup insan daha gördüm. Bu grubun en önünde yürüyen adam, elinde beyaz bir bayrak taşıyordu.

Bu bir temsilciler heyetiydi. Acele bir toplantı yapılmış ve Marslılarla görüşülmesine karar verilmişti. Tüm vahşi görünümlerine rağmen Marslıların akıllı yaratıklar oldukları anlaşılıyordu ve onlara yaklaşarak bizim de akıllı olduğumuz anlatılmalıydı...

Bayrağın bir sağa bir sola sallandığını görüyor, fakat grupta kimlerin bulunduğunu seçemiyorduın. Daha sonra içlerinden Ogilvy, Stent ve Henderson'u tanıdım. Bir anda çevreleri diğer meraklılarla doldu.

Birdenbire bir ışık parladı ve çukurun üç ayrı yerinden birbiri ardısıia gökyüzüne parlak yeşilimsi bir duman yükseldi.

Bu duman, daha doğrusu bu alev, o kadar parlaktı ki, gökyüzünü ışığa boğdu. Ayıı anda hafif bir ıslık sesine benzer sesler duyuldu. En önde beyaz bayrağı taşıyan küçük grup, çukurun yakınında durmuştu. Yeşil duman yükseldiğinde onların da yüzleri solgun bir yeşile bürünmüş, ışık kaybolduğunda yeniden karanlığa gömülmüştü. Ardından ıslık sesi bir homurtuya ve gittikçe yüksek sesli bir vızıltıya dönüştü. Kamburumsu birşey yavaş yavaş çukurdan yükseldi. Titrek ve parlak bir ışık yayıyordu.

O anda gerçek bir parlama gruptaki tüm insanları sardı. Sanki görünmez bir güç onları beyaz alevli meşalelere döndürmüştü. Sonra, onların sendeleyip düştüklerini ve alevden kurtulabilmiş olanların kaçışmaya başladıklarını gördüm. Orada öyle durmuş, bu küçük kalabalık içinde insandan insana geçen ölümün bilincinde olmadan baka kalmıştım. Kavrayabildiğim tek şey, garip birşeyler olduğuydu. Hemen hemen sessiz ve gözleri kör edeıı parlaklıkta bir beyaz ışık ve bu ışığın değdiği her yerde yanmaya başlayan

insanlar, ağaçlar... Ağaçların, otların ve tahta evlerin aleviyle ortalığın aydınlandığını gördüm.

Alevlerin bana doğru geldiğini gördüm ve şaşkınlıktan dona kaldım. Yangın çıtırtıları arasından bir atın acı acı kişnemesini duydum. Işığın parıltısından gözlerim kamaşmış olarak duruyordum. Çevresindeki herşeyi silip götüren alev karşısında çaresizdim.

Alevler birdenbire kesildi. Gece, biraz öncekine yakın bir karanlığa yeniden bürünmüştü. Yer yer yama gibi kalmış çalılar ve için için tüten ağaçlar vardı çevremde. Korkunç bir şaşkınlık içindeydim. Beyaz bayraklı küçük grup yok olmuştu.

Bu karanlık parkta yardımsız, korumasız ve yalnızdım. Birdenbire üzerime birşey düşüyor gibi geldi. Büyük bir korkuya kapıldım ve umulmadık bir gayretle çalıların arasından kaçmaya başladım.

Duyduğum korku tam bir panik ifadesiydi. Yalnızca Marslılardan değil, çevremdeki sessizlikten de paniğe kapılmıştım. Bir ara durup geriye bakmak istediysem de cesaret edemedim. Kendimi güvenlikte hissedince durdum ve düşüncemi toparlamaya çalıştım. Evet, bu öldürücü ışık bana da sıçrayabilirdi...

Altıncı Bölüm

MARSLILARIN bu kadar insanı böylesiıne sessiz ve böylesine çabuk nasıl yokettikleri halâ merak konusuydu. Çoğu kişi, onların şiddetli ısı üreten bir âletleri olduğunu düşünüyordu. Birisi, bu yüksek ısıyı geriye yollamak için parabolik bir ayna yapmayı önerdi. Ayrıntılar üzerinde kimse durmadı ve hemen bir parabolik ayna yapıldı. Bu öldürücü maddenin özü bir ısı demetiydi. Ama salt ısı değil, aynı zamanda görülemeyen bir ışık da taşıyordu. Gerek ısı, gerek ışık, değdikleri nesneler üzerinde su gibi akan, demiri yumuşatan, camı eriten, suyu derhal buharlaştıran özellikteydiler.

O gece kırk kadar insan, yıldızların ölgün ışığında, kömürleşmiş bedenleriyle tanınmaz bir durumda çukurun çevresinde yatıyorlardı. Horsell ile Maybury arasındaki bu geniş bölge bir çöl kadar ıssızdı.

Katliam haberi Chobham, Woking ve Ottershaw'a ayıı anda ulaştı. Woking'te dükkanlar kapatıldı ve trajik olayı duyan halk her yerde bunu konuşmaya başladı. Horsell Köprüsü'nden geçen yol, birbirleriyle heyecanlı heyecanlı konuşarak dolaşan insanlarla dolmuştu. Gece karanlığında yol boyunca duyulan şaşkınlık dolu sesler bu manzarayı tamamlıyordu.

Ne var ki, silindirin açılmış olduğunu Woking'te ancak birkaç kişi biliyordu. Zavallı Henderson da, postaneye bisikletli bir haberci göndermiş ve gazetesine özel bir telgraf çekmesini söylemişti.

Halk, ikişerli üçerli topluluklar halinde çukurun çevresindeki açıklığa doğru yöneldi. Oraya yerleştirilmiş ve kum yatağı üzerinde dönen aynaya bakıyorlardı. Yeni gelenlerin gösterdiği tepkilerle heyecan daha da artıyordu.

Saat sekiz buçuğu vurduğunda alanda üçyüzü aşkın in-

san toplanmıştı. Bir bölümü çukura yaklaşıp, Marslıları daha yakından görmek için yoldan ayrılıyordu. Görevli üç polis, insanları silindirden uzak tutmaya çalışıyordu. Stent ve Ogilvy, bir çarpışma olasılığını düşünerek, Horsell'den yetkililere telgraf çekmişler ve Marslıların dışarı çıktığını bildirerek, halkın korunması için asker gönderilmesini istemişler, sonra da geriye dönerek o talihsiz yürüyüşe öncülük etmişlerdi. Onların ölümü, diğer görgü tanıklarının anlattıklarına göre; üç kez üflenen yeşil duman, derin bir bağırtı ve bunu izleyen yanıp tutuşma biçiminde olmuş. Bunlar benim gördüklerimle uyuşuyordu.

Heyecanlı konuşmalara dalmış şaşkın kalabalık, ilk darbeden ucuz kurtuldu. Isı ışınının alt kısımlarını keserek onlara ulaşmasını engelleyen bir kum tepesi sayesinde ölümden kurtuldular. Bir el, gecenin karanlığında yol kenarındaki çalıları tutuşturarak onlara yaklaşıyor gibiydi. Çukurun üstünden gelen vızıltılı bir sesle birlikte bir ışın demeti başlar üzerinden geçerek, yolun kenarına dizilmiş kayın ağaçlarının tepelerini tutuşturuyordu. Daha ilerdeki evlerin tuğlalarını parçaladı, ahşap bölümlerini yaktı ve köşeye en yakın olan evin duvarlarının tümüyle çökmesine neden oldu.

Bunu izleyen büyük bir gümbürtü ve tutuşan ağaçların çevreye yaydığı ışık paniğe yol açtı ve kalabalık oraya buraya kaçışmaya başladı. Gökten kıvılcımlar ve yanan dallar yağıyordu. Şapkalar ve elbiseler tutuştu. Parktan bağırış çağırışlar yükseliyordu. Kalabalık birbirini itip kakarak Woking'e doğru kaçmaya başladı. Koyun sürüsü gibi bilinçsizce kaçıyorlardı, ileride, yolun daraldığı yerde kalabalık sıkışıp kaldı ve umutsuz bir çırpınış başladı. Üç kişi; iki kadın ve bir küçük çocuk ayaklar altında ezildi ve karanlığın ortasında ölüme terkedildi.

Yedinci Böliim

BANA gelince... Ağaçların ve çalıların arasından adeta uçarak kaçışımdan başka pek birşey hatırlamıyorum. O sırada düşündüğüm tek şey Marslıların gazabından bir an önce kurtulmaktı. Çünkü saçtıkları acımasız ısı, oraya buraya geçiyor ve değdiği insanları bir anda öldürüyordu. Koşa koşa Horsell ile kavşak arasındaki yola kadar gelmişim.

Sonunda dalıa fazla gidemeyeceğimi anladım. Korkudan ve hızlı koşmamdan ötürü yorgun ve bitkin düşmüştüm. Bulunduğum yer, havagazı tesisatının yakınındaki köprünün civarıydı. Yere serildim ve kendimden geçmişim.

Bir süre orada kalmış olmalıyım.

Uyandım ye ayağa kalktım. Zihnim garip bir biçimde karışıktı. Bir an için, oraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Şapkam kafamdan düşmüştü ve yakam yırtılmıştı. Birkaç dakika öncesine kadar yalnızca üç şey benim için önemliydi: gecenin, uzayın ve doğanın sonsuzluğu; benim güçsüzlüğüm ve korkum ile, ölüme çok yakın olmam. Şimdi ise, sanki birşeyler birden değişmiş gibiydi. Aklım bir konudan bir başka konuya geçiş yapamıyordu ve ben birden her zamanki halime bürünmüştüm, yani yine sıradan bir yurttaş oluvermiştim. Parkla olanlar, kavuran alevler, benim kaçışım... Bunların hepsi birer düş gibiydi. Kendi kendime tüm bu olayların gerçekten olup olmadığını sordum. Ama, olabileceğine bir liirlii inanamıyordum.

Yavaş yavaş köprüye doğru yürüdüm. Zihnim karma karışıktı. Kaslarım ve sinirlerim gevşemişti. Sanki sarhoş gibiydim. Köprüde sepet taşıyan bir adam gördüm. Arkasından koşa koşa küçük bir erkek çocuk geliyordu. Yanımdan geçerken bana iyi akşamlar diledi. Önce kendisiyle

konuşmak istedim, fakat sonra vazgeçerek onuıı selamına karşılık vermekle yetindim ve yoluma devam ettim.

Maylıury geçidi üzerinden, pencereleri ışıklı uzun bir tren güneye doğru gitti ve gözden kayboldu. Bir grup insan, ismi «Oriental Terrace» olan küçük bir binanın kapısında durmuş konuşuyorlardı. Her şey normal ve sıradandı. Tabii benim dışımda! Olamaz, çılgınlık! dedim kendi kendime. Böyle şeyler olamaz!

Belki de ben istisnai ruhsal yapısı olan biriyim. Bazen tüm insanların beni sıktığını hissederim. Böyle durumlarda insanlardan uzak kalabilmek için böyle duygular içine girerim ki, sanki çevremde hiç bir insan, hiç bir şey ve hatta dünya yokmuş gibi olurum. Bu duygu galiba bu gece bende çok yoğun. O nedenle bu tür şeyler saçmalıyorum, diye düşündüm.

Fakat olayları da kafamdan atamıyordum. İki mil kadar ötede bir çok insan görünmez bir tehlikeli ısı ile yanarak ölmekteydi. Havagazı fabrikasından makinelerin sesleri geliyordu ve bütün elektrik lambaları yakılmıştı. Durdum ve insan grubuna yaklaştım.

— Parktan ne haberler var? dedim.

Kapıda iki adam ve bir kadın durmaktaydı.

— Ne? dedi adamlardan biri bana dönerek.

— Parktan ne haber var? dedim.

— Sen orada miydin? diye adam sordu.

— Ne oldu ki? diye kadın araya girdi.

— Mars'tan gelen adamları duymadınız mı? dedim. Mars'tan gelen yaratıkları?

— Bu kadarı yetti dedi kadın. Ve üçü birden güldü.

Kendimi aptal ve kızgın hissettim. Gördüğüm hiçbir şeyi onlara anlatmamaya karar verdim. Onlar ise gülmeye devam ediyorlardı.

— Yakında duyarsınız dedim ve evime yollandım.

Karımı kapıda beni beklerken buldum. Çok merak etmişti. Yemek odasına geçtim, oturdum, biraz şarap içtik-

ten sonra karıma gördüğüm her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Akşam yemeği ben konuştuğum süre içinde masada soğumuştu.

— Bir şey var dedim korkumu yatıştırmak için, şimdiye kadar gördüğüm en yavaş yürüyen şeylerdi. Adeta sürünüyorlardı. Yakınlarındaki insanları yakıp öldürebiliyorlardı, ama çukurun dışına çıkamıyorlardı... Fakat onların dehşeti!

— Unutmaya çalış, sevgilim! dedi karım elini elimin içine koyarak.

— Zavallı Ogilvy, belki de orada ölmüş yatıyor! dedim.

Karımın anlattığım olaylara inandığını anladım. Çünkü yüzü bembeyaz olmuştu. Bunun üzerine konuyu değiştirmek istedim.

— Buraya gelebilirler! dedi ve aynı sözü bir kaç kez tekrarladı.

Ona şarap doldurup verdim ve korkusunu yatıştırmak için:

— Çok zor hareket ediyorlar, dedim. Onu ve kendimi rahatlatmak için, Ogilvy'nin, Marslıların dünyaya yerleşmelerinin ve uzun süre kalabilmelerinin olanaksız olduğunu anlattığım tekrarlayıp durdum. Aslında yerçekimi kuvvetinin onlar için bir sorun olduğunu ben de biliyordum. Çünkü, dünyadaki yerçekimi kuvveti Mars'taki yerçekimi kuvvetinin üç katıydı. Buna göre de bir Marslı, Mars'taki ağırlığının üç katı bir ağırlıkta olacaktı. Oysa adele yapısı aynı kalacaktı. Bu da demekti ki, vücudu bu ağırlığı kaldıramayacak. Bu aslında genel bir düşünceydi. Hem *The Times* ve hem de *Daily Telegraph* ertesi sabahki sayılarında bu konuya aynı biçimde yaklaşıyorlardı.

Ayrıca dünya atmosferi, Mars'mkinden daha çok oksijen, daha az argon gazı ihtiva etmektedir. Bu aşın oksijen miktarı da Marslılar için ayrı bir dezavantajdı. Bu durumda Marslılar güçsüz kalacaklar ve mekanik cihazlarını daha fazla kullanamayacaklardı.

Fakat tüm bunları ben ölümle karşı karşıya geldiğimde düşünemedim tabii. Şimdi elimde şarabım, evimde rahat kolluğuma kurulmuş, güvenliğim de yerindeyken bunları düşünebiliyordum.

— Aptalca bir şey yaptılar, dedim.

Onlar tehlikeli yaratıklar, hiç kuşkusuz terörden çılgına dönmüşler. Belki de buraya geldiklerinde hiçbir canlı, özellikle de bilgili canlı bulmayacaklarını umuyorlardı. Çukurun üzerini çok iyi kapatabilirsek tümü ölür.

Son olayların aşırı heyecanından ötürü, idrak yeteneğim tam bir duyarsızlık aşamasındaydı. Evdeki her şey giderek bana garip gelmeye başlamıştı. Akşam yemeği yenilen masa, hafif lamba ışığında karımın yüzü... Düşündükçe bazı olayları çözemiyor ve sonunda çaresiz kalıyordum. Ama yine de «göreceksin şekerim, onları yakalayıp yok edeceğiz.» diyerek karımı teselli etmekten de geri kalmıyordum. Bunu yapıp yapamayacağımızı bilemiyordum. Fakat bu, çok garip ve dehşetli günler için benim son uygar ve rahat akşam yemeğim olacaktı...

Sekizinci Bölüm

CUMA gecesine değin geçen bütün gaıip ve güzel şeyler içinde bana en olağanüstü gelen şey, bizim sosyal düzenimizi alt üst edecek olan olayların başlangıcının, bizim sıradan geleneklerimizle ne kadar iyi uyuştuğudur. Eğer cuma gecesi elinize bir pergel alıp da Woking kum çukurları çevresine beş mil yarıçaplı bir daire çizmiş olsanız, bu dairenin dışında tek bir insanın bile bulunmadığını tahmin edebilirsiniz. Tüm insanlar bu yeni gelenler üzerinde uzun uzun konuşmuşlar ve onları görme isteğiyle burada toplanmışlardı.

Londra'da o gece zavallı Henderson'un telgrafı uydurma olarak nitelenmiş ve onun gazetesi bu konuyla ilgili özel bir baskı çıkarmaya gerek bile görmemişti.

Bir millik çember içinde tüm insanlar tembel tembel vakit geçiriyorlar ve büyük bir rahatlıkla her günkü işlerini sürüdürüyoıdardı.

Aslında kasaba sokaklarında son olayların konuşulduğu, anlatıldığı, o zamanki heyecanın tekrar yaşandığı anlar da olmuyor değildi. Fakat zamanın yine de büyük çoğunluğu rutin günlük işlere ayrılmıştı: Çalışmak, yemek, içmek, uyumak ve sanki uzayda Mars gibi bir gezegen yokmuşçasına her şeyi eskisi gibi sürdürüp gitmek... Woking İstasyonu'nda, Horsell ve Chobham'da da durum buydu.

Woking demiryolu kavşağında gecenin geç bir saatine kadar, trenler geliyor, duruyor, yolcular iniyor, yenileri biniyor, bir kısmı bekliyordu. Herşey hergünkü gibi sürüp gidiyordu. Bir genç öğleden sonra haberlerini içeren gazeteleri satmaktaydı. Trenlerin makinelerinin, tekerleklerinin gürültüsünden ötürü, gazeteci çocuğun «Mars'tan Gelen İnsanları Okuyun!» diye bağırtısı pek duyulmuyordu. Saat dokuzda inanılmaz haberlerle gelen iki adamın yarat-

tığı etki, ayyaşların yarattığından pek farklı olmadı. Londra yönünde giden trenlere binen insanlar, camlardan baktıklarında Korseli yönünden gelen parlak bir ışık gördüler. Yanıp sönen bu ışıkların, oralarda yanan ağaç ya da çalılardan geldiğini düşündüler. Aslında orada yarım düzine villa yanmaktaydı ve bu alevler oradan geliyordu. Bölge halkı sabaha kadar uyanık kalmıştı.

Meraklı bir kalabalık birikmişti. Birkaç kişi karanlığa doğru gidip Marslıları daha da yakından görmek istedi. Ama hiç biri geriye dönmedi. Savaş gemisinin tarama ışığı gibi bir ışık ışını parkı tarıyor, onu ısı ışını izliyordu. Kısa süre sonra park tümüyle sessizleşmişti. Ve yanık cesetler yıldızların ışığı altında bütün gece ve ertesi gün boyunca öylece kaldılar. Çukurdan gelen bir takım çekiç seslerine benzeyen sesler de pek çok kişi tarafından duyuldu.

Cuma akşamı olanlar asla unutulamayacaktı. Marslılar dünyanın derisine zehirli bir ok gibi saplanmıştı. Fakat zehir henüz etkisini göstermemişti. Orada burada yanan çalılıklar, ağaçlar ve otlar göze çarpıyordu. Dünyanın geri kalan kısmında hayat her zamanki gibi akıp gidiyordu.

Bütün gece boyunca Marslıların bulunduğu çukurdan birtakım çekiç, gibi aletlerin sesleri geldi. Sanki Marslılar bir makine hazırlıyorlardı. Arada sırada çukurdan gökyüzüne doğru yeşilimsi bir duman çıkıyordu.

Saat on bir civarında bir askeri bölük gelerek, bir kordon oluşturmak üzere parkın kenarları boyunca sıralandılar. Daha sonra Chobham yönünden ikinci bir bölük geldi ve bunlar da parkın kuzeyine sıralandılar. Inkerman karargâhlarından gelen birçok subay sabahın erken saatlerinden itibaren oradaydılar. Bunlardan Binbaşı Eden'in ortalarda görülmediği rapor edildi. Albay, Chobham köprüsüne gelerek oradaki kalabalıktan bilgi aldı. Askeri otoriteler, yürütülecek harekâtın ciddiyetinin bilincindeydiler. Saat on

bir civarında bir süvari bölüğü, Maksim ve Cardigan alayından 400 asker Aldershot'dan yola çıktı.

Geceyarısım biraz geçe Chertsey yolu ve Woking'te birikmiş olan kalabalık, bir yıldızın kuzey batıdaki çanı ormanına düştüğünü gördü. Düşerken yeşilimsi bir ışık izi bırakan bu şey, aynı zamanda çok parlak bir ışıldamayla gökyüzünü aydınlatmıştı. Bu ikinci silindirdi...

Dokuzuncu Bölüm

CUMARTESİ benim hafızamda ümit ile korku arasında bir gün olarak yer alıyor. Oldukça sıcak bir gündü. Az uyudum ve sabah erkenden kalktım. Kahvaltıdan önce bahçeye çıktım ve dinlenmeye başladım. Park tarafından hiç bir ses gelmiyordu.

Sütçü, her zamanki saatinde geldi. Onun sesini duyarak son haberleri almak üzere kapıya gittim. Gece boyunca Marslıların askerî birliklerce kuşatıldığını anlattı. O sırada duyduğum tanıdık bir ses; Woking'e giden trenin sesi, bana güven verdi.

O sırada komşum da bahçeye çıkmıştı. Onunla biraz çene çaldık. Sonra içeri girip kahvaltımın başına oturdum. Sanki sıradan günlerden biriydi. Komşumun düşüncesi; birliklerin gün boyunca Marslıları yakalayıp, onları öldürecekleriydi.

— Onlara acımamak gerekir. Doğrusu, onların başka bir gezegende nasıl olup da yaşayabildiklerini öğrenmek isterim. Aslında öğrenmemiz gereken pek çok şey var. diyordu.

Balıçe duvarına gelerek bana bir avuç dolusu çilek verdi. Bu çilekleri kendi eliyle bahçesinde yetiştiriyordu. O sırada bana Byfleel Golf Links civarındaki çam ormanlarının yandığını söyledi.

— Oraya, dedi. Aynı şeyden bir tane daha düşmüş dediler. Bu İkincisi oluyor. Fakat biri yetiyor da artıyor bile. Ağaçlar hala yanıyor. Baksana, diyerek ince bir dumanı gösterdi.

Kahvaltıdan sonra, çalışmak yerine, parka doğru yürümeye karar verdim. Demiryolu köprüsünden geçerken bir grup asker gördüm. Bunlar kirli, kırmızı, düğmesiz ceketleri, koyu pantolonları ve baldırlarına kadar olan çizmele-

riyle istihkam eri görüniimündeydiler. Bana kanaldan geçişin yasak olduğunu söylediler. Köprüye giden yol boyun-ca baktığımda orada da bir nöbetçi askerin durduğunu gördüm. Orada bir süre askerlerle solıbet ettim. Bir önceki akşam Marslıları nasıl gördüğümü anlattım. Onların hiç biri Marslıları görmemişti. Fakat onlar hakkında çok şey dinlemişlerdi. Beni soru yağmuruna tuttular. Birliklere kimin kumanda ettiğini bilmediklerini söylediler. Atlı muhafızlarda kargaşalık olmuştu. Sıradan bir istihkâm eri, sıradan bir askerden daha iyi eğitim görmüş oluyordu. Bundan sonra askerler olabilecek bir çarpışmanın nasıl olması gerektiği konusunda tartışmaya giriştiler. Onlara ısı-ışınını anlattım. Ve sonra da bunu tartışmaya koyuldular.

— Örtü altında yavaş yavaş sürünerek gidip, bunları yakalamak gerekir, dedi biri.

— Hadi canım sende, dedi diğeri. Bunlara karşı hangi örtü işler ki? Bizi biftek gibi pişiriverirler! Bence mümkün olduğu kadar yakınlarına gidip, etrafa hendek kazmalıyız.

— Senin siperlerini üfleyerek yok eder onlar! Sen de hep siper kazmaktan söz edersin. Galiba sen tavşan olarak doğdun, Snippy!

— Bunların boyunları yok mu? diye üçüncü biri sordu. Bu kısa boylu, koyu renkli bir adamdı. Pipo içiyordu. Onların nasıl olduğunu bir kez daha anlattım.

— Ahtapotlar, dedi. Ben onlara böyle diyorum. Onlar da insanları avlıyorlar. Bunlar gibi.

— Ama bunlar gibi katil canavarlar değil, dedi ilk konuşan asker söze karışarak.

Bövlece tartışmaları sürdü. Bir süre sonra onların yanından ayrıldım. İstasyona giderek sabah gazetelerini aldım. Bir süre bunlarla vakit geçirdim. Fakat istediğim halde parka bir göz atamamıştım. Askeri otoriteler Horsell ve Chobham kiliselerinin kulelerini denetimleri altına almışlardı. Bilgi istediğim askerler hiçbir şey bilmiyorlardı. Su-

baylar da çok meşguldü. Kasabada birkaç kişi görerek yanlarına yaklaştım ve ilk kez tütüncü Marshall'm oğlunun parktaki ölüler arasında olduğunu duydum. Horsell'in varoşlarındaki insanlar da askerlerin denetimi altındaydı.

Saat iki civarında öğle yemeği için geri döndüm. Çok yorgundum. Çok sıcak bir gündü ve bunalmıştım. Kendime gelmek için soğuk bir duş aldım. Saat dört buçuk civarında da giyinip istasyona akşam gazetelerini almaya gittim. Çünkü sabah gazetelerinde Stent'in, Henderson'un ve Ogilvy'nin ölümü hakkında pek az bilgi vardı. Fakat bilmediğim bir şey vardı. Marslılar biran olsun kendilerini göstermemişlerdi. Çukurdan gelen sürekli çekiç seslerinden onların sürekli olarak savaşmaya hazırlandıkları izlenimini uyandırıyordu. Gazeteler olayı şöyle formülleştirmişlerdi: işaret vermek için girişimlerde bulunulmuş, ancak başarılı olunamamıştır. Bir istihkamcı bunu, hendeğe girmiş ve uzun bir sopanın ucuna takılmış bayrak ile bir adamın yapmaya çalıştığını anlatmıştı. Marslıların bizim bu kadar önem verdiğimiz konuların üzerinde bile durmadıklarını sanıyorum.

itiraf etmeliyim ki, tüm bu silahlanmalar, bu hazırlıklar beni oldukça heyecanlandırdı. Düşüncem çocukluk dönemlerime gitti. O zamanlar hayalî canavarlarla ne kadar güzel savaşır ve onları bir anda alt ederdik. Oysa şimdi onlarla savaşmak ve onları durdurmak o kadar zordu ki...

Saat üç civarında Chertsey ya da Addlestone taraflarından aralıklarla silah sesleri gelmeye başladı, ikinci silindirin düştüğü çam ormanının, ikinci silindir açılmadan önce tahrip etmek için, bombalandığını öğrendim. Saat beş olduğunda Chobham'a Marslılara karşı kullanılmak üzere bir sahra topu getirildi.

Saat altı sıralarında, karımla oturmuş çayımızı içip çarpışma üzerinde konuştuğumuz sırada, parkten gelen şiddetli bir patlama sesi duydum. Arkadan da yoğun bir ateşleme sesi geldi. Onu toprağı sarsacak kadar kuvvetli bir gü-

rültü izledi. Ses oldukça yakınımızdan geliyordu. Bir anda Oriental Kolej'in ağaçlarının tepelerinin ateş aldığını, küçük kilisenin kulesinin yıkıldığını gördüm. Kolej binasının çatısı, sanki üzerine binlerce topla ateş edilmiş gibi, bir anda yerle bir oldu. Bizim evin bacalarından biri de sanki bir şey çarpmış gibi parçalandı. Buradan kopan bir parça da benim çalışma odamın camım parçaladı.

Karımla donup kaldık. Bir anda Maybury Hill bölgesinin Marslıların menzili içinde olduğunu düşündüm. Karımın koluna yapıştım ve hızla yola fırladık. Sonra onu orada bırakıp eve döndüm ve uşağımıza derhal burayı terketmemiz gerektiğini söyledim.

— Burada kalamayız, dedim ve bu sırada parkta ateşlemenin yeniden başladığını duydum. Karımın yanına gittiğimde: Nereye gidebiliriz ki? diye dehşet içinde söylendiğini duydum.

Bir an düşündüm. Sonra Leatherhead'daki kuzenlerim aklıma geldi.

— Leatherhead! dedim.

Karım uzaktan gelenlere bakıyordu. Bunlar şaşkına dönmüş köylülerdi. Karım:

— Leatherhead'a nasıl gideceğiz? diye sordu.

Tepeden aşağı doğru baktığımda bir süvari müfrezesinin köprüye doğru gittiğini gördüm. Üçü dörtnala gidiyordu. Diğer ikisi allarından indiler ve evden eve koşmaya başladılar. Güneş dumanların arasından da olsa parlıyordu. Fakat gökyüzünün rengi alışılmışın dışında koyu kızıl bir renk almıştı.

— Burada kal, dedim. Burası şu an için güvenli. Ve bir araba bulmak üzere emlakçıyı aramaya koştum. Onu barda, olup bitenlerden habersiz otururken buldum. Sırtı bana dönük bir adam yanına oturmuş, bir şeyler konuşuyordu.

— Bir paunda ihtiyacım var, dedi emlakçı. Onu kullanacak hiç kimsem yok.

— Ben sana iki paund veririm, dedim yabancı adamın omuzundan başımı uzatarak.

— Ne için? diye sordu.

— Araban için... Ve onu sana geceyarısı geri getireceğim, dedim.

— Aman Tanrım! dedi emlakçı. Acelen ne? Hem iki paund veriyorsun, hem de onu geri getirmekten söz ediyorsun. Neler oluyor Allah aşkına?

Aceleyle evimi terketmem gerektiğini ve bu arabaya ihtiyacım olduğunu anlattım. Sonra arabayı alarak eve doğru sürdüm. Dizgini karıma ve uşağıma bırakarak eve girdim ve değerli bir kaç şeyi yanımıza almak için toparlanmaya başladım. Bu sırada, bahçedeki ağaçlardan bir kaçı tutuşmuştu. Ben bu işlerle uğraşırken süvarilerden biri kapıdan kapıya koşuyor ve insanları evlerini terketmeleri için uyarıyordu. Değerli eşyalarımızı bir masa örtüsüne sarıp da kapının önüne geldiğimde, asker bizim kapıya yaklaşmıştı. Ona seslendim:

— Ne haberler var? diye sordum. Birşeyler söyledi, fakat gürültüden anlayamadım. Adam tepedeki bir eve doğru hızla koşmaya başladı. Birden siyah bir duman çevrimi onu bir an için örttü. Derhal komşunun kapısına koştum, fakat onların Londra'ya gittiklerini, kapılarının da kilitli olduğunu hatırladım. Sonra koşup arabaya; karımın yanına atladım ve dizginleri elime aldım; Maybury Hill'den Eski Woking'e doğru hızla sürdüm.

Önümüzde güneşli bir manzara uzanıyordu. Biraz ileride doktorun arabasını gördüm. Tepeden aşağı indiğimizde, dönüp terkettiğimiz yerlere bir bakmak istedim. Kalın siyah bulut tabakası orada ağaçların tepesine çöreklenmiş gibi halâ duruyordu. Bulut gittikçe daha geniş bir alana yayılıyordu. Yolda bize doğru koşan insan karaltıları seçiliyordu. Ateşlenen silahların sesi de ortalığı kaplamıştı.

Görünen oydu ki, Marslılar kendi Isı-ışınlarının etki alanına giren herşeyi yakıyorlardı.

Usta bir sürücü sayılmazdım. Bu nedenle tüm dikkatimi yola veriyordum. Tekrar geri dönüp baktığımda ikinci tepenin de siyah dumanla kaplandığını gördüm. Hayvanları daha hızlı gitmeleri için boyuna kırbaçlıyordum.

Onuncu Bölüm

LEATHERHEAD, Maybury Hill'den hemen hemen on iki mil kadar uzaktaydı. Pyrford'dan sonra ıslak çayırlardan yayılan saman kokusu ortalığı kaplamaya başladı. Maybury Hill'de duyduğumuz o yanık ot kokusunu geride bırakmıştık. Leatherhead'a saat dokuzda vardık. Atıma bir saat kadar dinlenme molası verdim. Bu arada kuzenimle yemek yedik ve ben kendisine bir süre için karımı orada bırakacağımı; kendisine göz kulak olmasını rica ettim.

Yol boyunca karım hiç konuşmadan yanımda oturmuştu. Gördüğü şeylerin etkisi altında kalarak çok korktuğu ve dehşete düştüğü her halinden belliydi. Bir kaç kez onu yatıştırmak için Marslıların daha ileri gidemeyeceklerini söylemeye kalkıştım. Fakat beni dinlemedi bile. Çünkü inanmıyordu. Dehşete kapılmıştı. Karım, benim de Leatlıerhead'da kalmamı istiyordu. Ayrılırken yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm.

Bana gelince, bütün gün çok heyecanlıydım. Sanki savaş ateşi gibi bir duygu kanıma işlemişti. Ve bu gece Maybury'ye geri döneceğim için de hiç müteessir değildim. Mars'tan gelen istilacıların yok edilmesi için başlatılan son ateşlemeyi duyduğumda biraz korktum. Olayların dışında kalmak beni rahatsız ediyordu. Aslında duygularımı en iyi şöyle açıklayabilirim. Ölümün ortasında olmak istiyordum!

Saat onbir sularında geri dönmek üzere yola çıktım. Gece bana her zamankinden daha karanlık ve sıcak geldi. Kuzenimin yanında çalışan adamlar yolun her iki yakasındaki lambaları yaktılar. Bu da yolu kolaylıkla seçebilmemi sağladı. Karım kapıda durmuş, bana bakıyordu. Ben arabaya atladığımda geri döndü ve bana iyi yolculuk dilemeden eve girdi.

Karımın bu kızgınlığı başlangıçta çok canımı sıktı, ama

yola koyulur koyulmaz tekrar Marslıları düşünmeye başladım. Artık gecenin karanlığında tek kaşımaydım. Ne olup bittiğini bilmiyordum. Ockham'a vardığımda ufukta kan kırmızısı bir parlaklık gördüm. Biraz daha yaklaştığımda bunun gökyüzüne doğru yükseldiğini farkettim. Bulutların hareketi ile bir araya toplanan siyah ve kırmızı dumanlar, yıldırım ve şimşekle karışık bir fırtınanın habercisiydi.

Ripley Caddesi, penceresinden ışık gelen bir kaç ev dışında bomboştu. Kasabanın tümünde hiç bir bayat belirtisi yok gibiydi. Fakat Pyrford'a giden yolun köşesinde sırtı hana dönük olarak durmuş bir grup insanla az daha çarpışıyordum. Yanlarından geçerken bana hiç bir şey demediler. Onların, tepenin ardında olup bitenleri bilip bilmediklerini bilmiyordum. Onlar da benim, bu kasabanın neden böyle ıssız ve terkedilmiş olduğunu bilmediğimi bilmiyorlardı.

Ripley'den Pyrford'a giderken Wey vadisinden geçtim. Bu sırada gökyüzündeki kırmızılık görünmez olmuştu. Pyı-ford Kilisesinin arkasındaki tepeye çıktığımda kırmızılık tekrar göründü. Ağaçlar fırtınanın habercisi olarak hafif hafif sallanmaya haşladı. Arkamdan Pyrford Kilisesinin gece yarısı çanlarının sesleri geliyordu. Sonra Maybury Hill'in silueti göründü. Ağaçların tepeleri ve evlerin çatıları kıpkırmızı gökyüzünü delen siyah gölgeler gibi görünüyordu.

Bu sırada yeşil bir ışık yolumu aydınlattı. Dizginleri kuvvetle çektim. Bulutların parlak yeşil bir ışıkla aydınlandığını ve bulutların arasından bir parıltının süzülerek geçip solumdaki tarlalara düştüğünü gördüm. Bu üçüncü düşen yıldızdı!..

Gözlerim o anda çakan şimşekten kamaşmıştı. Derken ardından patlayan yıldırım başımın üzerinden geçen bir roket gibi ses çıkardı.

Maybury Hill'in eteklerine varmadan önce hafifçe aşağı doğru giden bir meyil vardır. Buradan inmeye başladım.

Birbiri ardınca çakan şimşekler, yolumu aydınlatıyordu. Bu sırada yağmurla birlikte yağmaya başlayan dolu, suratıma çarpıyor ve önümü görmemi engelliyordu.

Birdenbire bir şey dikkatimi çekti. Bu Maybury Hill'in diğer taraftaki yamacından hızla aşağı inen bir karaltıydı. Önce ne olduğunu anlayamadım. Fakat bir biri arkasından çakan şimşekler ortalığı aydınlatınca, bunun hızla yuvarlanan bir şey olduğunu gördüm. Bu anlaşılması güç bir görünümdü. Ayrıca birden bire ortalığın aydınlanması ardından da simsiyah kararması gözlerimi kamaştırıyor ve benim onu iyi seçebilmemi engelliyordu. 0 sırada ağaçları, evlerin çatılarını gündüz ışığı gibi aydınlatan bir şimşek çaktı ve bu anlaşılamayan nesne açık, kesin ve net olarak görüldü.

İşte onu gördüm! Aman Yarabbi nasıl anlatayım? Üç ayaklı, boyu bir çok evden daha yüksek olan bu garip yaratık genç çam ağaçlarını deviriyor ve onları eziyordu. Metalden yapılmış yürüyen bir dev makine gibiydi. Derken çalılıklara geçti. Her yanından çelik halat gibi bir şeyler sarkıyordu. Ve geçerken çıkardığı gürültü, gök gürültüsüne karışıyordu. Çakan bir şimşekten sonra gelen karanlık bir süre onu görmemi engelledi. Sonra ikinci bir şimşek çaktığında, onun yüz yarda kadar yaklaşmış olduğunu gördüm. Onu üç ayak üzerinde durabilen bir makine olarak hayal edebilirsiniz.

Sonra birdenbire, çam ormanındaki ağaçlar, kolay kıvrılabilen kamışları bir adamın arasından geçmek için ayırması gibi, ayrılıverdi ve iki yana gürültüyle devrildi. Arkasından ikinci bir büyük üçayaklı göründü. Ve ben büyük bir hızla kaçmaya başladım, ikinci canavarı gördüğüm zaman bütün sinirlerim boşalmıştı. Bir an bile durup geriye bakmadan uzun süre arabayı hızla sürdüm. Dizginleri süratle çekiyor ve atı boyuna kırbaçlıyordum. Arabanın dingili buna dayanamayarak gürültüyle kırıldı, arabadan fırladım ve sığ bir su birinkitisinin içine düştüm.

Hemen kalkmaya çalıştım ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Ayaklarım hala su içindeydi. At bir kenarda hareketsiz yatıyordu. Boynu kırılmıştı. Zavallı hayvan! O sırada çakan şimşekle, ters dönmüş olan arabamı gördüm. Tekerlekleri hala hafif hafif dönüyordu. Derken o büyük mekanizmanın yanımdan hızla geçtiğini ve Pyrford'a giden tepelere tırmandığını gördüm.

Böylece onu daha yakından görebilmiştim. Bu çok garip bir şeydi. Aslında alışılmış bir makineye de benzemiyordu. Ama, yürürken çıkarttığı metalik ses ve uzun bükülebilen parlak dokunaçlarıyla (bunlardan biri genç bir çam ağacını tutuyordu) da bir makineden başka bir şey olamazdı. Garip gövdesiyle sallanıp, gürültüler çıkararak yürüyordu.

Ve baş gibi duran bir metal çıkıntı, yolda gittiği sürece oraya buraya dönüyor, sanki yolda yürürken çevresine bakman bir baş görünümü veriyordu. Ana gövdenin arkasında, büyük bir balıkçı sepetine benzeyen beyaz metalik bir şey vardı. Canavar benim yakınımdan azametle geçerken, ek yerlerinden yeşil dumanlar çıkarıyordu.

Parlak şimşek ışıkları ve hemen arkasından koyu karanlıklar arasında, görebildiklerim bunlardı.

Geçtikten sonra kulakları sağır eden bir sesle uludu. Yarım mil gittikten sonra ileride bir şeyin üzerine eğildi. Hiç kuşkum yok ki, canavarın üzerine eğildiği bu şey Mars'tan üzerimize yollanan silindirlerin üçüncüsüydü.

Birkaç dakika orada yağmurun altında durup, bu melalden yapılmış canavarları seyrettim. Tekrar ince bir dolu yağmaya başlamıştı. Zaman zaman çakan şimşekler de azalınca onları artık göremez oldum.

Dolu ve yağmurdan sırılsıklam olmuştum. Şaşkınlığım geçtikten sonra, kendime daha kuru bir yer bulmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Biraz ileride küçük tek odalı tahta bir kulübe gördüm. Çevresinde patates bahçesi vardı. Şansımı denemek üzere kalktım ve bütün tehlikeleri göze alarak (o sırada canavar-

lardan biri çıkabilirdi) hızla kulübeye koştum. Kapıyı yumrukladım, fakat açan olmadı. Bir süre sonra vazgeçtim. Ve Maybury'e doğru giden ve çam ormanlarının içinden geçen bir hendek bulup, sürüne sürüne oradan gitmeye karar verdim. Amacım bu canavarlara görünmemekti.

Orman çok karanbktı. Evime giden yolu güçlükle seçebiliyordum. Şimşekler şimdi daha seyrek çakmaya başlamıştı. Bir yandan da sicim gibi dolu yağıyordu.

Aslında durumun ciddiyetini tam kavramış olsaydım, doğru Byfleet'ten Cobham'a gitmem ve oradan da en kısa zamanda Leatherhead'a karımın yanına geri dönmem gerekirdi. Fakat, o gece tüm perişanlığıma karşın garip duygularımdan vazgeçemiyordum. Her tarafını ıslanmıştı. Fırtınadan etrafımı göremiyordum. Ve boyuna dolu yağıyordu...

Aklıma evime gitmek düşüncesi geldi. Ağaçların arasında sendeleyerek ilerlemeye başladım. Bir hendeğe yuvarlandım ve dizlerim yaralandı. Sıçrayıp kalktım ve bildiğim dar bir yola geçtim. İleride, karanlıkta bir adam bana işaret ederek, geri dönmemi söylüyordu.

Onunla konuşmak üzere yanına yaklaşmaya çalıştığımda, adamın dehşetle bağırdığını ve hızla kaçmaya çalıştığını gördüm. Fırtına o kadar yoğundu ki, adamın ne diye bağırdığını anlayamamıştım. Yolun solundaki çitin yanından yürümeye başladım.

Tepeye yaklaştığımda, ayağımın yumuşak bir şeye çarptığını hissettim. Bunun ne olduğunu anlamak için durum, şimşek çakmasını bekledim. Ortalık aydınlandığında, bunun yerde yatan bir adam olduğunu gördüm. Pejmürde giyimliydi. Kafası gövdesinin altına doğru kıvrılmıştı. Çitin kenarında yatıyordu. Herhalde fırtınadan göremeyip hızla çite çarptı diye düşündüm.

Daha önce hiç ölü ile karşılaşmamıştım. Durdum ve onu çevirerek sırt üstü yatırdım. Kalbini dinledim. Adam ölmüştü. Boynunun kırılmış olduğunu gördüm. O sırada

çakan şimşekle, adamın yüzünü görebildim ve ürkerek geri çekildim. Bu arabayı kiraladığım emlakçımn ta kendisiydi.

Cesedi kenara çekip, bir hendeğin içine yerleştirdim. Evime doğru yoluma devam ettim. Tepenin bulunduğu yerden herhangi bir yangın işareti gelmiyordu. Oysa park tarafı yangından ötürü kırmızı bir ışık tabakasıyla örtülü gibiydi. Ortalık bir an için aydınlandığında, evimin fazla zarar görmemiş olduğunu gördüm. College Arms yolunda bir kalabalık seçiliyordu.

Mayhury Köprüsüne doğru inen yolda ayak sesleri ve konuşmalar duydum. Fakat onlara seslenmeye ve yanlarına gitmeye cesaret edemedim. Anahtarımla kapıyı açıp içeri girdim. Sendeledim ve kendimi merdivenin ilk basamağına bırakıverdim. Metalik canavarlar ve çitin yanında ölü bulduğum adam bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Kendimden geçmiş vaziyette bir süre orada oturmuşum.

On birinci Bölüm

BİR süre sonra şaşkınlıktan sıyrılıp da kendime geldiğimde, üşüdüğümü ve üstümün ıslak olduğunu farkettim. Merdiven halısı üzerimden damlayan sularla ıslanmış, hatta küçük de bir gölcük birikmişti. Mekanik olarak kalktım, yemek odasına gittim ve kendime bir viski doldurdum. Sonra da üstümü değiştirmek için odaya gittim.

Bunu yaptıktan sonra; neden yaptığımı bilmiyorum, yukarı çıktım ve çalışma odama gittim. Çalışma odamın penceresinden ağaçlar ve Horsell Parkı'na giden demiryolu görülür. Buradan aceleyle ayrılırken pencereyi açık unutmuştuk. Odaya giden koridor karanlıktı. Odanın bir kısmı tümüyle karanlıktı. Bir süre kapıda durdum.

Fırtına geçti. Oriental Kolej'in kuleleri ve çam ağaçları tekrar görünür hale geldi. Çok uzakta, kum çukurlarının bulunduğu park görülüyordu. Büyük siyah şekiller garip bir biçimde oraya buraya gidip geliyorlardı.

Öyle görünüyordu ki, bölgenin bu kısmı olduğu gibi yanıyordu. Başlayan fırtına etrafa yayılmayı kolaylaştırmıştı. Her taraftan koyu dumanlar yükseliyordu. Bu dumanlar pencerenin önüne gelince Marslıları iyi seçemez oldum. Ne yaptıklarını, ne ile meşgul olduklarını göremiyordum. Yakınındaki yangını da göremiyordum. Oysa alevlerin şekilleri çalışma odasının duvarlarında ve tavanında dans ediyor gibiydi. Havada keskin bir yanık kokusu vardı.

Kapıyı sessizce kapadım ve yavaşça pencerenin yanına gittim. Buradan Woking istasyonundaki evlerden Byfleet'in çam ormanlarına kadar olan tüm bölge görülüyordu. Tepenin aşağı kısmında bir ışık vardı. Ve demiryolunda, köprünün civarında ve Maybury yolunun etrafındaki pek çok ev yanıp harab olmuştu. Demiryolu üzerindeki ışık önce beni ürküttü, bu siyah bir yığındı, sağında sarı dikdört-

gen şeklinde bir şeyler vardı. Daha da dikkatli bakınca, bunun yolda parçalanıp kalmış bir tren olduğunu farkettim. Bir kısmı yanmıştı. Bazı vagonları ise hala raylar üzerinde duruyordu. Bundan başka, pek çok yerden yangınlar yükseliyordu. Geniş ve ıssız boşluk yer yer yangınlarla parçalanmış gibiydi. İnsana bu geniş alanın yandığım görmek çok büyük ızdırap veriyordu. İnsanlar oraya buraya koşuşuyorlardı.

İşte, içinde yıllarca güvenle yaşadığımız küçük dünyamız! Şu anda tam ateşten bir kaos halindeydi. Son yedi saat içinde neler olduğunu bir türlü idrak edemiyordum. Silindirde ilk kez gördüğüm hareketsiz yığınlarla, bu mekanik devler arasında ne gibi bir ilişki olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Sandalyemi pencere kenarına çektim ve oturup kararmış topraklara bakarak düşünmeye başladım. Uzakta üç garip yaratık oraya buraya koşuşturmaya devam ediyordu.

Çok meşgul görünüyorlardı. Bunların ne olabileceğini kendi kendime sordum. Akıllı makineler olabilirler miydi? Bu olanaksızdı. Ya da bir Marslı bunların içine oturuyor ve onları idare mi ediyordu? Bu da bu makinelerin insan beyni ile idare edilmesi demek olurdu. İnsanların yaptığı makinelerle, bunları karşılaştırmaya başladım. Ve hayatımda ilk kez olarak kendime şu soruyu sordum: Bir buharlı makine akıllı bir hayvan olarak nitelenebilir miydi?

Fırtına iyice geçmişti ve gökyüzü artık parlaktı. Yalnızca orada burada yanan yerlerden yer yer siyah dumanlar yükselmekteydi. O sırada bahçeme bir askerin girdiğini gördüm. Çitten atlamıştı. Pencereden eğildim ve alçak bir sesle:

— Hişt! diye seslendim.

Sesimi duyunca durdu. Sonra çimenlikten geçerek evin yanına geldi.

— Kim var orada? diye o da alçak sesle sordu.

— Nereye gidiyorsun? dedim.

— Allah bilir.

— Gizlenmeye mi çalışıyorsun?

— Onun gibi bir şey.

— Eve gel, dedim.

Aşağı indim, kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Kapıyı tekrar kilitledim. Yüzünü göremiyordum. Şapkasızdı ve ceketinde herhangi bir rütbe işareti yoktu.

İçeri girdiğinde. Aman Tanrım! diye adeta inledi.

— Ne oldu? diye sordum.

— Ne olmadı ki? Eliyle belirsiz bir hareket yaptı. Çok üzüntülü görünüyordu. Bizi yok ettiler... Bizi temizlediler, diye tekrarlayıp durdu.

Beni mekanik bir biçimde yemek odasına kadar izledi. Ona bir bardak, uzatarak:

— Biraz viski iç, dedim.

Viskiyi bir dikişte bitirdi. Sonra masanın yanına oturdu, başını kolları arasına aldı ve küçük bir çocuk gibi hıçkıra lıçkıra ağlamaya başladı.

Sinirlerinin yatışması için epey uzun bir süre geçti. Sonra ona. sorular sormaya başladım. Sorularımı hizsizleşmiş vaziyette yanıtladı. Topçu sınıfında bir sürücüymüş. Harekâta saat yedide katılmış. O sırada parkla yangın devam ediyormuş ve ilk gelen Marslılar ikinci silindire doğru yavaş yavaş hareket etmeye başlamışlar. İkinci silindir metal bir zırh ile kaplıymış.

Daha sonra bu zırhlar açılmış ve benim gördüğüm mekanik canavarlar çıkmış. Onun sürdüğü top arabası Hoısell yakınındaymış. Ve onun oraya varması hareketi hızlandıracakmış. Topçular geriye çekildiklerinde, top arabasının atı bir tavşan yuvasından ürkmüş ve sürücüyü yere fırlatmış. Bu sırada lop ateş almış, cephane yerlere saçılmış, her yerde bir anda yangın başlamış. Ve sürücü kendini yanık insan ve at ölüsünden oluşan bir yığının içinde bulmuş.

— Yaralanmıştım. Atımın ön ayakları bana çarpmıştı.

diye devam etti. Tanrım, hepimiz yok olmuştuk. Hele o koku! Yanık et kokusu! Yere devrilmiş olan atın sırtına yaslanarak bir süre kendime gelinceye kadar öyle kaldım. Ortalık cehennem gibiydi. Sonra bir patlama, ıslık gibi bir ses duymuş.

— Yok ettiler! dedi tekrar.

Bir süre ölü atın arkasına gizlenerek çevreyi gözetlemiş. Askerlerin pek çoğunu oradan görebiliyormuş. Oradan oraya koşuşan askerler, bir anda yok oluyorlarmış. Sonra, canavar ayakları üzerinde doğrulmuş. Parkın orasında burasında tembel tembel dolaşmaya başlamış. Gövdesinin tepesinde insan başına benzeyen bir şey, her iki yana dönebiliyormuş. Elinde metal gibi bir şeyden yapılmış garip bir silah varmış. Yeşil ışık çıkaran bu silahın Isı-Işını çıkartan silah olduğunu anladım.

Birkaç dakika içinde parkta hiç bir canlı kalmamış. Çevredeki her çalı ve ağaç, yanık siyah bir iskelet gibi kalmış. Asker, ileride duran süvarilerin de hiçbirisini göremediğini söyledi. Bir süre Malısimlerin sesi iştilmiş, fakat daha sonra onlar da susmuş. Dev Woking istasyonuna doğru yönelmiş ve ısı-ışınını kullanarak bir anda tüm evleri yakmış, yıkmış. Sonra geri dönüp çam ormanına, ikinci silindirin yanına yönelmiş. O böyle yaparken ikinci dev kendini toparlayıp çukurdan çıkmaya başlamış.

İlk canavarı İkincisi izledikten sonra, askerler paniğe kapılarak yanık çalı külleri arasından Horsell'e doğru kaçmaya başlamışlar. O, canlı kalmayı başarmış ve Woking'e doğru kaçmış. Bundan sonra asker öyküyü anlatırken çok heyecanlandı. Kaçmak için her hangi bir gedik bulmak çok zormuş. Birkaç kişi canlı kalmış, fakat onlar da akıllarını kaybetmiş gibi oraya buraya kaçışıp duruyorlarmış. Yerde yanık askerler varmış. Yangından kaçarak yıkık bir duvarın gerisine saklanmış ve oradan baktığında, bu mekanik canavarın bir askeri uzantılarıyla yakalandığını, havaya kaldırdığını ve başını taşlara vurduğunu görmüş.

Hava karardıktan sonra, askerler demiryolu setinin üzerinden atlayarak kaçabilmişler.

O zamandan beri Maybury'ye doğru yürümüş. Woking Kasabasında ve Send'de yaşayan halk evlerin bodrumlarına ve kazdıkları siperlere gizlenmişler. Asker su bulmak umuduyla trenyolu boyunca yürümüş ve geçidin orada bir su kaynağı bulmuş.

Askerden zar zor öğrenebildiklerim bunlardı. Anlatırken aynı olayları bir kez daha yaşıyor gibiydi. Öğleye kadar ağzına hiç bir şey koymadı. Kilerden bulduğum bir parça et ve ekmeği birlikte yedik. Marslıların dikkatini çekmemek için odanın ışıklarını yakmadık. O anlattıkça, ileriyi daha da karanlık görmeye başlamıştık. Öyle görünüyordu ki, pek çok insan ve hayvan çayırda yanarak ölmüştü. Askerin yüzüne baktığımda, yüzünün üzüntüden ve korkudan perişan olduğunu gördüm. Benimkinin de öyle olduğuna kuşku yoktu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, yavaşça merdivenleri çıkıp çalışma odasına gittik. Bir kez daha pencereden baktım. Önümde bir gecede kül olmuş olan vadi uzanıyordu. Her şey yanıp kül olmuştu. Etrafta hiç bir canlılık belirtisi yoktu. Dünyada hiç bir felaket böylesine bir yıkım yaratamazdı. Parkta, çukurun çevresinde duran üç metalik devi gördüm. Kafaları, sanki yarattıkları felaketin bilançosunu yapıyormuş gibi oraya buraya dönüp duruyordu.

Bana öyle geldi ki, çukur biraz genişlemişti. Onların dışarı üflediği yeşil dumanlar da çıkmaya devam ediyordu.

Daha ileriden Chobham'dan yangın sütunları yükseliyordu.

On ikinci Bölüm.

ŞAFAK söktüğünde, Marslıları seyrettiğimiz pencereden ayrılarak yavaşça aşağı indik.

Topçu, evin bizim için pek güvenceli olmadığı konusunda benimle aynı düşüncedeydi. O, Londra'ya gitmemizi teklif etti. Böylece 12 No.lu bataryaya tekrar katılabilecekti. Benim planım ise Leatherhead'a dönmekti. Marslılar beni öylesine etkilemişlerdi ki, karımı alıp Newhaven'a gitmek ve oradan da hemen ülke dışına çıkmak istiyordum.

Bizimle Leatherhead arasında, başında dev bekçileriyle üçüncü silindir vardı. Yalnız gidip, karşı tarafa geçmek için bir şansımı deneyeceğimi söyledim. Fakat asker beni bu düşüncemden çevirdi: Karını dul bırakmaya hakkın yok, dedi. Ve sonunda onunla gitmeyi kabul ettim. Ağaçların altından Cobham Caddesi'ne kadar birlikte kuzey yönünde gidecektik, burada birbirimizden ayrılacaktık. Bundan sonra ben yolumu yalnız sürdürecektim.

Yol arkadaşım bu yöreyi oldukça iyi tanıyordu. Evi iyice arayıp bir termos buldu ve viski ile doldurdu. Ayrıca bütün ceplerimizi de bisküvi ve söğüş et parçaları ile doldurduk. Sonra evden çıktık, kapıyı kitledik ve benim akşam çıktığım yokuştan aşağı inmeye başladık. Evler terkedilmiş görünüyordu. Yolda üç tane yanık cesede rastladık. Orada burada da insanlardan saçılan eşyalar vardı: saat, düğme, gümüş kaşıklar, vb. Köşede üzeri eşya yüklü, atsız ve kırılmış tekerleğinin üzerine doğru devrilmiş bir araba gördük. Orphanage'deki tüm evler ya yanmış ya da terkedilmişti. Halkın büyük çoğunluğu kaçmıştı.

Dar yoldan aşağı doğru indik. Yerde yanarak kapkara olmuş, akşamki doludan da iyice ıslanmış bir adam cesedi gördük. Ağaçların pek çoğu devrilmişti. Bir kısmı da yeşil

değil de kahverengi bir hayalet gibi duruyordu. Bu sabah ortalık dikkati çekecek kadar sessizdi. Bir tek yaprak bile kımıldamıyordu. Arkadaşımla fısıldayarak konuşuyor, bir yandan da yolumuza devam ediyorduk. Bir kaç kez ses dinlemek üzere durduk sadece.

Bir süre sonra yola yaklaştık. Ve ayak sesleri duyduk. Daha da yaklaşınca bunların üç süvari olduğunu ve yavaş yavaş Woking'e doğru ilerlediklerini gördük. Onlara seslendik, bizi görünce durup beklediler. Bir yüzbaşı ile 8. Süvari'den iki erdi bunlar. Ellerinde bir alet vardı. Topçu onun bir helyosta olduğunu söyledi.

— Bu sabah bu yönden gelen ve bizim karşılaştığımız ilk insanlar sizlersiniz, dedi yüzbaşı. Ne oluyor orada?

Sesi ve yüzü kızgındı. Arkasındaki askerler merakla bakıyorlardı. Topçu arabadan atladı ve selam verdi:

— Geçen gece topumuz tahrip oldu yüzbaşım! Tekrar bataryama katılmak için gidiyorum. Bu yol boyunca yarım mil gittikten sonra sanırım, Marslıları görebileceksiniz, yüzbaşım!

— Neye benziyorlar Allah aşkına? diye yüzbaşı sordu.

— Zırhlı devler, yüzbaşım. Yüz fit boyunda. Üç bacakları ve garip bir gövdeleri var. Bunun üzerinde de büyük bir başa benzeyen bir tepeleri var.

— Hadi ordan, dedi yüzbaşı. Saçmalayıp durma!

— Göreceksiniz yüzbaşım! Bir de garip bir kutu taşıyorlar. Bu alet lıer şeyi ateşe veriyor ve bir canlıya çarptığında da öldürüyor.

— Yani bir top mu?

— Hayır, yüzbaşım, dedi topçu ve ısı-ışını saçan cihazı uzun uzun anlatmaya başladı. Yüzbaşı onun sözünü yarıda keserek bana baktı.

— Sen de gördün mü? dedi.

— Söyledikleri tümüyle doğru! dedim.

— O halde, dedi yüzbaşı. Onu bir de ben göreyim. Bana bak asker, dedi topçuya dönerek. Biz o bölgedeki evleri

boşaltmak üzere görevlendirildik. Senin yoluna devam etmen daha iyi olur. Tuğgeneral Marvin'i bul ve bildiğin her şeyi ona anlat. Kendisi Weybridge'de. Yolu biliyor musun?

Ben araya girerek: Ben biliyorum, dedim. Yüzbaşı atını tekrar güneye doğru çevirdi:

— Yarım mil demiştiniz değil mi? diye sordu.

— En fazla o kadar tutar, diye cevap verdim. Ve güneydeki yeri işaret ettim. Teşekkür etti ve yola koyuldular. Onları bir daha hiç görmedim.

Bir süre gittikten sonra bu kez üç kadın ve iki çocuktan oluşan bir topluluğa rastladık. Bunlar iki üç parçadan oluşan eşyalarını yüklenmişlerdi. Evlerini terketmekte oldukları belliydi. Yanlarından geçerken bizimle konuşmak istemediler.

Byfleet istasyonuna vardığımızda kasaba bize sâkin ve barış içinde göründü. Biz burada ısı-ışınının menzilinin epey dışındaydık. Köprüde duran askerler, Woking yönüne giden yolu denetliyorlardı. Evlerde büyük bir faaliyetle eşyalar toplanıyor ve insanlar yola koyulmaya hazırlanıyorlardı. Gün, daha önceki pazarlardan pek farklı geçeceğe benzemiyordu.

Birçok yük arabası gıcırdaya gıcırdaya Addlestone yolunda gidiyordu. 0 sırada, geniş çayır düzlüğünün bir kenarında on iki librelik mermi atan altı tane topun sıralanmış olduğunu gördük. Topların yönü Woking'e doğru çevrilmişti. Topçular hazır vaziyette topların başında bekliyorlardı.

— Bu iyi işte, dedim.

Topçu eri bir an duraksadıktan sonra: Ben devam edeceğim, dedi. Weybridge'e yaklaştığımız bir yerde, tam bir köprünün üzerinde yüksek bir set inşa eden adamlar gördük. Sur gibi setin arkasına da silahlar yerleştirilmişti.

— Ateşlemeye karşı yapıyorlar sanırım, ama henüz Marslıların ateşlerini görmedikleri de belli, dedi topçu eri.

Byfleet tam bir karışıklık içindeydi. Halk eşyalarım topluyor, atlı ya da atsız askerler de onları denetliyorlardı. Uç ya da dört siyah resmi araba, eski bir otobüs ve birkaç araç daha köy sokağında yüklenmek üzere bekliyordu. Bazı insanların hiçbir eşyalarını bırakmamak için adeta koşuştuklarını gördük. Askerler en çok bu konuda güçlük çekiyorlardı. Acele etmeleri gerektiğini halka söylüyorlar fakat dinletemiyorlardı. O sırada bir adam gördüm. Adamın bütün kolları eşyalarla doluydu. Bu arada çiçeklerini de almış arabaya yüklemeye çalışıyor, asker ise ona engel olmak için uğraşıyordu. Adamın yanına yaklaştım ve sordum.

— Orada ne olduğunu biliyor musun? dedim. Marslıların bulunduğu yönü göstererek.

— Hı? dedi dönerek. Ama bu almak istediklerim çok değerli şeyler, dedi.

— Ölüm! diye bağırdım. Ölüm geliyor! Ölüm! ve onu öyle olduğu yerde şaşkın bırakarak topçu erinin arkasından yetişmek üzere koşmaya başladım. Köşeye geldiğimde, durup geriye baktım. Adam elinde saksıları öyle duruyor ve korkulu korkulu benim gösterdiğim yöne bakıyordu.

Weybridge'de hiç kimse bize karargahın nereye kurulduğunu gösteremedi. Kasaba daha önce hiç bir yerde rastlamadığım kadar büyük bir kargaşalık içindeydi. Eşyalar denk yapılıyor, herkes oradan oraya koşuşuyordu. İnsanlar sanki bir bayram kutluyormuşçasına şık giyinmişler, kadınlarsa süslenmişlerdi. Tren istasyonu bavullar, sepetler, sandıklar ve kutularda tıklım tıklım dolmuştu. Askerler halka acele etmeleri gerektiğini, ateş başladığında kaçacak vakitleri kalmayacağım anlatmaya çalışıyorlardı.

Weybridge'te öğleye kadar kaldık. Derken kendimizi Shepperton Lock'un yakınında bir yerde bulduk. Burası Wey ve Thames'in birleştiği yerdi. Kalan zamanımızı iki yaşlı kadının eşyalarını yüklemelerine yardım ederek ge-

çirdik. Wey nehrinin ağzı üçlüydü. Burada kayık kiralamak imkânı vardı. Nelırin karşı yakasında ise bir feribot duruyordu. Shepperton yakasında bir otel görünüyordu. Onun arkasında da ağaçların arasından Shepperton Kilisesinin kulesi yükseliyordu.

Bulunduğumuz yerde gürültülü bir kalabalıkla karşılaştık. Tehlike henüz ortada yoktu, ama insanlar sanki başlamış gibi paniğe yakalanmışlardı. Kayıklara binmişler oraya buraya kürek çekmeye çalışıyorlardı. Bağırma ve çığlık sesleri karmaşayı daha da arttırıyordu. Adamın biri Shepperton İstasyonundan uzaklaşmaya çahştığını anlattı.

İnsanlar sanki Marslılar hemen gelecek, bir anda onları yutuverecekmiş gibi telaş içinde koşuşup duruyorlardı. Sinirli sinirli Wey'in karşı yakasına Chertsey yönüne bakıyorlardı. Oysa orada her şey son derece sakin geçiyordu.

Thames nehrinin karşısında her şey sakindi. Orada kayıklardan inen insanlar dar yola geçip ağır ağır yürüyorlardı. Orada duran üç ya da dört asker gelip geçenlerle selâmlaşıyorlardı. Otel kapalıydı.

O sırada bir kayıkçı: Bu ne? diye bağırdı ve benim yanımda yürüyen bir adam, kesik kesik havlayan köpeğe dönerek: Kes sesini aptal şey! diye homurdandı. Fakat ses tekrar duyuldu. Bu kez Chertsey yönünden geliyordu. Top sesiydi bu.

Çarpışma başlıyordu. Nehrin karşısında, bizim sol tarafımızda görünmeyen bataryalar ateş etmeye başlamışlardı. Ağaçlar onları görmemizi engelliyordu. Bir kadın bağırdı. Herkes bir anda olduğu yerde sessiz ve hareketsiz kaldı. Sanki göremedikleri bataryaların sesinden onların yenilip yenilmediklerini anlamaya çalışıyor gibiydiler.

Kadının biri,

— Askerler onları durduracak, dedi, fakat sesi umutsuzdu.

Sonra birden bire nehrin ötesinden bir dumanın yüksel-

diğini gördük. Ardından şiddetli bir patlama yeri sarstı ve yakındaki bir iki evin pencereleri parçalandı.

— İşte oradalar! diye bağırdı mavi ceketli bir adam. Orada!.. Onları görüyor musunuz?

Birbiri arkasından dört tane silahlı Marslı göründü. Chertesy'e uzanan geniş çayırların ötesinden belirmişlerdi. Hızla nehire doğru yürüyorlardı. Sonradan bir beşincisi bunlara eklendi. Uzaktan küçük görünen gövdeleri onlar yaklaştıkça sanki büyüyordu. Solda yürüyenin elinde büyük bir silah vardı. Bu benim geçen gece gördüğüm korkunç silah ısı-ışınıydı.

Bu garip yaratıkların görülmesiyle, kalabalık bir anda harekete geçti. Ancak ne bağırıyorlar ne de ağlıyorlardı. Büyük bir sessizlikle herkes ırmağa koşup nehrin öteki yakasına geçmek için gayret ediyordu. Benimse korkunç islisini aklımdan bir türlü gitmiyordu. Suyun altında gitmek! Tamam buldum!

— Suyun altından gidin! diye olanca gücümle kalabalığa bağırdım.

Geri dönüp baktım. Marslılar bize yaklaşıyorlardı. Hızla çakıllı kumsala koştum ve suya daldım. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Bir süre suyun içinde koştum. Irmak oldukça alçaklı ve ayağımın altında yosunlu taşlar kayıyordu. Böylece yüz yarda kadar uzaklığa gidebildim. Suyun derinliği de yirmi fite ulaşmıştı. Birden bire Suya atladım ve kendimi suyun altına çektim. Nehirde kayıklardaki insanların kürek çekmeleri benim kulaklarımda yıldırım düşmesi gibi seslerle çınlıyordu. Halk hızla kürek çekerek nehrin her iki kıyısına ulaşmaya çalışıyordu.

Fakat Marslı makineler, için kaçışan insanlar, yuvalarına girmeye çalışan karıncalardan pek farklı değildi. Onlar bu durumda bir adamın bir karınca yuvasını ezebileceği rahatlıkla insanları yok edebilirlerdi. Kafamı nefes almak

için suyun yüzüne çıkardım. O sırada Marslıların nehrin karşıyakasmda ateş etmekte olan bataryaları hedef aldığını gördüm. Marslı hareket ettiğinde onun tepesindeki baş gibi çıkıntının hafifçe sallandığını gördüm. Bu ısı-ışımnm jeneratörü olabilirdi.

Daha sonra onu tekrar kıyıda gördüm. Büyük bir adım atarak nehrin yarısını geçmişti. İkinci bir adımda Shepperton köyüne yaklaşmayı başarmıştı. Sağ kıyıda çalıların arkasına gizlenmiş olan altı top birden bire ateş etmeye başladı. Canavar ısı-ışını jeneratörünü taşıyan aleti çalıştırmak üzereydi.

Hayretten bağırdım. Diğer dört canavarı düşünmedim bile. Tüm dikkatim bana en yakın olan bu canavarın üzerinde toplanmıştı. Çalıların arkasındaki silahlardan ateşlenen mermilerden biri canavarı bulmuştu. Canavar şaşırdı, çevresinde dönmeye çalışırken, ikinci, üçüncü, derken dördüncü mermi de yerini bulmuştu. Son mermi yüzünde patlamıştı. Yaratık sendeledi, fakat hemen yere düşmedi. Sarhoş bir insan gibi oraya buraya yalpalamaya başladı. Dengesini tekrar kurdu ve Sheppertoıı yönüne doğru seğirtti. Fakat bir süre sonra yine sallandı, yalpaladı ve Shepperton Kilisesinin Kulesine çarptı. Bu çarpma sonucunda kule param parça oldu.

Derken birden korkunç bir gürültü duyduk. Canavar sonunda yere devrilmişti. Yere çarptığı anda yer sarsıldı ve su, çamur vb. gibi birçok şey havaya saçıldı. Marslı nehre devrilmişti. Biraz sonra onu yarı batmış olarak suyun üzerinde gördüm. Bu sırada, arkamdaki bir kaç kişi diğer dört Marslının ilerlemekte olduğunu söylediler. Chertsey yönüne doğru gidiyorlardı. Bu kez Shepperton'un silahları çalıştı. Etraf çok gürültülüydü. Bir yanda Marslıların çıkardığı sesler, diğer yandan yıkılan evlerden gelen gürültüler ve kaçışan insanların bağırışlarıyla tam bir karmaşa yaşanıyordu. O sırada Marslıların benim bulunduğum tarafa

doğru gelmekte olduklarını gördüm. Suyun içine daldım ve canavarların hareketini izlemeye çalıştım. 0 anda ölümden başka bir şey düşünemiyordum. Derken Marslıların birden geri dönüp başka bir hedefe doğru yöneldiklerini gördüm. Mucize olmuş ve ben kurtulmuştum.

On üçüncü Bölüm

Bu beklenmedik saldırıyla karşılaşan Marslılar Hosell Parkındaki esas yerlerine geri döndüler. Fakat geride bıraktıkları manzara, sanki büyük bir deprem sonucu harap olmuş bir kent görünümündeydi.

Aslında pek aceleleri de yoktu. Çünkü nasıl olsa birbirini izleyen silindirler boyuna dünyaya gönderilip duruyordu. Her yirmi dört saatte bir, Marstan bir silindir mutlaka geliyordu. Öte yandan bu geri çekilmeyi fırsat bilen askerler de yeniden mevzilerini düzenliyorlar ve eksikliklerini gidermeye çalışıyorlardı. Horsell Parkını çevreleyen yirmi millik bir dairsel alan terkedilmiş bölge olarak duyuruldu. Bu bölgede yeşil ağaçlar ve kırmızı çatılı evler yerine, şimdi yalnızca kömürleşmiş harabeler ve simsiyah bir düzlük kalmıştı.

Öyle görünüyordu ki, bu devler öğleden sonralarının bir kısmını hazırlık yapmakla geçiriyorlardı, ikinci ve üçüncü silindirdeki her şeyi Horsell Parkındaki ilk yerleri olan çukura taşıyorlardı, ikinci silindir Addlestone'da Golf Links'te, üçüncüsü ise Pyrford'daydı. Bütün gece boyunca yoğun bir biçimde çalıştılar. Çıkardıkları yeşil dumanlar Merroıv tepelerinden, hatta Baııstead ve Epsom Doıvns'tan bile görülebiliyordu.

Ve ben arkamda, Marslılar saldırıya, önümde de dünyalılar bunu karşılamaya hazırlanırken, yanan Weybrodge'in alev ve dumanları arasından geçerek Londra'ya doğru yola koyuldum. Topçu erini o kargaşa sırasında kaybetmiştim.

O sırada, nehirde akıntıya kapılarak sürüklenen bir kayık gördüm. Su oldukça sığ olduğu için koşarak ona yetiştim. Kayıkta hiç kürek yoktu. Fakat ellerimle dalgalandırmalar yaparak çok yavaş da olsa kayığı Halliford ve Walton'a doğru götürmeye başladım. Arada sırada arkama ba-

kıyordum. Bunun nedenini her halde tahmin etmek güç olmasa gerek! Böylece nehirin çizdiği yolda ilerledim. Nehrin kaçmak için en emin yol olduğuna inanıyordum. Nehir boyunca her iki yakada biraz önce çarpışmaların oldu-ğu yerleri tekrar görebiliyordum. Marslıların yaktığı bu yerler adeta terkedilmişti. Ortalıkta hiçbir kimse görülmü-yordu. Evler yanıyor ve masmavi gökyüzüne kara kara du-manlar yükseliyordu.

Uzun süre böyle gittim. Yorgunluktan bitkin düşmüş-tüm. Güneş sırtımı kavuruyordu. Sonunda Walton'daki köprü göründü. Bir süre daha gittikten sonra Middlesex kıyısına yanaştım ve aşağı atladım. Dayanacak gücüm kalmamıştı, ölü gibi çimenlere serildim. Sanıyorum saat, dört ya da beş sularıydı. Biraz dinlendikten sonra kalktım ve yarım mil kadar daha yürüyebildim. Yeniden bir ağaç gölgesine uzanmak zorunda kaldım. Üstüm başım, kir pas içindeydi. Uzun zamandır su içmemiştim ve birden büyük bir susuzluk hissettim.

Papazın ne zaman yanıma geldiğini bilmiyorum. Yanı-ma birinin oturduğunu farkettiğimde, kapkara gömleği ve garip traşından bir papaz olabileceğini çıkardım. Masmavi bir gökyüzü vardı ve birbiri ardına dizilmiş beyaz bulutlar sanki dansediyorlardı.

Kalkıp oturdum ve. Suyun var mı? diye sordum. Başı-nı salladı. Bir süre sessizce oturduk. Sanırım durumumun perişanlığından ötürü, beni garipsemişti. Parçalanmış elbi-selerim, isden kapkara olmuş ellerim, ayaklarım ve suratımla normal bir görünüşüm olamazdı. Papazın yüzü zayıf ve solgundu. Çenesi hafif geriye çekik, saçları kıvırcık ve uzuncaydı. Gözleri oldukça iri ve açık maviydi. Uzaklara bakarak hızlı hızlı konuşuyordu.

— Bu ne demek oluyor? dedi. Tüm bu olup bitenler neden?

Ona baktım, ancak bir karşılık vermedim. Uzun beyaz

ellerini ileri doğru uzattı Ye şikayet eder tonda konuşmayı sürdürdü.

— Niye bu olanlara izin veriliyor? Biz ne yaptık, suçumuz ne? Sabah işlerimi bitirmiştim. Öğleden sonra biraz kafamı dinlemek için bir süre yürüdüm. Derken ateş, deprem, ölüm! Tıpkı Sodom ve Gomora'da olduğu gibi! Bütün herşey mahvoldu... Her şey... Bu Marslılar nedir? Kimdir bunlar? .

— Biz neyiz? sorusuyla karşılık verdim ona, dizlerinin üzerinde doğrularak bakışlarını bana çevirdi. Yarım dakika kadar bu durumda beni seyretti.

— Yollarda kafamı dinlendirmek, düşüncemi temizlemek için yürüyordum... Ve birdenbire yangın.., deprem... ölüm! dedi ve sustu. Çenesini dizlerine dayayarak oturdu. Uzaklara boş boş bakıyordu. Derken yine ellerini sallamaya başladı.

— Bütün işler... Pazar ayinleri... Şimdi ne yapacağız? Weybridge ne yapacak? Herşey bitti, yokoldu! Kilise! Uç yıl önce yapmıştık, gitti, yokoldu! Ortadan silindi! Neden?

Bir an durdu.

— Onun dumanları sonsuza kadar yükselecek! diye bağırdı. Bunu söylerken gözleri parlıyordu ve parmağıyla Weybridge yönünü gösteriyordu.

— Sunbury'den uzakta mıyız? diye sordum. O hiç oralı olmadı.

— Ne yapmamız gerekir? Her yer bu yaratıklarla mı dolu? Dünya onların mı artık? sorularını ardı ardına sıraladı.

— Sunbury'den uzakta mıyız? diye bir kez daha srodum. Sanki beni duymuyordu.

— Daha bu sabah bir vaftiz törenine gitmiştim...

— Çok şey değişti dedim. Ve başımızı dik tutmalıyız. Halâ ümit var.

— Ümit?

— Evet. Az da olsa var.

Ona durumu anlatmaya çalıştım. Ama o kesinlikle beni dinlemiyor ve hala olayların etkisinde yaşıyordu.

— Bu sonun başlangıcı olmalı, dedi sözümü keserek. Son! Tanrının o büyük ve müthiş günü! insanlar dağlara toplandıklarında üzerlerine kayalar düşecek... ve hu kayalar onları gizleyecek.

Ne yapıp edip ona durumu anlatmalıydım. Ayağa kalktım ve elimi omuzuna koydum.

— Kendine gelmelisin, dedim sertçe. Bırak bu düşünceleri. Felaketler karşısında din ve inanç yıkılır mı? Daha önceki depremleri, selleri, savaşları düşün... Tanrı'nın Weybridge'yi düşünmediğini mi sanıyorsun? Tanrı bir sigorta acentası değil ki!

Bir süre sessizliğe gömüldü.

— Fakat nasıl kurtulabiliriz? diye birdenbire çıkış yaptı. Onlar yenilemez. Onlar acımasız.

— Ne o ve belki ne de öteki, diye cevap verdim. Elbette bir gün yenilecekler. Bir tanesi daha üç saat önce orada öldürüldü.

Öldürüldü ırıii? dedi bana dönerek, hayretten açılmış gözleriyle. Tanrı'nın elçileri nasıl öldürülebilir ki?

Ama öldürüldüklerini gördüm diye üsteledim. Denedik ve kazandık. Onu devirdik. Hepsi bu.

Birdenbire, Bu gökyüzünde yanıp sönen de ne? diye sordu.

Onun, güneş haritasını çizmekte kullanılan helyosta adlı aletin sinyalleri olduğunu anlattım.

— Bak! dedim. Biz şimdi tam Marslılarla askerlerin ortasında bir yerlerdeyiz. Gökyüzündeki bu ışıltı da fırtınanın gelmekte olduğunu gösteriyor. O yönde Marslılar var ve Londra yönüne doğru, şu tepelerin yükseldiği Richmond ve Kingston'da da askerler siper kazıyor, silahlarını yer-

leştiriyorlar. Marslıların yeniden bu yönden geleceği sanılıyor...

Ben konuşurken, o birdenbire kolumdan tutarak beni durdurdu.

— Dinle, dedi.

Nehrin ötesindeki alçak tepelerin ardından silah sesleri geliyordu. Ardından herşey eski sessizliğine büründü.

— Kuzeye giden yolu izlesek iyi olacak dedim. Kalktık.

On dördüncü Bölüm

MARSLILAR Woking'e indiklerinde, kardeşim Londra'daydı. Tıp öğrencisiydi ve önemli bir sınava hazırlanıyordu. Bu yüzden, cumartesi sabahına kadar bu olaydan habersizdi. Cumartesi gününün sabah gazeteleri olaya geniş yer vermişti. Ayrıca Mars uzun uzun tanıtılmış, gezegenlerdeki hayat ve benzeri konulara uzun uzun değinilmişti.

«... Kalabalığın yaklaşmasıyla harekete geçen Marslılar, hızlı ateş eden silahlarıyla birçok insan öldürmüşlerdir. Haber böyle devam ediyor ve şu sözlerle bitiyordu: Korkunç görünüşlü Marslılar ilk düştükleri çukurdan dışarı çıkamadılar. Bunun nedeni ise, Dünya'da yerçekiminin Mars'tan daha kuvvetli olmasıdır.» Bu son cümleden, haberi yazanın ne kadar rahat olduğu anlaşılıyordu.

Kardeşimin sınava girdiği biyoloji sınıfının öğrencileri, doğul olarak bu olayla yakından ilgilendiler. Ne var ki, sokaklarda ilgiyi çekecek bir heyecan, bir hareketlilik de gözlenmiyordu. Akşam gazeteleri büyük puntolu uydurma haberlerle doluydu. Saat sekize kadar ulaşan haberler arasında; askeri birliklerin parka doğrü hareket ettikleri ve Woking ile Weybridge arasındaki çam ormanlarının yanmakta olduğu dışında pek bir haber yoktu. Daha sonra ek baskı yapan *St. James's Gazelle* telgraf bağlantısının kesildiği gerçeğini duyurdu. Yanan çamların hat üzerine devrildiği ve bu nedenle hattın kesildiğinin sanıldığı yazılıydı. Benim Leatherhead'e gittiğim ve geri döndüğüm o geceki çarpışma hakkında hiçbir şey bilinmiyordu.

Kardeşim, silindirlerden birinin bizim evden iki mil kadar öteye düştüğünü gazetelerden okumuş ve bu onu rahatlatmış. En küçük bir endişeye kapılmamış ve hatta, o gece bize gelip, şu garip şeyleri öldürülmeden görmeyi

Kısacası, Londra'da hiçkimse bu silahlı Marslıların nasıl bir şey olduklarını bilmiyordu. Bildikleri gazetelerden öğrendikleri kadardı: «Hareketsiz», «sürüngen», «güçlükle hareket eden» yaratıklar gibi yetersiz tanımlardı bunlar. Çünkü, haberleri yazan muhabirler ne onları görmüş ne de olaylara tanık olmuştu.

Kardeşim, bir gece önce neler olduğundan hala habersiz olarak, Foundling Hastanesi'nin kilisesine gider. Olayı, oldukça geniş biçimde burada duyar. Hemen bir *Referre* alır ve haberleri okuyunca dehşete kapılır. Derhal Wateı–loo Istasyonu'na giderek bağlantı kurulup kurulmadığını öğrenmek ister. Otobüsler, arabalar içinde, bisikletli ya da yaya pekçok insan, en şık elbiselerini giyerek yürüyüşe çıkmıştır. Kardeşim, Windsor ve Chertsey hatlarının da kesilmiil olduğunu öğrenir. Bunun dışında pek kesin bilgi alamaz. En kesin bilgi; Weybridge dolaylarında çarpışmaların sürdüğü biçimindedir.

Tren seferleri alt-üst olmuştur. Güneybatı demiryolundan yolcu bekleyen pekçok kişi istasyonda birikmiştir. Havada yavaş yavaş bir panik kokusu duyulmaktadır. Mavi ceketli bir adam kardeşime yaklaşarak:

Molesey, Weybridge ve Walton civarından gelen kimi insanlar, Chertsey yöresinden sürekli silah sesleri geldiğini işitmişler. Mevzilere yerleşen askerler, herkesin bölgeyi terketmesini söylemiş. Çünkü Marslılar gelmiş. Biz ile Hampton Court istasyonunda silah sesleri duyduk, fakat gökgürültüsü sandık. Neler oluyor allah aşkına? Bütün bunlar ne demek? Marslılar çukurlarından çıkamazlar, değil mi? demiş.

Kardeşim ne demesi gerektiğini bilememiş. Metrodan çıkarken panik duygusunun daha da yaygınlaştığını farketmiş. Güneybatı taraflarına tatile gidenler, Barnes, Wimlıledon, Richmond Park, Kew ve o bölgedeki diğer yerlerden erken erken dönmeye başlamışlar. Herkes kötü bir ruh hali içindeymiş.

Saat beş sıralarında, Güneydoğu ile Kuzeybatı istasyonları arasındaki haberleşme bağlantısının açılması, buradan asker ve cephane yüklü trenlerin geçtiğinin öğrenilmesi üzerine, istasyondaki kalabalık birden heyecanlanmış ve kıpırdanmaya başlamış. Vagonlar Kingston'u korumak için Woolwich ve Chatham'dan getirilen silahlarla yüklüymüş. Erlerden takılanlar olmuş; Sizi yiyecekler! Biz canavar terbiyecisiyiz! gibi. Biraz sonra bir polis, halktan platformu boşaltmasını istemiş. Bunun üzerine kardeşim yeniden sokağa çıkmış.

Bu sırada kilise çanları akşam duası için çalmaya başlar. Bir protestan gurubu, Wateloo yoluna doğru şarkılar söyleyerek geçer. Güneş henüz batmak üzeredir. Köşede bir grup hareketli bir tartışma içindedir. Adamlardan biri, kardeşinin helyoskopun batıda parıldadığını gördüğünü söylediğini anlatmaktadır.

Kardeşim Wellington Caddesi'nde birkaç kişiye rastlar. Ellerindeki gazeteleri sallayan bu grup, «korkunç felaket!» diye bağıra çağıra geçerler. «Weybridge'de çarpışma! Londra tehlikede!» Kardeşim onlardan bir gazete alarak okumaya başlar.

İşte o zaman, bu yaratıkların neden oldukları dehşeti ve terörü bütün boyutlarıyla kavrar. Onların, hiç de yazıldığı gibi küçük hareketsiz yaratıklar olmadığını, büyük mekanik gövdeler olduğunu ve en güçlü silahların bile kendilerini engelleyemeyeceğini anlar.

Bu kez gazetede Marslılar şöyle tanımlanmaktadır.

«Dev örümcekler gibi makineler. Hemen hemen yüz fit yüksekliğindeki bu yaratıklar, bir ekspres trenin hızına ulaşabildikleri gibi, şiddetli ısı ışını da yayma yeteneğine sahipler.» Horsell parkı civarında, özellikle Woking bölgesiyle Londra arasına sahra topları yerleştirilmişti. Marslılardan beşi Thames'e doğru hareket etmişti ve bu makina adamlardan biri tahrip edilmişti. Bataryalar ise ısı ışmla-

rıyla imha edilmişlerdi. Ağır asker kaybı vardı. Ama yine de gazetelerin kullandığı dil iyimserdi.

Marslılar geri püskiirtülmüşlerdi. Bu da onların yenilmez olmadığını gösteriyordu. Yeniden Woking dolayındaki çemberin içine, silindirler üçgenine dönmüşlerdi. Helyoskopla her taraftan üzerlerine sinyaller gönderiliyordu. Windsdor'dan, Portsmouth'dan, Aldershot'dan ve Woolwich'ten hızla silahlar getiriliyordu. Toplam 116 top Londra'yı koruyacak biçimde yerleştirilmişti.

Habere devam eden gazete, Marslıların garip ve güçlü yaratıklar olduğunu kabul ediyor, fakat onların, bizim milyonları bulan sayımızın karşısında pek az kaldıklarını hatırlatıyor, er ya da geç yenileceklerini söylüyordu.

Tahminlere göre diyordu gazete, silindirin boyutuna bakan uzmanlar, her bir silindirde beşten fazla yaratık olamaz görüşündedir. Bu da toplam onbeş yaratık olduğunu gösterir. Belki de biraz daha fazla. Halk yaklaşan tehlikeye karşı uyanık olmalıdır. Gazetedeki haber böyle noktalanıyordu.

Wellington Caddesi'ndeki herkes, bir kenara çekilip, tek tek ya da guruplar halinde aynı haberi bir solukta okumuştu. Bu haberlerden etkilenen insanların heyecanlanması çok doğaldı.

Trafalgar Meydam'na yönelen kardeşim Batı Surrey' den gelen bazı kimseler görür. Direksiyonda bir adam, yanında karısı ve çocukları, ayrıca arabanın içine tıkıştırılmış bazı eşyalar vardır. Biraz gerilerinde bir yük arabası ve içinde beş-altı adam ile, bazı sandık ve kutular vardır. Yüzleri oldukça solgun ve endişelidir. Arabalar bir an için meydanda durur. Sanki ne yöne gideceklerine karar verememiş gibidirler. Sonunda Strand boyunca doğuya doğru yönelirler. Az sonra, eski moda üç tekerlekli bisiklete binmiş bir adam geçer. Üstü başı oldukça kirli, yüzü uçuk beyazdır.

Kardeşim Victoria'ya doğru aşağı kıvrılır. Daha önceki

gibi pekçok insana rastlar. Alışılmışın dışında, çok sayıda trafik polisi vardır. Otobüsteki insanlar sürekli olarak birbirlerine bilgi aktarmaktadır. Marslıları gördüğünü iddia eden biri, «yere basmadan çok büyük adımlarla yürüdüklerini» söylediğinde, diğerleri hiç düşünmeden onaylamaktadır.

Victoria'da bütün sokaklar, bütün köşebaşları, gazete okuyan ve heyecanlı tartışmalar sürdüren guruplarla doludur. Epsom Caddesi Derbi Günü'ndeki gibi kalabalıktır. Her geçen bir şeyler öğrenmeye çalışmakta, fakat kimse de doğru dürüst bir cevap verememektedir.

Yalnız bir adam, Woking'in geçen gece tahrip edildiğini söylemiş ve eklemiş:

— Ben Byfleet'liyim. Bisikletli bir adam sabahleyin gelerek ve kapı kapı dolaşarak, kaçmamız için bizleri uyardı. Sonra askerler geldi. Güneyde dumanlar gördük ve bakmaya gittik. Derken Chertsey'den top sesleri duyduk. Weybridge'den bu yana akın akın insanlar geliyordu. Ben de evimi kapattım ve yola koyuldum.

Saat sekiz dolaylarında Londra'nın güneyinden sürekli top sesleri duyulur. Kardeşim, ana caddedeki trafik gürültüsünden top seslerini duyamamıştır. Arka sokaklara geçtiğinde ateşleme seslerini rahatlıkla duyulmaktadır.

Saat iki sıralarında Westminister Caddesi'nden geri dönerek apartmanına varır. Benim için çok endişelenmektedir. Olayın boyutunun ciddi olduğunu kavramıştır. Bütün gece top seslerini dinleyerek, bu canavarların nasıl bir şeyler olduğunu gözönünde canlandırmaya çalışır.

Gecenin geç saatlerinde bile yollarda yoğun bir trafik ve orada burada konuşan insan gurupları görülmektedir. Alışılmış pazar gecelerinden çok farklıdır. Arada bir top sesleriyle bölünen sıcak bir gecedir. Geceyarısından sonra güneyde ince bir aydınlık görülür.

Kardeşim bir türlü kendini gazetelerden alamaz. Benim için çok endişelenmektedir. İlgisini yeniden dersleri üze-

rine toplamaya çalışır. Geceyarısını biraz geçe yatar. Ertesi sabah erkenden büyük bir gürültüyle uyanır. Kapılar yumruklanmakta, sokaktan koşuşma sesleri gelmektedir. Haykırışlar, bağırışlar birbirini izler. Kardeşim bir süre şaşkın bir halde yatakta kalakalır ve herkesin çıldırdığını düşünür. Derken yataktan fırlayıp pencereye koşar.

Tavanarasmdaki odasından başını uzatıp çevreye baktığında, her tarafın bağırışarak kaçışan insanlarla dolu olduğunu görür. «Geliyorlar» diye bağıran bir polis, aceleyle bütün kapıları çalmaktadır. Eşya yüklü arabalar yoldan hızla geçer.

Şaşkınlıktan uzun süre pencerede kalan kardeşim, polisin kapı kapı dolaşmasını seyreder. Bu arada, arkasındaki kapının açıldığını ve karşı odadaki adamın içeri girdiğini işitir. Adamın üzerinde yalnızca bir gömlek vardır ve saçı başı dağınıktır.

— Allah kahretsin! Ne oluyor? Yangın mı var? sorularını arka arkaya sıralar.

Kardeşim ona belli belirsiz birşeyler anlatmaya çalışır. Bir yandan giyinir, bir yandan da pencereden sokağı gözlemektedir. Gazeteci çocuğun avazı çıktığı kadar bağırdığını işitir.

— Londra yok olma tehlikesiyle karşı karşıya Kingston ve Richmond savunmaları zorlandı! Thames Vadisi'nde korkunç katliam!

Bu haber, Marylebone ve Weslbourne parkları çevresindeki sokaklarda, St. Pancras'ta, Kilburıı'da, St. John'da, Hampstead'de Shoreditch'te, Highbury'dc, Haggcrstone ve Hoxton'daki ve kentin tüm diğer semtlerindeki evlere ve insanlara bir anda yayılır. Bir solukla giyinip sokaklara fırlayan insanlar, şaşkın şaşkın bakınır ve birbirlerine anlamsız sorular yöneltirler. Büyük bir panik başlamak üzeredir. Pazar gecesi biraz meraklanmış da olsa sessizce uykuya dalan Londra, pazartesi günü tam bir tehlike heyecanıyla uyanmıştır.

Kardeşim sokağa fırlar. Sokaktaki kalabalık hızla artmaktadır. İnsanların «siyah duman!» diye bağırdıklarını duyar. O sırada bir gazeteci çocuğun hem koştuğunu, hem de elindeki gazeteyi sallayarak birşeyler bağırdığını işitir. Bu paniği daha da arttırır.

Çocuktan aldığı gazetede genelkurmay başkaıının açıklamasını okur: «Marslılar roketlerle büyük, siyah ve zehirli bulutlar saçmaktadır. Bataryalarımızı etkisiz duruma getirdikleri gibi, Richmond, Kiıgston ve Wimbledon'u da yakıp yıktılar. Yolları üzerindeki herşeyi tahrip ederek Londra'ya doğru yürüyorlar. Onları durdurmak olanaksız. Anında yangın çıkaran kara dumana karşı da hiçbir önlem alınamıyor.»

Hepsi bu kadardı. Ama, altı milyonluk kentin paniğe kapılıp yığınlar halinde kenti terketmesine de yetmişti.

Ortalığı «Kara duman!», «Yangın» feryatları kaplamıştı.

Kilise çanları paniği daha da arttırırcasına çalmaya başlamıştı. Durumu kavrayan kardeşim aceleyle odasına çıkar, on pound kadar olan tüm parasını yanma alır ve yeniden sokağa fırlar.

HALLIFORD yakınındaki çayırda oturmuş papazla konuşurken, o sırada kardeşim de Westminister Köprüsü'nden geçen insanları seyretmekteymiş. Marslılar o gece saat dokuza kadar çukurlarında kalarak büyük hazırlıklar yapmışlar ve bir yandan da havaya yeşil dumanlar savurmuşlar.

Fakat saat sekiz sularında üç tanesi dışarıya çıkmış Byfleet ve Pyrford'tan, Ripley ve Weybridge'ye giden yolu gözlemişler. Bunlar, aynı doğrultuda birbuçuk mil kadar ilerlemişler ve sirene benzer bir sinyal aracılığıyla birbirleriyle anlaşmışlar.

Biz, Halliford'un üst kısımlarından bu bağırtıları ve Ripley ile St. George Tepesi'ndeki silahların seslerini duyuyorduk. Ripley topları gece boyunca ateşi sürdürmüşlerdi. Marslılar onların üzerine yürümüşler, askerler kaçıncada, ısı-ışını kullanmaksızın topları tahrip etmişlerdi. St. George tepesindeki adamların durumları daha iyiydi. Bunlar bulundukları yerde bir çam ormanının arkasına gizlenmişlerdi. Marslılara oldukça yakındılar ve bin yardalık bir menzile girdiklerinde birdenbire yaylım ateşine başladılar.

Mermiler Marslıları dört bir yandan sardı. Marslının biri birkaç adım ilerledi ve sonra devrildi. Hep bir ağızdan sevinç çığlıkları yükseldi ve aceleyle namlulara yeniden mermi sürüldü. Devrilen Marslı bir süre sonra ulumaya başladı ve derhal ikinci bir dev güneydeki ağaçların üzerinden göründü. Onun da üç bacağından biri isabet eden mermilerden ötürü kırılmıştı. Yerdeki Marslının üzerinden ikinci bir yaylım ateşi başladı. Diğer Marslı birdenbire ısı-ışınını çalıştırmaya başladı ve siper alınan çamlar tutuştu. Yalnızca tepeye doğru kaçmayı başarabilen bir iki kişi kurtulabildi.

Bu olaydan yarım saat kadar sonra her iki taraf da sessizliğe büründü. Yere düşen Marslı sürüne sürüne yavaşça geri çekildi. Onarıma alındı ve saat dokuza doğru onarımı tamamlandıktan sonra, kafası yine ağaçların üzerinden görüldü.

O gece, saat dokuzu birkaç dakika geçe, bu üç nöbetçi diğer dört Marslı ile birleşti. Her birinin elinde kalın siyah bir tüp vardı. Ve yedisi birden St. George tepesi ile Weybridge, Send köyü ve Ripley'in güneybatısı arasındaki bir yay boyunca eşit aralıklarla sıralandılar. Tepelere yaklaşmaya başladıklarında bir düzine roket, Ditton ve Ester bataryalarını uyarı ateşiyle haberlendirdiler. Aynı anda bu savaşan makinaların dördü nehri geçti ve ikisi, kuzey yönünde Halliford'a tırmandığımız sırada papazla benim karşımıza çıktı.

Korkuya kapılan papaz bağırdı ve hızla koşmaya başladı. Fakat onun bir Marslıdan hızlı gidemeyeceğini biliyordum. Ben geri döndüm, yüksek otların ve çalıların arasından sürünerek hendeğe girdim. Papaz durakladı, ne yaptığımı gördü ve aynı biçimde davranarak yanıma geldi.

İki Marslı yakınımızda durdular ve Sunbury'e doğru bakmaya başladılar.

Marslıların arada sırada çıkardıkları sesler kesildi. Silindirleri çevresinde büyük bir yarımay biçiminde dizildiler. Öyle büyük bir yarımay oluşturdular ki, iki ucu arasındaki uzaklık oniki mil kadardı. Marslıların bir saldırı konumu aldıklarını anlamak güç değildi. Bu arada silahlarını da hedeflere çevirmişlerdi. Buna karşılık Staines, Houn- slow, Ditton, Esher, Ockhau'da ve her tepe ardındaki bataryalar da hazır beklemekteydi. Sinyal roketleri Marslılara karşı saldırı işaretini verdi. Bir anda bataryalar çalışmaya başladı. Gecenin koyu karanlığı silah sesleriyle yırtılıyor, ateşlemelerin parıltıları yanıp yanıp sönüyordu. Böylesine yoğun bir direnmeyle karşılaşacaklarını beklemiyor gibiydiler. Bizim, yani milyonlarca insanın, birlik içinde

ve disiplinli biçimde davranabileceklerini ummuyor gibiydiler! Herkes tüm gücüyle ateş etmekteydi. Londraldarın böyle bir saldırıya hazır olup olmadıkları, bunu göğüsleyip göğüsleyemeyecekleri sorusu kafamda dolanıp duruyordu.

Bir sessizliğin ardından, uzaklardan yeniden silah sesleri gelmeye başladı. Bunu daha yakınlardan gelen diğer sesler izledi. Derken arkamızdaki Marslılar tüpleri daha yukarıya kaldırdılar ve Staines'e doğru ateşle karşılık vermeye başladılar. Ancak Marslıların bu yeni silahından ne ateş, ne duman çıkıyordu. Yalnızca top gürlemesini andıran bir ses yükseliyordu.

Arkamda duran papaz, Ne oldu? diye sordu.

— Tanrı bilir, dedim.

Derken ateşleme ve gümbürtüler yeniden başladı. Dönüp Marslıya baktım ve onun yuvarlanır gibi kayarak nehirin kıyısı boyunca doğuya doğru ilerlediğini gördüm. Her an gizlenmiş bir top ya da tüfekle ona ateş edilmesini bekledim, fakat olmadı. Marslının görüntüsü, karanlığın içinde siyah bir tepe gibi duruyordu. Kuzeye doğru baktığımda, orada da böyle iki siyah tepenin yükseldiğini gördüm.

Birdenbire ortalık sessizleşti. Uzaktan, güneydoğu yönünden doğru, Marslıların birbirlerine sinyal verdiklerini duyduk. Derken silahlarını yeniden ateşlediler. Fakat bizim askerler buna karşılık vermedi.

İlk bakışta ne olduğunu anlayamadığım bu tüplerin aslını sonradan öğrendim. Daha önceden tanımladığını yarımay düzeninde duran Marslıların her biri, bu tüpleri farklı sinyallerde ateşliyordu. Tüpler, aynı zamanda Marslılar için bir siper görevi de görüyordu. Ripley'de bir örneğine rastlanan bu tüplerin, her birinin beşten fazla ateş edemedğii söyleniyordu. Metal mermiler yere düştüğünde parçalanıyor, ağır kara bir duman yükseliyor ve koca kara bir bulut haline geliyordu. Bulut, çevreye yaydan gazsı bir tepe oluşturuyordu. Bu buhara değilmesi ya da solunum yoluyla alınması durumunda derhal ölüme yolaçıyordu.

Çok ağır olan bu buhar, gazdan çok sıvı bir görünümüyle alçak kesimlere yayılıyordu. Volkanik tepelerden vadilere akan karbonik asit gibiydi. Suya rastladığı yerde kimyasal reaksiyona giriyor ve yüzeyde köpük oluşturuyordu. Çözülmeyen bu köpük, suyu içen kişiye geçiyor ve önemli etkiler yaratıyordu.

Marslılar uzun süre birbirleriyle haberleşerek ateşlemeyi sürdürdüler.

Ardından, Bushey Park'a parlak yeşil bir meteoru andıran dördüncü silindir düştü.

Önceden tasarlandığı anlaşılır biçimde, Marslılar bu garip boğucu buharı Londra'ya doğru uzanan kırlar üzerinde yaymaya başladılar. Yanmayın uçları açıldı ve Hanvvell'den Coombe ve Malden'e uzanan bir çizgi oluşturdular. Bütün gece boyunca Marslıların ölüm saçan tüpleri çalıştı. Askerlere en küçük bir ateş fırsatı tanımadılar. Derken, tüplerin yerini yine ısı-ışını aldı ve saldırı bu biçimiyle sürüp gitti.

Geceyarısı Richmond Park sırtları ve Kingston Tepesi siyah duman ağıyla örtülmüş durumdaydı. Duman git gide bütün Tbames Vadisi'ni kapladı.

Marslılar o gece ısı-ışınını idareli kullanıyorlardı. Sanırım hem yedek malzeme yokluğundan, hem de bütün ülkeyi tahrip etmek istemediklerinden böyle davranıyorlardı. Onların amacı engelleri ortadan kaldırmaktı. Sonuçta da başarılı oldular. Pazar akşamı, kendilerine karşı çıkan organize hareketi susturmuşlardı. Artık hiç kimse onlara karşı dayanamazdı. Durum çok ümitsizdi. Bir iki direnme daha denendi, fakat bunlar da başarılı olamadı.

Gün ağarmadan önce siyah buhar Richmond sokaklarına doğru akıyordu. Hükümet, halkın Londra'yı terketmesi gerektiğini duyurdu.

On altıncı Bölüm

PAZARTESİ sabahı, daha şafak sökmeden, dünyanın en büyük kentinin birdenbire yayılan korku dalgasıyla bir anda ıasıl boşaldığını her halde hayal edebilirsiniz. Sel gibi yayılan insanlar kendilerini kentten uzaklaştıracak her yolu deniyor, tren istasyonlarına, kuzey ya da doğuya giden gemilere saldırıyorlardı. Polis ve diğer görevliler halk üzerindeki denetimlerini tümüyle yitirmişlerdi.

Thames'in kuzeyindeki demiryolları ve güneydoğudaki Cannon caddesi tıklım tıklım insan doluydu. Trenler salkım saçaktı ve panik sırasında ayak altında kalan birkaç kişi ezilerek ölmüştü. Bu arada tabancaların çekildiğini, birkaç kişinin de bıçaklandığını belirtmeliyim.

Gün ilerleyip, giden trenlerin makinist ve ateşçileri Londra'ya dönmeyi reddettiğinden, bekleşen kalabalık istasyonları terkedip, kuzeye giden karayollarında birikmeye başladı. Öğle saatlerinde Barnes'te bir Marslı görüldü. Siyah buhar Thames boyunca ve Lambeth açıklarında yayılmasını sürdürmekteydi. Böylelikle o yönlere kaçış engellenmiş oluyordu.

Batı yönüne giden bir trene kapağı atan bir yığın insan, kardeşim de içlerinde olmak üzere, Chalk Farm yolundan kaçmayı başarırlar. Kardeşim saat yedi dolaylarında Edgware'e ulaşır ve bulduğu eski bir araba ile yoluna devam eder. Fakat Edgvvare'den bir mil kadar uzaklaştıktan sonra tekerleğin aksı kırılır ve araba yolda kalır. Çaresiz kalan kardeşim yaya kafilesine katılır. Yol üstündeki köy evlerinin kapı ve pencerelerine çıkan insanlar, ömürlerinde görmedikleri bu büyük kalabalığı izlemektedirler.

Kaçmakta olan insanların sayısı gittikçe artmakta ve çoğu, kardeşim gibi, ileride bir yerlerde durabileceklerini sanmaktadırlar. Mars'tan gelenlerle ilgili yeni bilgiler de

ulaşmamaktadır. Yollar kalabalıklaşmış olmakla birlikte henüz tıkanmamıştır. İnsanların çoğu bisikletlidir, ama motorlu araçlara ya da atlı arabalara binmiş pekçok insana da rastlanmaktadır. St. Albans yolu boyunca ortalığı bir toz bulutu kaplamıştır.

Kardeşim Chelmford'da oturan arkadaşları olduğunu hatırlayınca, oraya gitmeye karar verir ve yolunu değiştirerek doğuya sapar. Oldukça dar bir yolla karşılaşır, bir seti aşar ve kuzeydoğu yönünde bir patikaya girer. Adını hiç duymadığı bazı yerlerden geçer. High Barnet'e giden dar çimenli yolda birkaç kişiyle karşılaşır. Başından geçen ilginç bir serüven sonunda, bu gruptan iki bayanla arkadaş olur.

Olay şöyle gelişir. Kadınların çığlığını işiten kardeşim, hızla köşeyi döndüğünde, iki adamın kadınları zorla bir arabaya sokmaya çalıştıklarını görür. Kadınlardan biri, beyaz elbise giymiş olanı bağırmaktadır. Diğer kadın, bu daha esmerdir, kolunu yakalayan adama serbest elinde tuttuğu kamçı ile sürekli vurmaktadır.

Kardeşim, bu durumu görür görmez, müdahale etmek için hızla onlara doğru yürür. Esmer bayanı çekiştiren adamın yakasına yapışır. Bu sırada yüzüne bir kırbaç indiğini ve yakasından tuttuğu adamın kurtulup kaçmaya başladığını farkeder. Bu kez diğer adamla kıyasıya bir kavga başlar. Fakat, çantasından tabancasını çıkaran esmer bayan yardıma yetişir. Ateş eder ve adamı devirir.

— Tut şunu! diye seslenir kadın ve silahı kardeşime atar. Bir yandan silahı saldırganların üzerine çevirirken, öte yandan yarılan dudağından akan kanları siler ve kadınlara arabaya binmelerini söyler. Haydutlar için bu kadarı yetmiştir, arkalarına bakmadan kaçarlar.

Arabaya yerleşirler ve dizginleri beyazlı kadın alır. Kırbacı şaklatır, oradan uzaklaşırlar.

Kadınlar Stanmore'da yaşayan bir doktorun karısı ve kızkardeşidir. Doktor durumu ağır bir hasta için Pinner'e

gittiğinde Marslıların geldiğini duyar, aceleyle eve dönerek ve kadınlara, yanlarına çok gerekli birkaç şey alarak yola koyulmalarını bildirir. Edgware'e gitmelerini, orada tren bulabileceklerini ve komşuları dolaşıp haber verdikten sonra kendisinin de geleceğini söyler. Doktor, dörtbuçuk dolaylarında gelebileceğini söylemiştir, oysa saat dokuzu bulduğu halde gelmemiştir. Edgvvare'de tren bulamayan kadınlar, çaresiz, kardeşimle karşılaştıkları yola sapmışlardır.

Kardeşim de, Londra'dan kaçtığını, bir tren bulmak umuduyla yola düştüğünü anlatır.

— Paramız var, der esmer ve zayıf kadın, kardeşimle göz göze gelirler ve duraklar.

— Benim de var, der kardeşim.

Kadın, otuz pound kadar altın ve beş pound kadar hisse senetleri olduğunu, bu parayla St. Albans'tan ya da New Barnet'ten trene binebileceklerini söyler. Londralıların trenlere nasıl saldırdıklarını bilen kardeşim, bunun olanaksız olduğunu anlatır. Essex'ten Harwich'e geçip, oradan birlikte kaçmayı önerir.

Mrs. Elphinstone, bu beyaz elbiseli kadının adıdır, sürekli «George'nu, yani kocasını düşünmektedir. Görümcesi de suskundur. Kardeşimin önerisini tartmaktadırlar kafalarında. Sonra her ikisi de öneriyi olumlu bulur.

Barnet'e doğru yola çıkarlar. Amaçları Büyük Kuzey Karayolu'na çıkmaktır. Güneş yükselir ve çok sıcak bir gün başlar. Ayaklarının altındaki toprak yanmaktadır sanki. Bu yüzden çok ağır yol alırlar. Barnet'e yaklaştıklarında gittikçe artan bir gürültü karşılar onları.

Barnet'in güneyine ulaşan yola girdiklerinde, soldaki yoldan onlara doğru yaklaşan bir kadın görürler. Kadın kucağında bir çocuk taşımaktadır. Gerisinden iki çocuk ve üstü başı pis bir adam gelmektedir. Adamın bir elinde kalın bir sopa, diğer elinde ise küçük bir askı vardır. Hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip giderler. Sonra, karde-

şim ve beraberiildeki bayanların bindikleri araba villaların arasından geçip bir köşeyi döndüğünde, siyalı bir midillinin koşulduğu bir at arabasıyla karşılaşırlar. Arabayı bir delikanlı kullanmaktadır. Yanında üç işçi kız ve iki de çocuk vardır. Araba yanlarından geçerken:

— Bu yol Edgware'e mi gidiyor? diye sorar delikanlı. Yolu tarif ederler ve adam, hiçbir nezaket sözcüğüne gerek duymadan çekip gider.

Kardeşim, soluk gri bir dumanın önlerindeki evlerin gerisinden yükseldiğini görür. Mrs. Elphinstone birden, sıcak mavi gökyüzüne doğru karşılarından yükselen dumansı kırmızı alevi göstererek bağırır. Sesi yoldan geçen arabaların tekerlek gürültüsüne karışır.

— Aman Tamım! Bizi nereye götürüyorsunuz?

Kardeşim durur.

Anayol insan kalabalığıyla kaynıyordur. İnsanlar kuzey yönüne gidebilmek için birbirlerini çiğnemektedir. Tekerleklerin tozlarından ortalık toz dumandır. Yol verin! Yol verin! sesleri ve haykırışlar duyulur.

Anayol ile sapağın kesişme noktasına ulaşmak, sanki bir yangının içine dalmak gibidir. Az ötede bir villa yanmakta, çıkan dumanlar toz bulutuna karışmakladır.

Kardeşim, arabaya koşulu atı başından tutarak yavaş yavaş ilerlemeye başlar. Bütün kasaba ayaktadır. Çocuklar ağlaşmakta, perişan üst başlarıyla kimisi ana ya da babasını aramaktadır. Bunların birkaçına yardım eden iyiliksever birileri olsa da, çoğuna dönüp bakan kimse yoktur. Nereye baksanız üzgün ve umutsuz yüzlerle doludur. Bir yandan sıcak, bir yandan toz toprak bu kalabalığın yükünü bir kat daha arttırmaktadır. Herkes ter ve kir içindedir. Ciltler susuzluktan kurumuştur ve dudaklar çatlak çatlaktır. Herkesi bir telaş sarmıştır:

— Yol açın! Çabuk olun! Marslılar geliyor!!!

Bu sapa yol önce daralıyor, sonra anayola açdıyordu. Sekiz-dokuz yaşlarında bir kız çocuğu; «Gidemiyorum!

Geçemiyorum!» diye ağlamaktadır. Kardeşim bu çocuğu kalabalığın arasından çekip alır, Mrs. Elphinstoıie'un kucağına verir. O sırada, «Ellen!» diye, gözüyaşlı bir kadının seslendiği duyulur.

— Ellen!

Çocuk birden sesin geldiği yana dönerek sevinçle bağırır:

— Anne!

Çocuk koşar ve annesinin boynuna atılır.

O sırda at sırtında geçen bir adam «Geliyorlar!» diye bağırır. Bu tür bağırışlar kalabalığı daha da galeyana getirir. Arabayı daha ileriye götüremeyeceğini anlayan kardeşim, bir kenara çekip bir süre beklemeyi yeğler. Toz bulutları arasından iki adam çıkagelir. Beyaz giyimli birini taşımaktadırlar. Onu otlar üzerine bıraktıktan sonra biri kardeşime doğru gelir ve:

— Nereden su bulabilirim acaba? diye sorar. Lord Garrick ölüyor, çok susuz.

— Lord Garrick! diye şaşkınlığını belirtir kardeşim, Yüksek Mahkeme Başkanı Lord Garrick mi?

— Su vur mı? diye yineler adam.

— Belki çevredeki evlerin birinde bir musluk olabilir, der kardeşim, Özgünüm, bizde su yok.

Adam kalabalığı yararak uzaklaşır ve bir eve doğru ilerler.

O anda alını hızla kalabalığın üstüne süren bir adam belirir. Kötü bakışlı bu adam bir yandan da Yol verin! Yol verin! diye bağırmaktadır. Bir olay çıkmasından çekinen kardeşim arabayı kenara çeker. İnsanlar dehşetle kaçışırlar. Adam elindeki zinciri sallayarak kendine yol açmaya çalışmaktadır. Kenara kaçamayan yaşlı bir adam bir anda yere düşer ve atın ayakları altında ezilir. Bunun üzerine arabadan atlayan kardeşim atın üzerindeki adamı yakalayıp yere indirir. Ancak kalabalıktan yararlanan adam kaçar. Kardeşim öfkeli bir halde iki kadına dönüp seslenir:

— Geri dönelim! Bu kalabalığı geçebilmek olanaksız.

Kadınlar ses çıkarmazlar. Geri dönerler. Bir başka sapağa girerler. Böylelikle Chipping Barnet'e doğru yola koyulurlar. Kasabadan bir mil kadar uzaklaştıktan sonra doğuya, Hadley'e doğru yönelirler. Çok gitmeden yine büyük bir kalabalıkla karşılaşırlar. Bu kez insanlar bir su birikintisinin çevresine kümelenmiştir. Büyük Kuzey Demiryolu'ndan tıklım tıklım insan dolu trenlerin geçtiğini görürler. Londra sınırından çıkmışlardır artık. Biraz ileride mola verirler. Vakit öğleden sonradır ve günün dehşeti tüm ağırlığıyla insanların üzerine çökmüştür. Gece bastırır. Karınlar açtır kimse uyumak istememektedir. Mola verdikleri yerin önünden bütün gece boyunca telaşlı topluluklar geçer.

On yedinci Bölüm

MARSLILAR yalnızca engelleri ortadan kaldırmayı hedeflemişlerdi, ama pazartesi günü Londra'nın tüm nüfusu telef oldu. Kent dışına çıkmak isteyen halk tam bir panik içindeydi. Yalnız Saint Barnet'e giden yolda değil; aynı zamanda Edgware, Waltham Abbey'e giden yollarda, hatta doğuya Southend ve Shoeburyness'e, güneye Thames'ten Deal ve Broadstairs'e giden bütün yollarda telâşlı ve dehşet içinde öbek öbek insan toplulukları vardı. Eğer biri, bu haziran gününde bir balonla Londra semalarına yükselip baksaydı, kuzeye ve doğuya giden yollardan sel gibi insan aktığını görecekti. Önceki bölümde, kardeşimin Chipping Barnet yolundaki gözlemlerini aktararak, okuyucuya bu geniş selin yalnızca bir kesitini anlatmak istedim. Dünya tarihi bugüne değin böyle bir insan akınma hiçbir zaman tanık olmadı. Bu disiplinli, düzenli bir yürüyüş değildi. Silâhsız altı milyon insanın tam bir panik içinde kaçışıydı.

Balondan bakabilen kişi, evleri, sokakları, kiliseleriyle bir harita gibi önüne serilen kentin güneyini mürekkep damlamış gibi lekeli görecekti. Ealing, Richmond ve Vimbledon kapkara bir görünüm verecekti, sanki bir dolmakalemden mürekkep damlamış gibi.

Bölgeye damlayan mürekkep gittikçe yayılarak geniş bir lekeye dönüşmekte, yeni yeni vadiler, parklar ve ormanlar bu lekenin altında kalmaktadır.

Buraları Marslıların saldırı alanlarıdır. Onlar sistemli olarak saldırı alanını genişletiyor, telefon bağlantılarını kesiyor, tren yollarım ve kara yollarını tahrip ediyor, ulaşımı ve haberleşmeyi engelliyorlardı. Operasyon alanlarını genişletmekte pek de acele ettikleri söylenemez. Gün boyunca Londra'nın merkezine bile yaklaşmamışlardı. Londra'da pekçok insanın evlerine sıkışıp bir yerlere gideme-

diği de ayrı bir gerçekti. Bu insanların çoğu Siyah Duman'dan ötürü evlerinde ölmüşlerdi.

Öğleye doğru Londra gölü hayret verici bir sahne yaşadı. Birçok kişi, kiraladığı sandallarla yazın keyfini çıkarmaktaydı. Öğleden sonra saat bir sularında Blackfriars Köprüsü'nün kemerleri arasından Siyalı Bulut görülünce, bir anda gölü bir kargaşa ve telaş kapladı. Nehir yönünden gelen kayıkçılarla gölden çıkmaya çalışanlar birbirlerinin içine girdiler ve insanlar Tower Köprüsü'nün kuzey kemerinde sıkışıp kaldılar.

Bir saat kadar sonra Saat Kulesi'nin arkasından bir Marslı belirdiği ve nehrin içinde ilerlediği zaman, geride su üstündeki artıklardan başka birşey kalmamıştı.

Altıncı silindir Wimbledon'a düştü. Yorgunluktan çayıra uzanıp uyuya kalan bayanların yanında oturan kardeşim, bunu bir yeşil parıldama olarak görür. Salı giinü onlar, yollarını Colchester'e yöneltmişlerdir. Marslıların Londra'nın her tarafında ilerledikleri haberi onlara da ulaşır. Marslılar Highgate'den ve hatta Measden'den bile görülebilmektedir. Fakat ertesi güne kadar kardeşim onları görmez.

Bu sırada hükümet üyelerinin yarısının Birmingham'da toplandığını duyduk. Midland bölgesi madenlerinde kullanılan güçlü patlayıcılardan da büyük bir stok hazırlanmıştı. Ayrıca, Midland Demiryolu Şirketi'nin ilk günkü panik kargaşasından sıyrılıp, trafiği düzenlediğini ve St. Albans-'tan kuzeye giden tren seferlerine yeniden başladığını da duyduk. Chipping Ongar'a asılan bir afiş, kuzey kasabalarında büyük un depolarının bulunduğunu, ihtiyacı olanlara ekmek dağıtılacağım duyuruyordu. Fakat bütün bu önlemler gerçekleşemedi. Ne ekmek dağıtılabildi, ne de ulaşım sağlandı. Ye o gece, Primrose Tepesi'ne yedinci silindir de düştü. Bunu da Miss Elphinstone gördü.

Çarşamba günü kardeşim ve iki bayan Chelmsfoıd'a ulaştılar. Burada, Marslıların Epping'te olduğuna ilişkin

söylentiler dolaşıyordu. Fakat insanlar öyle umursamazdı ki, kilise kulelerine çıkıp Marslıların gelip gelmediğine bile bakıyorlardı. Kardeşim ve yanındaki bayanlar her halde çok şanslı olmalılar, orada durup beklemek yerine deniz kıyısına inerler. Üçü de çok açtır. Geceyarısı Tillingham'a geçerler. Denizde aşırı sandal ve gemi kalabalığıyla karşılaşırlar. Bunlar, Essex sahilinden Harwich, Walton, Clacton, Foulness ve Shoebury'e insan taşımaktadır. İngiliz, Iskoçyalı, Fransız, İsveçli balıkçı tekneleri, tankerler, yolcu gemileri, şilepler, araştırma gemileri denizi tümüyle kaplayacak biçimde dizilmişlerdir.

Kıyıdan birkaç mil uzakta bir zırhlı gemi vardır. Adı «Fırtına Çocuk» olan bu zırhlının biraz ilerisinde ikinci bir zırhlı durmaktadır. Thames halicinde Marslıların bir saldırısı halinde harekete hazır beklemektedirler.

Denizi gördüklerinde, görümcesinin soğukkanlılığının tersine, Mrs. Elphinstone ortalığı velveleye verir. Daha önce İngiltere dışına hiç çıkmamıştır. Yabancı bir ülkede yaşamaktansa kendi ülkesinde ölmeyi yeğlermiş... Zavallı kadın! Fransızlarla Marslıları aynı şey sanıyordu galiba! İki günlük yolculuk boyunca gittikçe daha histerik olmaya başlamıştır. Bütün düşüncesi Stanmore'a geri dönmektir. Ona göre Stanmore'da herşey normaldir ve orada George'-uıiu bulabilecektir.

Onu kıyıya götürmekte büyük güçlük çekerler. Otuz altı pound'a bir kayık kiralayarak Belçika'ya; Ostend'e giden buharlı bir gemiye binerler. Saat ikiye vardığında kardeşim ve yol arkadaşları yol alan bir gemide ve güvenlik içindedirler.

Gemide çok sayıda yolcu vardır. Çoğu ceplerindeki son kuruşu ödeyerek gemiye binebilmiş kişilerdir. Gemi öğleden sonra beşe kadar Blackwater'dan uzaklaşır ve hızlanır. O sırada güneyden silah sesleri gelmektedir. Top ateşine başlayan zırhlının baca dumanları izlenebilmektedir.

Kimi yolcular ateşlemenin Shoeburyness'ten geldiğini

ileri sürmektedir. Kardeşim de güneyden, ayrı bir yerden ateş edildiğine dikkat eder. Uzakta gri bir sis sütununun yükseldiğini görür.

Küçük buharlı gemi doğuya doğru uzaklaşırken, gittikçe gözden kaybolan kıyıda, oldukça küçük görünen bir Marslı Foulness yönünden kıyıya doğru ilerliyordu. Kaptan'ın korku ve dehşet dolu bağırışı üzerine yerinden fırlayan herkes, kilise kulesinden de büyük bu yaratığa bakmaya başlar.

Bu ilk Marslıyı diğerleri izler. Sanki kaçışı önlemek istercesine denize doğru ilerlemektedirler. Denize girdiklerinde büyük dalgalara neden olurlar. Küçük kayık ve tekneler büyük bir gayretle kıyıdan uzaklaşmak için çırpınmaktadırlar. Yaklaşan tehlikeyi farkeden kardeşim dehşete kapılır. O sırada geminin ani bir hareketiyle yere kapaklanır. Gemi ceviz kabuğu gibi sallanmaktadır. Tekrar doğrulur ve geminin sancak tarafına bakar. Yeni bir dalga geminin yan yatmasına neden olur. Geminin üzerinden aşan sular bir an için çevreyi görmeyi engeller. Ortalık durulduğunda, kardeşim canavarın karaya doğru gittiğini görür. Bir ateşleme sesi duyulur. Bu tehlikedeki gemiye yardıma gelen «Fırtına Çocuk»un verdiği işarettir.

Ayaklarını kuvvetle yere basarak küpeşteye tutunan kardeşim, bu felaketi yaratan canavarları izler. Oldukça uzaktadırlar ve üçü de birbirine yaklaşmıştır. Ayakları su içindedir. Onların bu korkunç gürünümü yanında «Fırtına Çocuk» çok masum kalmakta ve ateş etmeksizin onlara doğru yol almaktadır. Geminin ne yapmak istediği pek anlaşılamamaktadır. Canavarlar bir mermi atıldığını fark etseler gemiyi suyun dibine göndermeleri işten bile değildir.

Zırhlı öylesine hızlı gitmektedir ki, kısa sürede gemi ile Marslılar arasındaki yolu yarılamıştır.

Birdenbire öndeki Marslı tüpünü indirir ve zırhlıya siyah gazdan oluşan birşeyler püskürtür. Bu gaz zırhlının is-

kele tarafına çarpar. Mürekkep gibi bir duman çıkar ve denize yayılır.

Bir süre sonra Marslılar kıyıya doğru çekilirler. Bir tanesi kameraya benzer ısı-ışını jeneratörünü kaldırır. O anda bir kıvılcım çakar, Marslı yerinde döner ve düşer. Büyük bir su kütlesi ve buhar sütunu havaya doğru yükselir. «Fırtına Çocuk»un topları ardı ardına patlamaktadır.

Yolcular «Fırtına Çocuk»un yara aldığını düşünmektedirler. Fakat kaptanın uyarısıyla daha dikkatli baktıklarında bacasından duman çıktığını fark ederler. «Fırtına Çocuk» yaşıyordur, hızla ikinci Marslıya doğru yol almaktadır. Yüz yarda kala Marslı ısı-ışınını çalıştırır ve şiddetli bir gümbürtü duyulur. Bunu gözleri kör edecek şiddette bir parıldama izler. Zırhlının güvertesi ve bacaları havaya uçar. Patlamanın şiddetiyle Marslı da sarsılır ve zırhlı enkazının çarpmasıyla bir karton gibi devrilir. Yolcular gönülsüz bir sevinç ifadesiyle bağırırlar; «Varan iki!»

Herkes, iki Marslının yokedilmesinin sevinciyle çığlıklar atmaktadır. Bu sırada dumanlar sahili ve üçüncü Marslıyı gözlerden gizlemiştir. Dumanlar çekildiğinde, ne üçüncü Marslıdan no de zırhlıdan herhangi bir iz yoktur. Bu sırada diğer zırhlılar harekete geçer.

Birdenbire silah sesleri duyulur. Yolcular ne olduğunu görmeye çalışır, fakat net olarak hiçbir şey görülememekledir. Yükselen bir duman kütlesi güneşin yüzünü örter ve gemi yoluna devam eder.

Güneş, gri bulutlar arasından yavaş yavaş kaybolur. Gökyüzünün kararmasını akşam yıldızlarının ışıması izler. Kaptanın seslenmesiyle, kardeşim onun gösterdiği yöne bakar. Batıda, gökyüzünde, bulutların üstüne doğru yükselen bir şey vardır. Bu düz, geniş ve oldukça büyük nesne, gitgide küçülür ve gecenin karanlığında kaybolur. Karanlığın üzerine katmerli bir karanlık çöker.

BİRİNCİ kısımda kendi maceralarımdan çok, kardeşimin başından geçenleri anlatmayı yeğledim. Kardeşimin bu olayları yaşadığı sırada ben ve papaz, Siyalı Duman'dan kaçarak sığındığımız Halliford'da boş bir evde gizlenmekteydik. Orada olanları sizlere özetle aktarayım: Bütün pazar gecesini ve ertesi günü, yani büyük panik gününü orada geçirdik. 0 iki dehşetli günde beklemekten başka yapabileceğimiz birşey yoktu. Leatherhead'te bıraktığım karımı çok merak ediyordum. Benim ölmüş olduğumu sanarak, üzüntüden yıkılmış olabileceği düşüncesini bir türlü kafamdan atamıyordum. Onun da tehlike içinde olabileceğini talimin ediyor, kahroluyordum. Boş odaları dolaşarak, ondan nasıl ayrı kalabileceğimi ve benim yokluğumda onun başına kötü birşeyler gelebileceğini düşünerek, yüksek sesle ağladım. Kuzenimin, herhangi bir tehlike karşısında karımı kurtarabilecek kadar cesur biri olduğundan emindim, fakat onun tehlikeleri çabuk farkeden biri olmaması endişelerimi arltırıyordu. Oysa bu gibi durumlarda gerekli olan cesaret değil, basiretti. Tek avuntum, Marslıların Londra'ya yaklaşmış ve böylece karımın bulunduğu yerden uzaklaşmış olmalarıydı. Bu tür endişeler beni çok duyarlı yapmıştı. Papazın durmadan anlattıklarını, karamsar konuşmalarını dinlemekten yorgun düşmüştüm. Onun yanında daha fazla kalamayacağımı anlayarak ayrı bir odaya çekildim. Çevredeki oyuncaklar, kitaplar ve eşyalardan, burasının bir çocuk odası olduğu anlaşılıyordu. Papaz beni orada da rahat bırakmayınca, evin çatı katındaki sandık odasına gidip, kapıyı içerden kilitledim. Yalnız kalmak istiyordum.

Bütün gün siyah duman hakkında homurdandık durduk. Pazar günü akşama doğru bitişik evde insan bulundu-

ğuıu. farkeltik. Bir ara pencerede bir yüz belirdi. Işıklar yanıp söndü ve bir kapı kapatıldı. Fakat, bu insanlar kimdi, ne yapıyorlardı bilmiyorduk. Ertesi günlerde onların hiçbirini göremedik. Pazartesi sabahı boyunca Siyah Duman nehir yönünden sürüklendi.

Öğleye doğru tarlalar arasından bir Marslı göründü. Çevresine buharlar saçıyordu. Buharların değdiği tüm pencereler parçalandı. Ön odadan kaçmaya çalışan papazın eli buhardan haşlandı. Bir süre sonra, iyice ıslanmış odalardan sürüklenerek gelip de dışarı baktığımızda, kuzeye doğru uzanan toprakların bir kar fırtınasından, ama siyah bir kar fırtınasından çıkmış gibi olduğunu gördük. Nehire bakınca, yanıp kavrulmuş çayırların kapkara hali ile birlikte inanılmaz bir kızıllık görüp hayrete düştük.

Bir süre bu değişikliğin etkisinden kurtulamadık. Siyah Duman korkusunu unutmuş gibiydik. Toparlandığımızda artık daha fazla burada kalamayacağımızı uzaklaşmamız gerektiğini anladık. Kaçış yolunun açık olduğunu görünce harekete geçmeyi planladım. Fakat papaz çok uyuşuktu ve mantıksız davranışları oluyordu.

— Burada güvencedeyiz, dedi ve bunu birkaç kez yineledi.

Onu terketmeyi düşündüm. Fakat bunu yapabilecek miydim? Yiyecek, içecek birşeyler araştırdım. Odalardan şapka, fanila ve gömlek buldum. Bu hazırlıklarımı görüp de gideceğimi anlayan papaz, birden hareketlendi ve benimle gelmeye davrandı. Hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra, akşama doğru beş sularında Sunbury'e giden is içindeki yolda yürümeye başladık.

Sunbury'de ve mola verdiğimiz yerlerde ters dönmüş arabalara ölmüş insanlara ve at leşlerine rastladık. Hepsinin üzeri siyah tozla kaplanmıştı. Bu manzara bize, Pompei'nin son günleri ile ilgili okuduğumuz şeyleri hatırlattı. Bir şiire sonra Hampton Court'a, oradan da Bushey Park'a vardık. Burada acele acele Hampton'a doğru giden

kadın ve erkeklerle karşılaştık. Bunlar uzunca bir süreden beri, gördüğümüz ilk insanlardı.

Yolun karşı tarafındaki, Ham ve Pepersham'm arkasındaki ormanlar lıala yanmaktaydı. Twickenham ne ısı-ışınmdan ne de Siyah Duman'dan zarar görmemişti. Bu nedenle oldukça kalabalıktı. Bununla birlikte kimseden yeni birşeyler öğrenemedik. Sekiz buçuk dolaylarında Richmond Köprüsü'nü geçtik. Geçerken birçok kırmızı kütlenin nehirde sürüklendiğini farkettim. Ancak ne olduklarını araştıracak kadar vaktimiz yoktu. Burada da Siyah Duman'dan ötürü üzerleri siyah tozlarla örtülü ölüler gördük. Daha sonra Barnes'e kadar hiçbir Marslıya rastlamadık.

Yolun ilerisinde nehire doğru koşan üç kişi gördük. Tepede Riehmond kasabası yanıyordu. Richmond dışında ise Siyah Duman'dan hiçbir iz kalmamıştı.

Kew'e yaklaştığımızda karşımıza birdenbire kaçışan insanlar çıktı, ileride, bizden yüz yarda kadar uzaklıkta, evlerin tepesinde bir Marslı Savaş Makinası'nın üst kısmının belirdiğini gördük. Tehlikenin bir anda karşımıza çıkmasından ötürü çok korktuk. Hemen ortadan kaybolmamız gerekiyordu. 0 an yapacak başkaca birşey yoktu. Hızla geri döndük ve bir bahçe içindeki barakanın arkasına saklandık. Papaz oraya çömeldi ve sessizce ağlamaya başladı. Bununla kalsa iyi, yola devam etmeye de yanaşmıyordu.

Fakat Leatherhead'e ulaşma düşüncesi bende kesin olarak yer etmişti. Bu nedenle kalamazdım. Alaca karanlık bastırınca yeniden harekete geçtim. Bir büyük evin arkasındaki çitten aşarak Kew'e giden yola çıktım. Barakada kaldığını sandığım papaz efendi de arkamdan hızlı hızlı geliyordu.

Bu ikinci kez harekete geçişim o zamana kadar yaptığım en çılgınca davranıştı. Çünkü bu girişimim Marslıların bizi farketmesine yolaçtı. Kew Lodge yönündeki çayırların ötesinde dev Savaş Makinesi'ni gördük. Dört ya da beş küçük siyah şeklin aceleyle kaçıştıklarını ve az sonra da peşlerin-

de bir Marslının olduğunu farkettik. Marslı onları yok etmek için ısı-ışını kullanmıyor, tersine onları birer birer topluyordu ve arkasında taşıdığı sepete benzer büyük metal taşıyıcıya atıyordu.

İlk kez Marslıların insanlığı tahrip etmekten başka bir amaçları olabileceğini düşündüm. Bir süre için olduğumuz yerde kalakaldık. Sonra geri dönüp arkamızdaki bahçenin kapısından içeri girdik ve kendimizi oradaki bir hendeğin içine atarak uzandık. Birbirimizle fısıldanmaktan bile çekinerek, yıldızlar ışıldayasıya dek orada öylece bekledik.

Yeniden yola koyulma cesaretini kendimizde bulduğumuzda, sanırım saat gecenin onbiriydi. Açıkça yola çıkmadan yol kenarlarından ve hendeklerden sürüne sürüne ilerledik. Bu arada yanmış insan cesetlerine ve oraya buraya saçılmış at leşlerine rastladık.

Sonra yavaşça ayağa kalktık. Kah gizlenerek, kah çevreyi gözetleyerek bir şiire yürüdük ve Sheen'e vardık. Sheen zarar görmemişti. Ancak ıssız ve terkedilmiş görünüyordu. Gerçi gece, çevrede ne olup 11e olmadığını göremeyeceğimiz kadar koyu karanlıktı. Bu arada yol arkadaşım yorgunluk ve susuzluktan yakınmaya başlayınca yakındaki evlerden birine girmeyi denemeye karar verdik.

Penceresinden içerisini güçlükle güzelleyebildiğimiz bir eve girdik. Biraz küflü peynirden başka yiyecek hiçbir şey yoktu, içecek birşeyler bakındık, yalnızca su bulabildik. Orada gördüğüm bir baltayı, bundan sonra yoklayacağımız eve girişte yardımcı olur düşüncesiyle yanıma altlını.

Evden çıktık, yolu geçtik ve yolun Mortlake'e döndüğü yere geldik. Burada bahçe içinde beyaz bir ev varili. Evin kilerinde eksiksiz bir yiyecek stokuyla karşılaştık: Bir tepsi içinde iki somun ekmek, biftek ve yarım jambon, raflarda dolu bira şişeleri ve iki torba kuru fasulye ile marul. Kiler bir mutfağa açılıyordu ve burada bol miktarda odun yığılıydı. Köşedeki bir dolapta bir düzine Burgonya şara-

bı, salam, hazır çorba paketleri ve iki kulu da bisküi bulduk.

Işığı yakmadan mutfaktaki masaya oturduk; ekmek jambon yiyip bira içerek karnımızı bir güzel doyurduk. Papaz hala ürkek ve şaşkındı. Ona kuvvetini kazanması için bol bol yemesini öğütledim.

— Henüz geceyarısı olmadı, sözü ağzımda kaklı. O anda çok parlak yeşil bir ışık ortalığı aydınlattı. Mutfaktaki herşey yeşil ve siyaha büründü. Işık kısa sürede kayboldu ve ardından daha önce hiç karşılaşmadığımız bir sarsıntı oldu. Bunu, arka tarafımdan doğru gelen şiddetli bir çarpma sesi izledi. Bütün camlar büyük bir şangırtıyla aşağıya indi. Bölme duvarları sallandı ve tavanın alçıları üzerimize döküldü. Yere düşüp başımı sobaya çarptığımı hatırlıyorum. Kendimden geçmişim ve papazın anlattığına göre uzun süre baygın kalmışım. Ayıldığımda üstüm başım sırılsıklamdı. Papaz beni ayıltmak için üstüme su dökmüştü.

Bir süre ne olduğum! anlayamadım şaşkın şaşkın bakındım. Sonra yavaş yavaş toparlandım. Şakağımda bir çürük belirmişti.

— Daha iyicesin değil mi? diye fısıldadı papaz.

Bir süre ona cevap veremedim, derken kendimi toparlayıp ayağa kalktım.

— Hareket etme, dedi. Yerler mutfak dolabından düşen çanak çömlek kırıntılarıyla dolu. Yürürsen gürültü olur. Sanırım dışarıdalar.

İkimizde derin bir sessizliğe gömüldük. Öyle ki, birbirimizin soluğunu bile güç duyuyorduk. Herşey bir ölü sessizliğindeydi. O sırada yakınımızdaki birşey, bir alçı parçası ya da kırılmışbir tabak parçası gürültüyle aşağıya kaydı. Ardından dışarıda ve çok yakınımızda metalik bir tıkırdama duyuldu.

— İşte! dedi papaz, ses yeniden duyulduğunda.

— Evet! Ama ne bu? dedim.

— Bir Marsh! diye karşılık verdi papaz.

Yeniden kulak kabarttım.

— Isı-ışıuma benzemiyor, dedim ve bir an için büyük Savaş-Makinelerinden birinin evin üzerine yıkıldığını düşündüm. Çünkü onlardan birinin Shepperton Kilisesi'nin kitlesi üzerine düştüğünü görmüştüm.

Durumumuz garip olduğu kadar da akıl sır ermez bir biçimdeydi. Şafak sökünceye kadar orada öylece Hiç kıpırdamadan durduk. Derken günün ilk ışıkları mutfağın içine süzüldü. Mutfağı ilk kez gün ışığında görüyorduk. Pencere kırılmıştı, her yer kırık dökük içindeydi. Ortalık tam olarak aydınlandığında evin büyük bölümünün çökmüş olduğunu ve duvardan açılmış bir yarıktan da bir Marslının nöbet beklediğini gördük. Henüz kızarıklığı kaybolmamış bir silindiri bekliyordu. Bunu görünce yavaşça sürünerek daha karanlık olan bulaşık yıkama bölümüne geçtik.

Beynimde çakan bir kıvılcımla gördüğüm şeylerin ne olduğunu kavradım.

— Beşinci silindir, diye fısıldadım. Mars'tan fırlatılan beşinci silindir bu eve çarptı. Az kalsın biz de yere gömülecektik!

Papaz bir süre durdu, sonra fısıltıyla:

— Tanrı bizi esirgedi! dedi. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve mırıldanarak dua etmeye başladı.

Hiç ses çıkarmaksızın bulunduğumuz yerde bir süre uzandık. Ben soluk almaktan bile korkuyordum. Gözlerimi mutfak kapısından gelen hafif aydınlığa dikmiştim. Dışardan çekiç sesini andıran metalik sesler işitiliyordu. Sonra şiddetli bir gürültü duyuldu. Bunu şiddetli bir gürültü ve mekanik bir tıslama izledi. Bu sesler aralıklı olarak uzun süre devam etti. Zamanla ses kaynakları arttı. O an büyük bir sarsıntıyla mutfaktaki herşey yerinden oynadı. Çok uzun süre olduğumuz yerde öylece kaldık. Derken uyumuşuz.

Uyandığımda çok acıkmış olduğumu hissettim. Günün büyük bölümünü uykuda geçirmiştik. Karnım o kadar açtı ki, papaza yavaşça sokulup yiyecek birşeyler arayacağımı söyledim. Hiç ses çıkarmadı. Kilere doğru emekliye emekliye gittim. Orada bulduklarımı yemeye başladım. Biraz sonra papazın da sürüne sürüne gelmekte olduğunu farkettiıı.

On dokuzuncu Bölüm

KARNIMIZI doyurduktan sonra bulaşık yıkanan karanlık yere sürünerek geri döndük. Bir süre daha uyukladım. Uyandığımda yalnızdım. Gürültü ve sarsıntı bıktırıcı biçimde sürmekteydi. Birkaç kez, çok alçak sesle papaza seslendim, fakat hiçbir cevap alamadım. Sonunda mutfak kapısına doğru yaklaştım. Ortalık hala aydınlıktı. Papazı, odanın bir köşesindeki duvar yarığından Marslıları gözetlerken buldum. Omuzlarını öylesine kamburlaştırmıştı ki, bulunduğum yerden başını göremiyordum.

Motor çalışmasına, makine gürültüsüne benzeyen bir yığın ses duyuyordum. Duvardaki açıklıktan gökyüzüne uzanan ağaçlar görülebiliyordu. Bir süre papazı izledim. Sonra sürünerek yanma vardım ve hafifçe bacağına dokundum. Öylesine irkildi ki, yanındaki duvardan koca bir sıva parçası döküldü ve gürültüyle dışarıya düştü. Bağıracağını sanarak kolunu sıktım. Bir süre sessiz kaldık. Sonra ben de duvardaki açıklığa sokulup dışarıyı gözetlemeye başladım.

Beşinci silindir ilk girdiğimiz evin tam ortasına düşmüş olmalıydı. Bina tümüyle yıkılmıştı. Silindir, düştüğü sırada açtığı büyük çukurun ortasında duruyordu. Woking'te gördüğümün aynısıydı. Çevresindeki toprak etrafa sıçramış gibiydi. «Sıçrama» sözü uygun düşmese de, durumu en iyi anlatan sözcük bu. Bizim ev arkaya doğru yıkılmıştı. On taraf zemin kat da dahil tümüyle tahrip olmuştu. Şans eseri mutfağa birşey olmamıştı. Silindirin çevresindeki geniş toprak kütlesi açılan çukurun içine doğru çökmüştü. Bu duruma göre biz, büyük yuvarlak çukura teğet olarak asılı biçimde duruyorduk. Çekiç vuruşunu andıran ses sürekli olarak bizim bulunduğumuz yerin arka tarafından geliyordu ve gözetleme deliğimizin karşısından parlak ye-

şil bir buharın, bir tül gibi salınarak, sürekli titremekte olduğu görülüyordu.

Çukurun ortasında duran silindir henüz açılmamıştı. Çukurun uzak kenarında dev Savaş Makinalarından biri duruyordu, ilk kez çukurun içindeki silindiri bu kadar yakından görebiliyordum.

Önce orada gördüğüm mekanizma ilgimi çekti. Bugüne dek gördüğüm en karmaşık fabrika olduğunu söyleyebilirim. Bu, beş eklemli, çelik bacakları olan bir tür metal örümcek gibiydi. Manivelaları, kol demirleri, ulaşma ve tutunmaya yarayan uzantıları, ki bunlara dokunaç da diyebiliriz, vardı. Kollarının çoğu geri çekilmiş durumdaydı. Uç uzun dokunaç birçok çubuk levha ve kol demiriyle gövdeye bağlanıyordu. Bu da silindirin çeperini kuvvetlendiriyordu.

Bu garip nesnenin hareketleri öyle çevik, karmaşık ve mükemmeldi ki, ilk bakışta, metalik parıldayışına rağmen onu bir makina olarak değerlendiremedim. Savaş Makinaları da çok usta aletlerdi, ancak bununla kıyaslanamazdı. Böylesine birşeyi görmemiş olanlar anlattıklarıma kesinlikle inanmayacaklardır.

Biraz önce bu yapma cihazın bana makine gibi gelmediğini söylemiştim. Fakat parlayan kabuğuyla ve hareketini sağlayan eklemli dokunaçlarıyla örümceğe, hatta daha çok bir yengece benzeyen bu yaratık gerçekte yengecin kafa kısmına eşdeğer bir gürünümdeydi. Gri ile karışık kahverengi parlak deriyi andırır kabuğuyla karşımda duran bu usta yaratığın yapısını şimdi daha iyi düşünebiliyordum. Düşüncelerimi diğer yaratıklarla, Marslıların kendileriyle bütünleştirdim. Hipnotize olmuş gibiydim. Bu etkilenmemin geçmesinden sonra bu aletlerin neler yapabildiklerini izlemek üzere uzun süre orada gizlenerek hareketsiz bekledim.

Bunlar düşünülebilecek en korkunç yaratıklardı. Her biri 1,5 metre çapında büyük ve yuvarlak, dev kafası gibi

başlara sahipti. Başlarının ön kısmı, yani yüzlerinde hiçbir burun deliği yoktu. Bu nedenle Marslılar sanırım koku alma duyusuna sahip değildiler. Fakat koyu renkli, çok iri bir çift gözleri vardı. Bunların altında etli bir tür gaga yer alıyordu. Bu başın, baş mı gövde mi doğrusu ne olduğunu kestirmek de güç, arkasında timpana benzer bir yüzey vardı, sanırım bu bir kulaktı. Ancak bizim daha yoğun olan atmosferimizde bir işe yaramıyor olabilirdi. Ağzın çevresinde iki sıra halinde toplam onaltı adet, mürekkep balığıiiinkilere benzeyen dokunma uzuvları vardı. Bunlara uygun birer ad bulmak doğrusu çok güç. Fakat sonradan anatomi profesörü Homes bunların bir tür kol olduğunu öne sürdü. Marslıları ilk kez gördüğümde, bu ellerin üzerinde yükselmeye çalıştıklarını sanmıştım. Ama tabii dünya koşullarında ağırlığın artması nedeniyle bu olanaksızdı. Mars'ta böyle yürüdüklerini düşünmek için yeterli nedenler var.

İç anatomisi benim görebildiğim kadarıyla oldukça basitti. Yapının büyük bölümünü beyin oluşturuyordu; buradan gözlere kulaklara ve dokunma uzuvlarına büyük sinirler uzanıyordu. Bundan başka, ağıza doğru açılan ve arasında kalp ve damarların bulunduğu kompleks akciğerler vardı. Atmosferin daha yoğun olmasının ve daha büyük yerçekimi kuvvetinin solunum üzerindeki etkisini dış derinin sık hareketlerinde görmek olanaklıydı.

İşte Marslıların organları bunlardan ibaretti. Bizde geniş bir yer kaplayan sindirim sisteminin Marslılarda olmaması sizlere garip gelebilir. Bütün bedenlerinin yalnızca bir kafadan oluştuğunu söylesem yeridir. Kafanın dışında kalan organlar pek de önemli değil. Yemek yemiyorlar, bu nedenle de sindirim diye bir olay yok. Bunun yerine diğer yaratıkların taze kanını alıp, kendi damarlarına zerkediyorlar. Bunu gözlerimle gördüm ve yeri geldiğinde anlatacağım. Fakat bu öylesine iğrenç bir olaydı ki, o zaman uzun süre seyredebilmiş olmama rağmen, şu anda anlat-

maya tahammül edemeyeceğim. Yalnızca, henüz yaşayan bir hayvandan, çoğunlukla da bir insandan, doğrudan doğruya küçük bir pipek yardımıyla kan alıp alıcı kanala aktarıldığını söylemekle yetineceğim.

Bu beslenme biçimi kuşkusuz bize çok iğrenç gelecektir. Ancak, bizim etoburluk alışkanlıklarımızın da, akıllı bir tavşanda aynı duyguları yaratacağım düşünmek gerekir.

İnsanın, zamanının ve gücünün Büyük bölümünü yemek ve sindirim işine ayırdığını düşündüğümüzde, bu tür enjeksiyon uygulamasının fizyolojik avantajları olduğu da inkar edilemez. Bizim vücudumuz yarı yarıya bezler, damarlar ve organlardan oluşmakta, bunlar da heterojen gıdayı kana dönüştürüyorlar. Sindirim olayı ve onun sinir sistemine etkileri de gücümüzü azaltıyor ve düşünme kapasitemizi etkiliyor. İnsanlar karaciğerlerinin sağlıklı ya da sağlıksız oluşuna göre mutlu ya da mutsuz olabilmektedirler. Fakat Marslılar bütün bu ruhsal durumlar ve duyguların üstüne çıkmış konumdadırlar.

Bence, bu yaratıkların insanlardan üstün yanı, anlattığım beslenme biçimleridir. Bu iki ayaklı hayvanlar, dayanıksız silisli iskeletleri ve zayıf kaslarıyla altı ayak yükseklikte durabilmekte ve devasa başlarını dik tutarak, iri gözlerini, büyük boşlukları içinde sertçe döndürebilmektedirler.

Onları anlatırken ayrıntılara girmiş olabilirim. Ancak, okuyucunun onları gözünde çok iyi canlandırabilmesine yardımcı olmak istiyorum.

Ayrıca üç noktada daha fizyolojik olarak bizden farklılar. Marslıların organizmaları uyumuyor. Yeniden kuvvet kazanmak gibi bir sorunları olmadığı için uykuya gerek duymuyorlar. Sanırım ya hiç yorulmuyorlar ya da çok az yoruluyorlar. Dünyada daha güç hareket ettikleri halde, yirmidört saat durmaksızın çalışıyorlar. Bunu da herhalde ancak karıncalar başarabilirdi.

İkinci ayrım, Marslıların cinsel ilişkide bulunmamasın-

dan geliyor. Bu durum, seksüel dünyamız için olağanüstü görülebilir. Genç bir Marslı, şu anda, dünyamıza karşı savaş sırasında da doğabilir. Bu doğum bir aşılama gibidir. Tıpkı zambak soğanlarının aşılanması gibi, insanda ve tüm üst hayvanlarda bu tür çoğalma yöntemi yoktur. Üstelik bu yöntem dünya üzerinde ilkel bir yöntem olarak kabul edilir. Alt hayvanlar arasında, otçul hayvanlardan zarlılar takımında her iki olay yan yana görülür. Fakat burada da seksüel yöntem, sonuçta rakiple yer değiştirmek gibi olur. Mars'ta bunun tam tersinin olduğu anlaşılıyor.

Bilimsel görünümlü, gerçekte spekülatif bir yazarın, Marslıların bu işgalinden çok önceleri konuyla ilgili olarak yazdıklarını hatırlatmak isterim. Kasım ya da Aralık 1893'te *Pall Mail Budget'de* çıkan *Punch* dizisinde bir de karikatür görmüştüm. Orada, mekanik uygulamalar geliştikçe, kol ve bacakların yerini alacaktır deniliyordu. Kimyasal araçların gelişmesiyle de saç, burun, diş, kulaklar, çene gibi organların artık insan için öneminin kalmayacağı ve doğal ayıklama eğiliminin gelecek çağlar için sürekli azalma yönünde olacağı anlatılıyordu. Böylece beyin, kendi başına temel bir gereklilik olarak öne çıkıyor, vücudun yalnızca bir bölümü yaşamak için yeterli duruma geliyordu. Bu bölüm «beyinin öğretmeni ve temsilcisi» olan eldi. Vücudun geri kalan bölümü yavaş yavaş küçüldüğünden, ya da önemini yitirdiğinden eller daha çok büyüyecektir. Öyle sanıyorum ki, Marslıların bu biçimi alışı beyinin ve ellerin yavaş yavaş gelişmesi sonucu olmuştur. Vücudun diğer bölümlerinin çok küçük olduğu bu yaratıklarda, beyinin daha fazla gelişmesiyle, doğaldır ki zeka da gelişmiş olacaktır.

Bu yaratıkların bizden ayrıldıkları üçüncü nokta bazı kişilere çok saçma gelebilir. Dünyada pekçok hastalık ve acıya neden olan mikro-organizmalar, ya şimdiye kadar Mars'ta hiç görülmemiş, ya da yüzyıllar önce Marslı bilim adamları mikro-organizmalan ortadan kaldırmışlar. Kan-

ser, tümör vb. hastalıklar Marslıların yaşamına hiç girmemiş.

Mars'taki bitki örtüsünden sözetsem, kuşkusuz aklınıza yeşil renk gelir. Oysa Mars'ta her yer parlak bir kan kırmızısı rengindedir. Bu iddiamı, Marslıların bilerek ya da kazayla getirdikleri tohumlar ispatladı. Bunların içinde ne yaygın olanı *kızıl ot* biraz olsun dünyadaki bitkilerle karşılaştırılabilir. *Kızıl Asma* ise, kızıl otun tersine oldukça geç büyüme gösteren bir bitki.

Bizim o evde hapis kalmamızın üçüncü ya da dördüncü günü, sözünü ettiğim kırmızı ot çukurun dışına yayıldı. Kaktüse benzeyen dalları, üçgen biçimindeki gözetleme deliğimizin kenarlarında bir saçak oluşturdu. Daha sonraları onun, her su akıntısı bulunan yerde yayıldığını izledim.

Marslıların başlarının ardında bir işitme organları bulunduğunu ve bizimkinden pek de farklı olmayan gözleri olduğunu söylemiştim. Onların sesler ve dokunaç hareketleriyle haberleştikleri düşüncesi yaygındır. Bu konu üstüne, Marslıları hiç görmemiş kişilerce pek çok kitap yazıldı. Fakat hiç kimse onları benim gördüğüm kadar yakından görmedi. Kendime pay çıkarmaya çalışmıyorum. Ben onların her hareketini çok yakından ve uzun süre gözledim. Onların dört, beş ve hatta altısının herhangi bir ses ya da işaret kullanmaksızın çok karmaşık işleri birlikte başardıklarını gördüm. Bütün bu bilgilerimin ışığında şunu söyleyebilirim ki, Marslılar her hangi bir fiziksel ortam yaratmaksızın birbirleriyle düşünce alışverişinde bulunabiliyorlar. Geçmişte bu konularda ters düşüncelerim olmasına rağmen, şu anda bundan kesinlikle eminim. Belki bazı okuyucularım hatırlayacaklardır, Marslılar gelmeden önce, telepati teorisine karşı olduğumu bile yazmıştım.

Marslılar hiçbir şey giymiyorlar. Onların örtünme ve süslenme kavramları bizimkinden oldukça farklı. Yalnız iklim değişikliklerinin de onların sağlığı üzerinde pek et-

kişi olmadığı görülüyor. Bu da onların insanlığa olan üstünlüklerinin bir başka göstergesi. Biz insanlar, bisikletlerimiz ve yol patenlerimizle, silahlarımız ve bifteklerimizle ve buna benzer daha nice alışkanlıklarımızla, Marslıların tamamlamış oldukları evrimin henüz tam başlangıcındayız. Onlar pratikte safi beyinden oluşuyorlar ve insanların elbise giymesi, bisiklete binmesi ya da ıslanmamak için şemsiye taşıması gibi ihtiyaçları, onların farklı gövdeleri için sözkonusu değil. Marslıların kullandıkları şeyler arasında tekerlek de yok. Dünyaya getirdikleri pekçok şey arasında tekerlek kullandıklarını belirten hiçbir iz yok. Marslıların tekerleği bilip bilmedikleri bizim için meçhul, fakat, bu ihtiyaçlarım sabit, ya da bize göre sabit miller kullanarak karşılıyorlar. Böylece, bir düzlemle sınırlanmış dairesel hareketler sağlıyorlar. Makinanın bağlantı yerlerinin hemen hepsi, küçük ve eğri taşıyıcılar üzerinde kayan akşamın karmaşık bir sistemini ifade ediyor. Bu tür hareketi ilk kez yengeçe benzeyen El Makinası'nda gördüm. Bu makina, hareket yeteneğinden ötürü gerçek Marslılardan daha canlı görünüyordu.

Ben sürekli olarak onların hareketlerini izlerken ve yapılarındaki her garip ayrıntıyı dikkatle incelerken, kolumu hızla çekiştiren papaz, bana varlığını hatırlattı. 0 da delikten bakmak istiyordu. Çünkü daha önce delikten sırayla bakmayı kararlaştırmıştık.

Yeniden bakma sırası bana geldiğinde, bir süredir çalışmakta olan El Makinası, silindirden çıkardığı bazı alet parçalarını monte etmiş ve kendine benzeyen bir şekil ortaya çıkarmak üzereydi. O sırada, solda, küçük bir kazı makinası gözüme ilişti. Bu makina, yeşil dumanlar çıkararak, çukur çevresinde kendine bir yol açıyordu.

Kazı makinası bu işlem sırasında düzenli sesler çıkarıyordu. İşin ilginç yönü, bu makina, hiçbir Marslı tarafından çalıştırılmadan, kendi kendini yönetiyordu.

İKİNCİ bir Savaş Makinası'nın gelmesiyle, gözetleme deliğimizden uzaklaşarak, yeniden bulaşık yıkama yerine çekilmek zorunda kaldık. Yoksa, bu üstün yaratık bizi görebilirdi, bundan korktuk. Daha sonra, havanın yavaş yavaş kararmasıyla onların gözünden uzak kaldığımızı ve tehlikenin azaldığını düşündük. Ama yine de son derece sessiz, birbirimizle konuşmaksızın, bulunduğumuz bu köşede zaman geçirmek zorundaydık.

Gerçekte papazla ben birbirine taban tabana zıt mizaç ve alışkanlıklardaydık. Başımızdaki tehlikenin gittikçe büyümesi ve tecrit edilmiş durumda kalmamız kesinlikle bu zıtlıktan kaynaklanıyordu. Halliford'ta korkakça bağırması ve aptalca dikkafalılık etmesi, ona olan kızgınlığımı daha da arttırmıştı. Onun sonu gelmeyen sızlanmaları, benim her davranışımı ve her düşüncemi ister istemez etkiledi. Sözün kısası, bir aptaldan farkı yoktu; saatlerce sulanabilirdi, ağlayabilirdi. Öyle sanıyorum ki bu şımarık çocuk, göz yaşlarının bir yerde etkili olacağını düşünüyordu. Ne çare, onun usandırıcı ısrarlarından uzak kalma şansına maalesef sahip değildim. Çok da düşüncesizdi. Benim yediğimin birkaç katı yemek yedi. Oysa, uzun süre, Marslılar çukurlarını terkedinceye kadar, burada tutuklu gibi kalabilirdik. Yiyeceği ölçülü kullanmamız gerekirdi. Oysa papaz efendi geleceği hiç düşünmeden yedi, içti. Sonra da bol bol uyudu.

Gün geçtikçe onun dikkatsizliği o kadar arttı ki, bu da bizi gittikçe daha çok tehlikeye yaklaştırdı. Bu yüzden, hiç istemediğim halde onu korkutmak zorunda kaldım. Bu korku, onu bir süre davranışlarına dikkat etmeye zorladı. Çok geçmeden yine eski haline döndü. Çünkü o, hilekar ve zayıf yaratıklardan biriydi.

Bu tür şeyler yazmanın hoş olmadığını biliyorum, ne var ki, anlattığım olayda herhangi bir eksik yan kalmasın istedim. Çünkü ayrıntı gibi görünen bu noktalar, sonunda benim şiddetle öfkelenmeme yol açtı.

Böylece, sessiz fakat içten içe bir kızgınlıkla ve yiyecekleri adeta birbirimizden kaparak, bu karanlık köşede sıkıştık kaldık. Bu arada, uzun süre delikten bakarak gelişmeleri de izleyebiliyordum. Yeni gelenler olduğunu ve bunların üç Savaş Makinası'yla desteklendiğini gördüm. Son gelenler, daha sonra silindirin çevresine düzenli olarak yerleştirdikleri yeni bazı aletleri de beraberlerinde getirmişlerdi. Artık ikinci El Makinesi da tamamdı ve getirilmiş olan büyük makinalardan birine yardım ediyordu. Bu makina, üst kısmı armut biçiminde olan ve salınım yapan bir haznesi bulunan, alttaki dairesel bir bölüme beyaz bir toz akıtan, teneke süt kutularını andıran bir cisimdi. Buna ilk salınım hareketini El Makinalaıından birinin kola benzeyen organları verdi. El Makinaları, spatula biçimindeki elleriyle kazı kapabiliyor ve balçık kütlelerini bu armut biçimindeki üst bölüme atıyorlardı. Bu işleri yaparken de, diğer koluyla düzenli olarak bir kapağı açıyor ve makinanın orta bölümünden paslı ve kararmış artıkları dışarı atıjıordu. Çelikten yapılmış diğer bir dokunaç, çukurdan aldığı tozu, düz bir kanal boyunca benim bulunduğum yerden görülmeyen bir alıcıya veriyordu. Bu görülmeyen alıcıdan da havaya yeşil bir duman yükseliyordu. Daha sonra El Makinası'mn uzadığını ve uç kısmının balçık tepesinin arkasında kaldığını, bir süre sonra da beyaz bir alüminyum çubuk çıkararak, çukurun bir kenarındaki çubuklar yığınının üzerine koyduğunu gördüm. Güneşin batışıyla yıldızların görünmesi arasında geçen kısa sürede, bu becerikli makina yüzden fazla bu tip çubuk yaptı.

Çukura ilk insan getirildiğinde papaz delikten bakmaktaydı. Bende bütün dikkatimle gelebilecek sesleri dinlemeye koyuldum. Papaz geriye doğru ani bir hareket yaptı ve

ben görülmüş olabileceğimiz korkusuyla dehşet içinde kendimi yere attım. Bir süre sonra papaz yavaşça kayarak yanıma geldi, oracığa çömeldi. işaretlerle, delikten bakma sırasını bana bıraktığını anlattı. Bir süre sonra, meraktan doğan bir cesaretle yerimden kalktım ve deliğe yaklaştım. İlk baktığımda, papazı dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlayamadım. Alacakaranlık basmış ve yıldızlar hafiften parıldamaya başlamıştı. Böyle olmakla birlikte çukur, alüminyum yapımından doğan parlak yeşil ışıkla aydınlıktı Yine de gördüklerim, parlak yeşil ışık ve gezinen siyah gölgelerden ibaretti. Bir süre Marslıları göremedim. Sürekli yükselen mavi-yeşil toz bulutu onların görülmesini engelliyordu. Bir Savaş Makinası, çukurun karşı köşesinde duruyordu. Tam bu sırada, makina gürültüleri arasında insan sesine benzer sesler duyuldu. Bunun bir insan sesi olabileceğine ihtimal veremedim.

Yere çöktüm ve ilk kez başında bir Marslının bulunduğu bu Savaş Makinası'nı izlemeye koyuldum. Yeşil alevler yükseldiğinde Marslının yağlı parlak derisini ve ışıldayan gözlerini gördüm. O sırada birden bir çığlık duydum ve makinanın omuzunun üzerinden arkasındaki küçük bir kafese doğru uzun bir dokunaçın uzandığım gördüm. Can havliyle çabalayan siyah belirsiz birşey yukarıya doğru kaldırılıyordu. Bu siyah cisim yeniden aşağıya indirildiğinde yeşil ışıkta onun bir adam olduğunu farkettim. Dikkatle baktığımda onu daha iyi seçebildim. Sağlıklı görünümlü, güçlü, orta yaşlı bir adamdı bu. Gözlerindeki acı ve korkuyu, saat kösteğindeki parıldamayı görebiliyordum. Adam toprak yığınının arkasında kaybolduktan sonra kısa bir sessizlik oldu ve bunu Marslıların neşeli ötüşleri izledi.

Yavaşça yere çöktüm ve sesleri duymamak için ellerimi olanca gücümle kulaklarımın üzerine bastırdım. Ardından yavaşça bulaşık yıkanan bölüme geçtim. Papaz, kollarını başının çevresine dolamış, öyle sessizce çömelik oturuyordu.

Yanından geçerken bana baktı, onu terkettiğimi sanarak korkuyla bağırdı ve hızla peşimden geldi.

O gece gördüklerimiz ve hissettiklerimizden sonra, burada daha fazla kalamayacağımızı düşünerek, acele bir kaçış planı hazırlamam gerektiğini anladım. Ertesi gün durumumuzu yeniden bütün çıplaklığıyla gözden geçirdim. Papaz hala gördüklerinin etkisinden kurtulamamıştı. Onunla konuşmak, tartışmak olanaksız gibiydi. Buna karşılık durumumuz da alabildiğine kötüydü. Tek şansımız, Marslıların çukuru geçici bir karargahtan başka birşey olarak düşünmemiş olmalarında idi. Ya da onu kalıcı olarak düşünmemiş olmalarında idi. Ya da onu kalıcı olarak yapmış olsalar bile, başında beklemek gereği duymadıkları takdirde kaçma şansımız olabilirdi. Çukurun çevresinden uzaklaşmak için bir yeraltı geçidi kazmayı da düşündüm. Ancak bunu yaparken Savaş Makinaları tarafından görülme tehlikesi de vardı. Üstelik tüm kazıyı tek başıma gerçekleştirmek zorundaydım. Çünkü papaz benden çok daha zayıf ve güçsüzdü.

Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa üçüncü gündeydik, bu kez genç bir adamın öldürülmüş olduğunu gördüm. Bu olaydan sonra daha fazla delikten bakamayacağımı anladım ve bulaşık yıkanılan yere çekildim. Yanımdaki el baltasıyla yavaş yavaş zemini kazmaya başladım. İki feet derinliğinde bir çukur kazdıktan sonra, toprakların birbiri üstüne çöktüğünü görerek bu işten vazgeçtim. Bir süre sırt üstü yatıp dinlendim. Sonunda tünel kazma düşüncesini temelli bıraktım.

Buradan kaçmamız oldukça güç görünüyordu. Artık umutsuzluğa kapılmak üzereydim ki, dördüncü ya da beşinci gece silah sesine benzer sesler duydum.

Gecenin oldukça geç bir saatiydi ve ay pırıl pırıl parlıyordu. Marslılar kazma makinalarını uzağa götürmüşlerdi. Bir Savaş Makinası çukurun kenarında durmaktaydı ve

bir El Makinası da, delikten bakış açımın tam ortasında duruyordu. Çukur, gecenin karanlığında oldukça sessiz ve sakin görünüyordu.

Bir köpek havlaması işittim. Hemen ardından, oldukça uzak bir mesafeden top seslerini andıran sesler duyuldu. Altı kez top atışı sesi işittim. Uzun bir aradan sonra altı atış daha yapıldı. Hepsi bu kadarla kaldı.

HAPİS kalışımızın altıncı günüydü. Delikten son kez bakışımdan sonra, yalnız kalmış olduğumu gördüm. Hiçbir zaman yanımdan bir an bile ayrılmayan papaz, bu kez beni bırakıp bulaşık yıkanılan yere gitmişti. Ani bir düşünce kafamı kurcalamaya başladı. Çabucak ve sessizce bulaşıklığa gittim. Karanlıkta papazın içki içtiğini hissettim. Elimle karanlığı taradım ve parmaklarımın ucu bir şişe Burgonya şarabına değdi.

Birkaç dakika süren bir boğuşma oldu. Şişe yere düştü ve gürültüyle kırıldı. Ben boğuşmaktan vazgeçtim ve kalktım. ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Birbirimize düşman gibi bakıyorduk. Sonunda kendimi toparladım ve bu yeme içme konusunu kesinlikle disiplin altına almamız gerektiğini anlattım. Dolapta bulunan yiyecekleri, on gün süreyle bize yetecek biçimde parçalara böldüm. Böylelikle onun günlük ölçüden fazlasını yemesine izin vermeyecektim. Öğleden sonra, benim kestirdiğim sırada yiyeceklere saldırdı. Anında uyanarak buna engel oldum. Bütün gece ve bütün gündüz boyunca gözlerimiz birbirimizin üzerinde olarak oturduk. Yorgundum ama yine de inatla oturdum. O ise durmaksızın açlığından yakınıyordu. Bu durum sadece bir gün sürdüğü halde bana çok uzun gelmişti.

Sonunda bu geçimsizlik açık bir çatışmaya dönüştü, iki gün boyunca alçak sesle tartışıp, didiştik. Onu gayet nazik davranıp ikna etmeye çalıştığım zamanlar olduğu gibi, kızıp üzerine yürüdüğüm, tehdit ettiğim zamanlar da oldu. Fakat ne kaba kuvvet ne de kibarlık onu yola getiremedi. Ne gizliden gizliye yiyeceklere el uzatmaktan vazgeçti, ne de şikayetlerini bıraktı. Zaten güçlükler içinde geçen günlerimiz, onun yüzünden daha da ıstıraplı oluyordu. Olay-

lar geliştikçe, onun aklım tümden yitirmiş ve bu karanlık köşesinde çıldırmış olabileceğini düşündüm.

Zaman zaman benim de aklımın karıştığım hatırladım. Uykumda garip garip düşler görüyordum. Sîzlere acaip gelebilir, fakat papazın çıldırmış olabileceğini düşünmek, benim aklımı toparlamama, böyle bir ihtimale karşı kendimi daha ölçülü davranmaya zorlamama yardımcı oldu.

Sekizinci gün papaz fısıltıyla konuşmayı bırakıp, bağırıp çağırmaya başladı ve ne yaptımsa onu susturamadım.

«İşte oldu... Sonunda cezalandırıldık... Tanrı bizi cezalandırdı» diye defalarca aynı şeyi tekrarlamaya başladı. «Günah işledik, olanla yetinmeyi bilmedik. Fakirlik de vardı, keder de. Bunların değerini bilemedik. Oh Tanrım!»

Sonra birden bire onun uzağına koyduğum yiyeceklerin yanına atıldı. Bir yandan dua ediyor, bir yandan ağlıyor, bir yandan da tehdit ediyordu. Sesini daha da yükseltmeye başladı. Alçak sesle konuşması için yalvardım, fakat dinlemedi. Üstelik daha da bağıracağını, Marslıları üzerimize saldırtacağmı söyleyerek tehditler savurmaya başladı. Bu hali bir an için beni çok korkuttu. Fakat en küçük bir taviz, kurtulma şansımızı yok edecekti. Dediklerini yapmayacağına dair elimde hiçbir güvence olmamasına rağmen bir süre tehditlerine kulak asmadım ve yiyeceklere dokunmasına karşı çıktım. O gün daha ileriye gitmedi. Dokuzuncu gün tehditlerini daha da arttırdı. Sonra bir süre uyudu. Uyandığında, dinlenmenin verdiği güçle daha yüksek sesli bağırmaya başladı.

— Yavaş ol! diye onu yatıştırmaya çalışıyordum.

— Yeteri kadar yavaş oldum zaten! diye, çukurdan rahatlıkla duyulabilecek bir tonla bağırdı. «Ve şimdi de tanıklık etmeliyim ki, yazıklar olsun bu inançsız ve günahkâr kente! Vah vah! Yazıklar olsun! Yazıklar olsun!»

— Kapa çeneni! dedim dişlerimin arasından. Marslıların bizi işitecekleri korkusuyla dehşete kapılmıştım. «Tanrı aşkına.» Papaz sesinin en yüksek tonuyla:

— Hayır! diye feryat etti. Konuşmalıyım! Tanrı lıüyle istiyor.

Böyle diyerek üç adımda mutfak kapısına vardı.

— Tanıklığımı yapmalıyım. Gidiyorum. Çok geç kaldım.

Elini onunla duvar arasına koyarak geçmesini engellemeye çalıştım. Kolumu itti ve geçti. Bunun üzerine yolun yarısına vardığında onu yakalayıp yere devirdim ve üstüne kapaklandım. Korkudan tir tir titriyordum. Bir süre sessizce o durumda kaldık.

Birden bir ses duydum. Duvardaki yarık karardı. Baktığımda bir El Makinası'nm yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu gördüm. Uzun dokunaçlarından biri yıkıntılar arasından kıvrılarak çıkıyordu. Korku içinde durup baktım. Aynı anda bir Marslının iri koyu gözlerini ve yüzünü gördüm. Derkez uzun metalik bir yılanı andıran dokunaç yavaşça delikten içeri süzüldü.

Büyük bir çabayla döndüm, papazın yanından kalktım ve sendeleyerek gidip, bulaşık yıkanan bölmenin kapısında durdum. Dokunaç şu anda odanın içine iyice girmişti ve ani hareketlerle kıvrılarak adeta odayı tarıyor gibiydi. Bir süre büyülenmiş gibi baka kaldım. Kendime lıakim değildim. Bir çığlık atarak bulaşıklığın karşı duvarına yapıştım. Dehşetten titriyor, güçlükle ayakla durabiliyordum. Kömürlüğün kapısını açtım ve bir süre mutfak kapısını gözleyerek ve sesleri dinleyerek orada dikildim kaldım. Marslılar acaba beni görmüşler miydi? Şimdi ne oluyordu?

Orada birşeyleriıı sessizce hareket ettiğini hissediyor, arada sırada duvarlara çarptığını duyuyordum. Hareket ettiği sıralarda metalik bir ses çıkaran dokunaç, mutfak zeminini yokluyordu. Yarıktan sızan gün ışığının aydınlığında, papazın başına dikilmiş olan Marslının onu dikkatle incelediğini gördüm. Körük gibi soluyordum ve nefesimin sesinden burada olduğumu sezebileceklerini düşündüm.

Yavaşça kömürlüğe süzüldüm, kapıyı kapadım ve odun-

larla kömürlerin arasında olabildiğince sessiz kalarak kendimi gizlemeye çalıştım. Her an Marslının dokunaçlarının buraya girebileceğini düşünerek titriyordum.

O korkunç metalik sesi yeniden yakınımda duydum. Bana erişebilecek kadar uzun olduğunun farkındaydım. İçimden dua etmeye başladım. Fakat dokunaç kömürlük kapısının önünden geçerek uzaklaştı. Daha doğrusu ben uzaklaştı sanmıştım. Çok geçmeden kapı tokmağını yakaladı ve açtı. Demek ki Marslılar kapının ne olduğunu biliyorlardı.

Karanlıkta, duvarları kömürleri ve odunları yalaya yalaya bana doğru ilerleyen fil hortumuna benzer bir şeylerin varlığını hayal meyal görüyordum.

Bir ara ayakkabılarımın burnuna değdi. Bağırmak üzereydim ki, elimle ağzımı zor kapadım. Kısa süren bir sessizlik oldu. Yavaş yavaş geri gidiyordu. Derken ani bir çarpma sesi duyuldu. Bana çarptığını sandım, öylesine şuursuzdum. Bir kömür parçasını inceliyordu.

Bu fırsattan yararlanarak yerimi değiştirdim ve daha kuytu bir yere kaydım. Bir yandan da duayı sürdürüyordum.

Sonra onun yeniden yavaşça bana doğru yaklaştığını duydum. Çevreyi yoklaya yoklaya yanıma kadar uzandı.

Dolaba doğru gittiğini, büsküi kutularına çarparak çıkardığı sesten anladım. Yine kısa bir süre sessizlik oldu. Gitmiş miydi?

Sonunda gitmiş olduğuna karar verdim. Bulaşıklığa bir daha hiç çıkmadım. Onuncu gün boyunca, odunlar ve kömürler arasında, kör karanlıkta su bile içmeksizin oturdum.

KİLERE gitmeden önce yaptığım ilk hareket mutfak ile bulaşıktık arasındaki kapıyı iyice kapatmak oldu. Kilere geçtim, fakat kiler bomboştu. Yiyeceklerin hepsi yokolmuştu. Herhalde onları Marslı almıştı. Başka kim alabilirdi ki? Bu durum karşısında büyük bir umutsuzluğa kapıldım. Onbirinci, onikinci günlerde de hiçbir şey yemedim ve içmedim.

Ağzım ve boğazım kurudu, gücüm iyice tükendi. Çaresizlik içinde bulaşıklığın karanlığına çöktüm. Aklım hep birşeyler yiyebilmekteydi. O sırada birden çukurdan gelen seslerin kesildiğini işittim. Ne yazık ki, deliğin bulunduğu yere sürünecek gücü kendimde bulamadım.

Onikinci günün sonunda boğazım öylesine berbat olmuştu ki, Marslıların dikkatini çekmeyi dahi göze alarak yağmur suyunu tasfiye eden musluğu çalıştırdım ve bir bardak dolusu kararmış ve çamurlu yağmur suyu içtim. Suyu içince çok rahatladım ve cüretimin bir felakete yolaçacağı aklımdan çıkmıştı bile.

Papaz ve papazın ölümü sık sık aklıma takılıyordu.

Onüçüncü gün biraz daha su içtim ve zor da olsa kaçmanın bir yolunu aramaya başladım. Biraz uykuya daldığımda, papazın ölümü de dahil, korkunç rüyalar görüyordum. Korkunçluk sadece kötü şeyler gördüğümden değildi. Enfes sofralar da görüyordum. Sık sık şiddetli ağrılar duyuyor ve sık sık su içmek istiyordum. Bulaşıklığa sızan ışık, bir süre sonra puslu renginden kırmızıya dönüştü. Karabasanlarla alt-üst olmuş hayal gücüm onu kan renginde görüyordu.

On dördüncü gün mutfağa gittim ve duvar diplerinde kırmızı eğrelti otları bittiğini görerek şaşırdım.

Onbeşinci günün sabahında mutfaktan tanıdık sesler

işittim. Kulak verdim, sanki bir köpek yeri eşgliyordu. Mutfağa vardığımda, eğrelti otları arasından bir köpek burnu gördüm. Bu beni çok şaşırttı. Kokumu alan köpek kısa bir havlayışla bunu belli etti.

Eğer yanıma gelir de yakalayabilirsem, köpeği yiyebileceğimi düşündüm. Belki böylesi daha da iyi olurdu. Hem karnım doyardı, hem de köpeğin havlayıp Marslıları uyarması tehlikesi ortadan kalkardı.

Yavaşça ileriye doğru süründüm. «Cici Köpek! Gel kuçu kuçu!» diye çağırdım. Fakat o birdenbire kafasını geri çekerek gözden kayboldu.

Bir süre kulak kabarttım, hayret! Çukur gerçekten sessizdi. Bir kuş kanadının çırpınışı, bir atın kişnemesi gibi sesler duydum. Bir süre daha oraya buraya koşuşan köpeğin ayak seslerine, kuş seslerine benzer sesleri dinledim. Bu seslerin dışında hiçbir ses gelmiyordu. Bunun üzerine bütün cesaretini toplayıp delikten dışarıya baktım.

Marslıların öldürdükleri insanların kemiklerinin dışında çukurda, canlı ya da cansız hiçbir yaratık yoktu.

Gördüklerime uzun süre inanamadım. Bütün ınakinalar gitmişti. Çukur bomboştu.

Yavaş yavaş kendime olan güvenimi kazanmaya başladım. Tüm yönlere göz gezdirdim. Ne Marslı, ne de Marslılara ait bir şey göremedim. Galiba kaçma zamanı gelmişti. Heyecandan titremeye başladım.

Bir süre hareketsiz kaldım, ardından, bana yıllar boyunca hapis kaldığım duygusunu veren yerden dışarı çıktım. Bir kez daha çevremi kolaçan ettim. Hiç bir Marslı yoktu.

Sheen'in bu semtini en son gördüğümde; düzgün dikilmiş ağaçları, beyazlı kırmızılı evleri ve temiz sokaklarıyla oldukça bakımlı ve lüks bir yerdi. Oysa şimdi, taş, toprak ve tuğla yığınından oluşan bir tepenin üzerine çıkıp baktığımda yemyeşil ağaçların kömürleştiğini ve bütün evlerin yerle bir olduğunu görüyordum. Bununla birlikte, ora-

da burada varlığını sürdüren el içi kadar ot kümeleri, aynı zamanda hayatın da sürdüğünü gösteriyordu.

Komşu evlerin hepsi yıkılmıştı. Daha ötede, pencereleri kırılmış, yarı yıkık duvarları ve hoşlukta sallanan kapılarıyla yine de ayakta kalabilen yapılar vardı. Çatısı uçmuş evlerin odalarını kırmızı eğrelti otları bürümüştü.

Derken güıı ışımaya haşladı. Her zamankinden daha parlak ve daha mavi göründü bu kez gökyüzü bana. «Oh! Hava ne kadar güzel!» dedim kendi kendime, uykudan uyanmış gibi gerinerek.

BİR süre toprak yığını üzerinde durdum. O iğrenç sığınağın içindeyken, kendi güvenliğimizden başka hiçbir şey düşünememiştim. Dünyada neler olup bittiğini merak etmemiştim bile. Ama Sheen'i yıkıntılar içinde bulacağımı biliyordum.

O an öyle bir duyguya kapıldım ki, kendilerinden çok üstün olduğumuz zavallı hayvanlara neler yaptığımızı düşündüm. Kendimi, oyuğuna dönen bir tavşana benzettim ve başımdan geçenler, sanki o zavallı tavşanın karşısına bir düzine avcının çıkıvermesi gibiydi. Kafamda gittikçe gelişen bu düşünceyi ilk sezdiğimde müthiş canım sıkıldı. Bu bir «tahttan indirilme» duygusuydu; Marslıların egemenliği karşısında artık bir efendi olmadığımın acı duygusuydu; hayvanlar arasında bir hayvan olarak kalmak duygusuydu... Bir kedinin bizim karşımızdaki konumu neyse, bizimde Marslılar karşısındaki konumumuz aynı olacaktı; gizli gizli dolaşmak, kaçmak ve gizlenmek, korku... Yok olan bir imparatorluk...

Fakat bu garip duygudan kurtulur kurtulmaz açlığımı hatırladım. Biraz ötede kırmızı bir duvarla çevrelenmiş bir bahçe gördüm. Kah dizime kadar gelen, kah boyumu aşan kırmızı eğrelti otları arasından ilerledim. Eğrelti otlarının bir örtü oluşturması bana güven veriyordu. Duvar altı feet kadar yükseklikteydi. Tırmanmaya çalıştım, ancak başaramadım. Köşeye doğru yürüdüm ve buradaki bir tümsekten içeri atladım. Bahçede taze soğan, bir çift glayöl çiçeği soğanı ve henüz olmamış havuçlar vardı. Hepsini topladım ve yıkık bir duvarın üzerinden aşarak Kew'e doğru yola koyuldum. Sanki kan damarları arasında gidiyordum. Kafamı meşgul eden iki düşünce vardı: daha çok

yiyecek bulmak ve biraz güçlenir güçlenmez bu bölgeden uzaklaşmak.

Bir süre çimenlik bir alanda yürüdükten sonra, bir öbek mantar gördüm. Onları hemen oracıkta mideye indirdim. Az ilerde boz bulanık akan bir suya rastladım. Şu ana kadar yediklerim ancak açlığımı bastırmış, fakat doymamıştım. Gördüğüm su akıntısı önce beni şaşırttı. Bu kurak yaz mevsiminde nereden geliyordu? Fakat sonradan bunların tropikal karakterli eğrelti otlarından sızdığını anladım.

Putney'e vardığımda, bu ot karmaşası arasında köprünün hemen hemen kaybolmuş olduğunu farkettim. Richmond'da da durum böyleydi. Thames nehri, Hampton ve Twiskenham'daki çayırlarda geniş ve sığ akıntılara dönüşüyordu. Suyun yayıldığı hat boyunca kırmızı otlar da onu izliyor ve Thames vadisindeki yıkık villalara kadar bu böyle sürüyordu.

Kısa bir süre sonra bu otlar, yayıldıkları gibi hızlı biçimde yok oldular. Bunun, bir bakterinin yolaçtığı bir hastalıktan ötürü olduğu söylendi. Şimdi doğal ayıklanmanın gücü hükmünü sürdürüyordu ve dünyamızın şartlarında zayıf düşen kızıl otlar tükenip gidiyordu. Kızıl otların yaprakları önce sarardı, sonra da döküldü. En küçük bir dokunmada kırılıp dökülen bu otun kalıntıları, beslendiği sulara katılıp denizlere sürüklendi.

Benim bu suyla ilk tanışmam, susuzluğumu gidermek istemem üzerine oldu. Büyük bir yudum aldım ve bir anda ağzım kızıl ot artıklarıyla doldu. Bunların metalik bir tadı vardı. Oluşan derecik rahatlıkla geçilebilecek kadar sığdı. Ayaklarıma dolaşan kızıl otlara aldırmadan karşıya geçtim. Suyun derinliği nehire yaklaşıldıkça artıyordu. Ben, yönümü Mortlake'e verip yürüdüm. Yıkık villalar, çitler, devrilmiş lamba direkleri arasından yolumu bulmayı başardım ve Rochampton'a giden tepeye tırmanmaya başladım. Bir süre yol aldıktan sonra Putney Park'a vardım.

Burada manzara, daha öncekilerin garip, alışık olmadığımız görünüşünden, daha tamdık bir yapıya büründü. Toprak sanki bir fırtına ertesinin alt-üstlüğü içindeydi. Birkaç yarda ötede bozulmamış alanlar gördüm. Evler olduğu gibi duruyordu. Kapıları kapalıydı. Ev sahipleri birkaç günlüğüne bir yerlere gitmişler ya da kapılarım kapayıp uykuya yatmışlar gibi bir görünüm vardı. Kırmızı otlar burada daha azdı ve yol boyunca sıralanan ağaçlar, kızıl asma tarafından pek sarılmamıştı. Yiyecek birşeyler görürmüyüm diye ağaçlara bakındım, fakat meyvalı bir tek ağaç bile yoktu. Gözüme kestirdiğim iki evin de kapıları kırılmış ve içleri yağma edilmişti. Günün kalan bölümünü fundalıklar altına uzanıp, güneş altında dinlenerek geçirdim.

Bütün bu süre içinde bir tek insana rastlamamıştım. Marslılardan da herhangi bir belirti yoktu. Sadece birkaç aç köpeğe rastladım. Onlar da kuyruklarını kıstırıp benden kaçtılar. Rochampton yakınında iki insan iskeleti, dikkat ediniz insan cesedi değil, insan iskeleti, gördüm. Ağaçlık bölgede ise parçalanmış kedi ve tavşan iskeletleriyle, bir kuzu kafatası gördüm. Bu kemiklerde bir parça et bulmak umuduyla ağzımda gevelediysem de, hiçbir şeye yaramadı.

Güneş battıktan sonra, Putney yolu üzerinde ilerlemeye başladım. Rochampton'un arka taraflarındaki bir bahçede henüz olmamış patates kökleri buldum. Bu bahçeden aşağı bakıldığında Putney ve nehir olduğu gibi görülüyordu. Ancak görülen manzara içler acısıydı: kararmış ağaçlar, yanık yıkık binalar, tepenin altından akan bir su ve Çevresinde kızıl otlar. Kuşkusuz, herşeyin ötesinde tam bir sessizlik egemendi. Bu manzarayı seyrettikçe, böyle bir yıkımın nasıl gerçekleşebildiğini düşünüp dehşete kapıldım.

Bir an için, dünyadaki tüm insanların yokedildiğini ve burada tek başına duran kişinin, yani benim, yeryüzünde ayakta kalmış son insan olabileceğimi düşündüm. Putney tepesini güçlükle tırmanıp doruğa ulaştığımda bir başka

iskelete rastladım. Bu iskeletin kolları koparılmış ve vücudundan birkaç yarda uzağa atılmıştı. Yol aldıkça insanlığın nasıl katledildiğini daha açık seçik görebiliyordum. Marslıların burayı son insanına kadar tüketip, belki de başka yerlerde besin aramaya gittiklerini düşündüm. Kimbilir, belki de şimdi Berlin'i ya da Paris'i yakıp yıkmakla meşguldüler. Ya da daha kuzeye doğru gitmiş olabilirlerdi. ..

O GECEYİ Puthey tepesindeki bir boş evde geçirdim. Bu Leatherheat'den ayrılışımdan beri yatak yüzü gördüğüm ilk geceydi. Bu eve nasıl girebildiğimi anlatmayı gereksiz buluyorum. Evin her odasını yiyecek bulmak umuduyla dolaştım. Yalnız bir odada, sanırım burası bir hizmetçi odasıydı, fare tarafından kemirilmiş bir ekmek kabuğu ile, iki kutu ananas bulabildim. Daha önceden ev didik didik edilmiş ve tümüyle boşaltılmıştı. Aramalarımı sürdürürken, barın raflarında, gözden kaçmış olduğunu sandığım birkaç büsküvi ve sandviç buldum. Büsküviler karnımı doyurmakla kalmadı, ceplerimi bile doldurdu. Marslıların besin aramak için yeniden buraya gelebileceklerini düşünerek o gece hiç ışık yakmadım. Yatmadan önce bütün odaları dolaşıp pencerelerden dışarıyı gözetleyip, bu yaratıklardan herhangi birinin buralarda olup olmadığını bir iyice araştırdım. Yatağa uzandığımda kafamdan bir sürü düşünce ve bu arada papazla yaptığımız son tartışma geçti. Açlık sonucu olacak, kafamın iyi çalışmadığını, saçmaladığımı farkettim. Uyumuşum.

Uyandığımda da üç şey kafamı kurcalıyordu; papazın öldürülmesi, Marslıların nerelerde olabilecekleri ve karımın ölmüş olması ihtimali. Birincisi bana ne üzüntü, ne de pişmanlık duygusu veriyordu; çünkü onun sonunu engellemek için elimden geleni yapmıştım. Kuşkusuz bu, kötü bir anı olarak uzun süre belleğimden silinmeyecekti. Gecenin karanlık ve sessizliğinde, genellikle karanlık ve sessizlikte hatırlanan Tanrı'ya yakın olma duygusuyla kendi kendimi yargıladım. Ona rastladığım andan itibaren adım adım ne yaptığımızı, nerelere gittiğimizi ve ona olan davranışlarımı teker teker gözden geçirdim. O ortak davranmaya uygun bir insan değildi. Durumu önceden kesti-

rebilseydim onu Halliford'da bırakırdım. Fakat bunu önceden kestiremedim ve bu durum da engellenemedi. Bütün bu olup bitenlerin tek bir tanığı olmamasına rağmen, herşeyi eksiksiz aktardığımı sanıyorum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdığımda, bu kez de, Marslıların nerede olduğu ve karımın ne olduğu sorularıyla ilgilenmeye başladım. İlki için elimde hiçbir veri yoktu. Fakat sonuncusu için umutsuzdum. Ve birdenbire gece, çeklimez bir kâbus oldu. Kendimi yatağa oturmuş karanlığa bakınırken buldum. Eğer ısı-ışını karıma çarptıysa, ölümünün birden ve acısız olması için dua etmeye başladım. Aslında pek dua etme alışkanlığım yoktu. Genellikle adet yerini bulsun diye dua ederdim. Şimdi başım sıkışmıştı ve karanlıkta kendimi Tanrı ile yüzyüze hissediyordum. Garip bir gece! Bir fare gibi gizlice ve sürünerek girdiğim bu evde garip bir durumdaydım. Bu savaştan hiçbir şey öğrenmesek bile, kendilerinden çok daha üstün olduğumuz zavallı hayvanlara acımak gerektiğini öğrenmiş olmamız gerekir.

Sahalı hava güzel ve parlaktı. Doğuda gökyüzü pembeleşmiş ve altın gibi küçük bulutlarla kaplanmıştı. Putney Tepesi'nden Wimbledon'a giden yolda, savaş başladıktan sonraki ilk pazar gecesi Londra'ya doğru giden panik güruhunun ardında bıraktığı bir çok iz vardı. Yol kenarında, Thomas Lobb adına kayıtlı, üzerinde «Greengrocer, New Malden» yazılı bir at arabası vardı. Tekerleklerinden biri kırılmış ve gövdeden ayrılmıştı. Hareketlerim kararsızdı. Belli bir planım yoktu. Karımı orada bulma şansımın çok zayıf olmasına rağmen Leatherhead'e gitmeyi düşünüyordum. Aslında ölüm onları birdenbire yakalamadıysa, karım ve kuzenim kaçmayı başarmış olabilirlerdi. Fakat bana öyle geliyor ki, onları, Surrey halkının nereye kaçtığını öğrendikten sonra bulabilirim. Karımı bulmayı çok istiyordum. Kalbim yalnız bu umut için çarpıyordu. Fakat onu bulmak için ne yapmam gerektiğine de bir türlü karar ve-

remiyordum. Bu düşüncelerle boğuşurken, yapayalnız olduğumun farkında bile değildim. Köşeyi döndüğümde bir ağaç kümesi görerek Wimbledon Parkı'na varmış olduğumu anladım.

Ağaç gölgelerinin koruduğu bölgede sarı ve yeşil renkler egemendi. Hiçbir kızıl ot görülmüyordu. Yükselen güneşin gönderdiği ışınlar çevreye hayat saçıyordu. Ağaçların arasındaki bataklıkta küçük bir kurbağa sürüsüne rastladım. Onlara bakmak için durdum ve hayata bağlılıklarından ders çıkarmaya çalıştım. O anda, birdenbire, gözlendiğim duygusuna kapılarak geri döndüm. Arkamdaki çalılıkların kıpırdadığını gördüm. Orada biri vardı. Bir süre bekledikten sonra, oraya doğru bir adım atmıştım ki, elinde bahriye kılıcıyla bir adam ortaya çıktı. Yavaşça ona yaklaştım. O ise sessiz ve hareketsiz durmuş bana bakıyordu.

Yanma yaklaştığımda üzerindeki elbiselerin benimkiler gibi tozlu ve kirli olduğunu gördüm. Üzeri balçıklarla, kurumuş çamurlarla kaplıydı. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü ve yüzü kirli ve çökmüş görünüyordu. Yüzünün alt kısmında kırmızı bir kesik vardı. Ben ona biraz daha yaklaşıp da, aramızda on yarda kadar bir mesafe kaldığında:

— Dur! diye bağırdı.

Durdum. Sesi boğuktu.

— Nereden geliyorsun? diye sordu.

Ona bakarak durdum.

— Mortlake'den geliyorum, dedim. Marslıların silindirlerinin gömüldüğü çukurun yanında hapis kaldım ve sonra yolunu bulup kaçtım.

— Burada hiç yiyecek yok dedi. Burası benim memleketim. Nehire inen bu tepe, Clapham'm arkasından parkın kenarına kadar olan her yer benim. Burada yalnız bir kişiye yetecek yiyecek var. Ne tarafa gidiyorsun?

Yavaşça cevap verdim:

— Bilmiyorum. Yıkık bir evde on üç ya da on dört gün hapis kaldım. Ne olduğunu bilmiyorum.

Kuşkuyla bana baktı.

— Buralarda kalmak istediğim falan yok dedim. Leatherhead'e gideceğim, karım orada.

Parmağım bana doğru uzattı ve yüksek sesle:

— O sensin dedi. Woking'teki adam sensin. Demek Weybridge'de öldürülmedin!

— O anda onu tanıdım.

— Sen benim bahçeme giren topçu erisin.

— Şansa bak! dedi. Biz şanslı insanlarmışız! Seni gördüğüme çok sevindim! elini uzattı, ben de uzattım, tokalaştık.

— Bir hendeğin içinde süründüm diye sürdürdü. Fakat onlar herkesi öldürmediler. Marslılar uzaklaştıktan sonra tarlalar arasından geçerek Walton'a doğru gittim. Ama, bu kadar günde senin saçların kırlaşmış. Birden omuzumun üzerinden baktı. Bir gürültü olmuştu. «Kargaymış» dedi, bu kuşlar bu günlerde buradan hiç ayrılmıyorlar. Burası biraz açıklık. Haydi, şu çalıların arasında hem yürüyelim, hem de konuşalım.

— Birbirimizden ayrıldıktan sonra hiç Marslı gördün mü? diye sordum.

— Londra'ya doğru gittiklerini gördüm dedi. Sanırım orada daha büyük bir kamp kurdular. Her gece, Hampstead yolu boyunca gökyüzü, onların çıkardıkları ışıklarla aydınlanıyordu. Sanki büyük bir kentin gökyüzü gibiydi. Bu sahte parıltı içinde onların hareketlerini izleyebiliyorsun. Fakat gündüz ışığında bu olanaksızdı. Gerçi daha yakından bakılsa görülebilirdi. Kısacası ben onları hiç yakından görmedim. Parmaklarıyla birşeyler saymaya başladı. Beş gün... Sonra Hammersmith'in karşısına doğru kocaman birşey taşıyan bir çift seçebildim. Sanırım bir uçan makina yaptılar ve sanki uçmayı öğreniyorlardı. Çünkü

karanlıkta havaya vuran ışık-gölge hareketlerinden onların garip akislerini izledim.

Ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünerek gitmekteydik. Ben birden durdum.

— Uçmak!

— Evet dedi uçmak.

Küçük bir taşın yanına gittim ve üzerine oturdum.

— Bu insanlığın sonu demektir. Eğer bunu başarabilirlerse, bütün dünyayı kolaylıkla dolaşabilirler...

Başını salladı.

— Öyle. Fakat, yani;., şey. Yani sen insanlık için herşeyin bittiğini mi düşünüyorsun? Ben düşünmüyorum... Evet yenildik ama...

Bir an durdum. Belki garip gelebilir ama, böylesine açık bir gerçeğe ben ulaşamamıştım. O konuşmaya başlar başlamaz açıkça gözlerimin önüne serilen gerçeğe. Bir an için büyük bir umuda kapıldım. O hala aynı sözleri yineliyordu; «Biz yenildik. Hepsi bu kadar» dedi. «Onlar bir tek şey kaybettiler, yalnız bir tek şey. O da, yani Weybridge'de bunlardan birinin ölümü de kazaydı. Bunlar yalnızca öncüler. Daha da gelecekler bu yeşil yıldızlar, gerçi onları beş altı gündür görmüyorum, hiç kuşkum yok ki her gece bir yerlere iniyorlar. Şu anda hiçbir şey yapılamaz. Onların egemenliği altındayız! Yenildik!»

Ona hiç cevap vermedim. Bu söylediklerine karşı bir düşünce geliştirmeye çalışıyordum.

— Bu bir savaş değil dedi topçu eri. Asla bir savaş olmadı. İnsanlarla karıncalar arasında nasıl bir savaş sözkonusu olamazsa, burada da olamaz.

Birdenbire gözlemevindeki geceyi hatırladım.

— Onuncu atıştan sonra daha fazla ateş etmediler. En azından ilk silindir gelinceye kadar ateş etmediler.

— Nereden biliyorsun? diye sordu topçu eri. Açıkladım. Düşündü ve «silahlarda hata olmalı» dedi. «Eğer hata yoksa bu ne olabilir? Buna devam edecekler. Bir gecikme var-

sa bile, bu, sonucu nasıl değiştirebilir? İnsanlarla karıncaları düşün yeter. Karıncalar evlerini, köylerini inşa ediyorlar, hayatlarını yaşamaya başlıyorlar, bu arada savaşlar, devrimler oluyor. Bu durum, insanlar ortaya çıkıncaya kadar böyle sürüyor. Sonra yok oluyorlar. Yalnız...

— Evet dedim ilgiyle. Biz yenilebilen karıncalarız.

Bir süre bakıştık.

— Bizi ne yapacaklar dersin?

— Bu benim de kafamı kurcalıyor. Sürekli düşünüyorum. Weybridge'den sonra güneye gittim. Olan biteni yakından gördüm. İnsanların çoğu bağrışıyor, kendi kendilerini heyecanlandırıyordu. Ben öyle yapmadım. Bir-iki kez ölümle burun buruna geldim. Ben süs çiçeği gibi bir asker değilim. En iyisi de olsa, cn kötüsü de olsa ölüm ölümdür. insanlar olacak şeylerin hiç önünü ardını düşünmüyorlardı. Yalnızca kaçıyorlardı. Herkesin güneyden uzaklaşmaya çalıştığım gördüm. Bu iş böyle olmaz deyip, gerisin geriye döndüm. Sanki serçe peşine düşün insanlar gibi Marslıların peşine düştüm. Her tarafta...» elini şöyle bir salladı «insanlar sürüler halinde kaçışıyor, açlıktan kırılıyor ya da birbirlerini çiğniyorlardı.»

Yüzüme baktı ve durdu.

— «Hiç kuşkusuz pekçok kişi Fransa'ya gidebilmek için varını yoğunu ortaya döktü.» dedi ve özür diler gibi baktı, sonra konuşmasını sürdürdü; «Burada her yerde bir yığın yiyecek var. Ayrıca şişelenmiş bir yığın şey: Şaraplar, viskiler, maden suları. Fakat su depolan boş. Evet, sana ne düşündüğümü anlatıyordum. Bunlar akıllı şeyler, diye düşündüm ve belki de yiyecek olarak bizi istiyorlar. Önce, işe yarayan herşeyimizi kınp dökecekler, gemilerimizi, makinalarımızı, kentlerimizi ve dirlik düzenimizi... Bunların tümü yok olacak. Eğer biz onlara göre karınca boyutundaysak, paçayı kurtarabiliriz. Ama değiliz. Kesin olan nokta bu.» «İşte böyle düşündüm kendi kendime. Doğru değil mi?»

Onu onayladım.

— Evet. İşte böyle düşündüm. Peki, sonra diyeceksin. Bence şu anda biz kıskıvrak yakalandık. Bir Marslı, kaçan bir kalabalığı yakalamak için ancak birkaç mil gidebilir. Nitekim, birgün Wandsworth'un dışında bunlardan birini gördüm. Evleri deviriyor ve yıkıntılar arasından ilerliyordu. Ancak, böyle davranmayı sürdürmeyecekler. Bütün silahlarımızı ve gemilerimizi çalışmaz duruma getirdikten ve yollarımızı bozduktan sonra, bizi sistemli olarak yakalamaya başlayacaklar, sonra da bizi kafeslere koyacaklar. Yapmayı düşündükleri şey bundan başkası olamaz. Tanrım! Bu işe henüz başlamadılar. Aynı görüşte değil misin?

— Başlamadılar! diye hiddetle söylendim.

— Evet başlamadılar. Yaptığımız tek şey, silahlarımızla ara sıra onları korkutmak ya da buna benzer saçmalıklar. Ayrıca bulunduğumuz yerlerden daha güvenceli olmayan başka yerlere panik içinde ve sürüler halinde kaçışıyoruz. Bu arada onlar da, yanlarında getiremedikleri ve kendileri için çok gerekli olan şeyleri yapmakla meşguller. Bu nedenle silindirler bir süre oldukları yerde bekliyorlar. Oysa biz aceleyle kaçışmak ya da onları yokedeceğini sandığımız dinamitler patlatmak yerine, kendimizi yeni duruma ayarlasak daha iyi olur. İşte benim düşündüğüm bu. Belki pek arzu edilecek, istekle kabullenilecek şeyler değil bunlar, ama gerçekler bunu gösteriyor. Ben de bu ilkeye göre hareket ediyorum. Kentler, uygarlıklar, ilerleme... herşey bitti. Bu oyun sona erdi. Biz yenildik.

— Eğer düşündüğün gibiyse, yaşamamız için artık ne sebep var?

Topçu bir an bana baktı.

— Bir milyon yıl ya da daha fazla, şu Allahın cezası konserler olmayacak; Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi diye birşey de olmayacak; restorantlarda güzel yemekler de artık bulunmayacak. Yani size zevk veren herşeyiıı yok olduğunu söylemek istiyorum. Siz misafir odalarını sevi-

yor ya da bıçakla yemekten hoşlanmıyor olabilirsiniz. Bu durumda onların hepsini çöpe atsanız daha iyi. Çünkü ne misafir odaları ne de bıçaklar artık kullanılmayacak.

— Yani demek istiyorsun ki...

— Şunu demek istiyorum; benim gibi insanlar yeni nesilleri yaratmak için yaşayacaklar. Sana anlatmaya çalıştığım bu. Ben yaşamaya kararlıyım. Eğer yanılmıyorsam, pek yakında siz de bana hak vereceksiniz. Biz yok olmayacağız. Tabii damızlık bir boğa gibi yakalanıp, sonra da besiye çekilerek semirtileceğimizi söylemek istemiyorum. Oh! Tanrının cezası şu kızıl asmalar. Ayağıma takıldı.

— Yani şunu demek istiyorsun herhalde...

— Şunu demek istiyorum. İzin ver devam edeyim. Onların ayakları altındayız. Biz insanlar yenildik. Daha ötesini bilmiyoruz. Bir fırsat yakalayabilmemiz için herşeyi iyice öğrenmemiz gerekir. Bu arada da varlığımızı sürdürmemiz gerekir. Anlıyorsun değil mi? Yapılması gereken bu.

Durdum kaldım. Şaşkındım. Adamın bulduğu çözümden ölürü hayrete düştüm.

— Ulu Tanrım! diye bağırdım. Sen gerçek bir insansın! ve birden onun elini yakaladım.

— Ee? dedi gözleri parlayarak, düşündüm ve bu sonucu çıkardım. Sen ne diyorsun?

— Devam et, diyebildim sadece.

— Kaçmayı düşünenler buna hazır olmalılar, yani kurtulmak isteyenler. Ben hazırım. Ve böyle olmamız gerek. Bu nedenle, önce seni bir süre izledim. Kimi kuşkularını vardı. Sen zayıf ve yetersiz birisin. Senin o dediğin yerde nasıl gömülü kaldığını bilmiyorum. Tanrım. Neden bu kadar korku? insanlar neden böylesine ruhsuz ve böylesine küçük? işten, uğraştan, mücadeleden kaçıyorlar. Bu tür insanların yüzlercesini gördüm. Bir kısmı kahvaltılık sandviçleri ellerinde, trene yetişmek için vahşice koşuşurdu. Iş hayatında sorunlardan korkarlar, akşam yemeğine

zamanında yetişeıneyeceklerinden korkarlar, arka sokaklara açılan kapılarını korkudan sürekli kapalı tutarlar ve istemeseler bile sadece evlendikleri kadınla yatarlar. Ömürleri boyunca bir kaza olabilir korkusuyla yaşarlar. Ve... Pazar günleri de kiliseye gittiklerinde öbür dünyadan korkarlar. Sanki cehennem tavşanlar için yapıldı! Marslılar bu insanlar için tam zamanında gönderilmiş Tanrı yardımı. Güzel odalı kafesler, şişmanlatıcı yiyecekler, sürekli bakım ve kaygusuz bir hayat, işte olagelen buydu. Bunları gören Marslılar insanların önceleri neler yaptıklarını merak edeceklerdir. Aylaklar, kız peşinde koşan çapkınlar... Bütün bunları gözümde canlandırabiliyorum. Ve bundan sonra ne yapacaklarını hayal edebiliyorum dedi, gülümser bir ifadeyle. Ve sürdürdü:

— Bu tür insanlar arasında en küçük bir inanç, düşünce ve din çözülecektir. Sayısız olay yaşadım ve son birkaç gün içinde bunu daha iyi anlamaya başladım. Nasıl anlatayım? Şimdi, kafasını hiçbir şeye yormayan aptallar olduğu gibi, yanlışları gören, birşeyler yapmak isteyenler de olacaktır. Kimileri de hiçbir şey yapmaksızın kendilerini üstün görecek, zulüme başvuracaklardır. Bütün kafesler yüce kişiler ve sıkıştığında kendini Tanrı'ya adayanlarla dolacaktır. Daha sıradan insanlar da, nasıl denir, bir tür erotisizm içinde olacaklar...

Bir an sustu. Sonra konuşmasını sürdürdü:

— Belki de bu Marslılar bazılarını çok sevecekler, yani bazıları Marslılara uşaklık edecekler ve Marslılar onlara önemli bir takım şeyler öğretecekler... Kim bilir? Belki de bazılarına bizlerin nasıl avlanacağını öğretecekler.

— Hayır! diye bağırdım. Bu olamaz! Hiçbir insan...

— Bu tür kandırmacalar kimin işine yarar? dedi topçu eri. Bu işi zevkle yapacak bir alay insan vardır. Bunu ne önleyebilir? Hiçbir şey!

Onun düşüncelerine, düşüncelerinin kesinliğine yenildim ve sustum.

— Eğer benden sonra gelirlerse... dedi. Aman Tanrım! Eğer benden sonra gelirlerse! ve düşünceye daldı.

Ben de düşünmeye koyuldum. Bu adamın düşüncelerine karşı çıkamıyordum. İşgal öncesi günlerde olsak, benim ona karşı olan zekâ üstünlüğümü hiç kimse tartışmayacaktı. Ben felsefî konulardaki yazılarıyla tanınmış bir uzman kişi, o ise sıradan bir asker... Oysa o şimdi, benim düşünemediğim biçimde olayları formüle edebiliyordu.

— Ne yapacaksın dedim. Planın ne?

Duraksadı.

— Bence şöyle sormak daha doğru dedi. Ne yapabiliriz? İnsanların yaşayabilecekleri ve çoğalabilecekleri bir hayat kurmalıyız. Aynı zamanda çocukların yetiştirilebilmesi için güvenli bir ortam olmalı. Evet... Biraz izin verirsen, sana ne yapılması gerektiği konusundaki düşüncelerimi açıklayabilirim. Uysal olanlar, bütün uysal hayvanlar gibi davranacaklardır; Marslıların boyunduruğu altında safkan aptallar olarak kalacaklardır. Saçma! Bizim gibi yabanilerin daha da vahşileşecekleri riski var tabii... Herhalde yeraltında yaşamayı kastettiğimi anlamışsmdır. Kanalizasyonları düşünüyorum. Elbet lağımları bilmeyenler için bu düşünce dehşet verici bir şeydir. Şu Londra'nın altında millerce, yüzlerce mil kanalizasyon var. İnan bana, birkaç günlük yağmur oraları tertemiz yapacaktır. Londra boş olduğuna göre de, bir daha kirlenmesi sözkonusu değil. Ana kanallar herhangi bir kimse için yeterli büyüklüktedir ve havadardır. Sonra orada kilerler, mahzenler, ambarlar da kurulabilir. Ayrıca kanallara geçitler de yapabiliriz, demiryolları ve metrolar da... Ee? Düşünebiliyor musun? Ve bir topluluk kurmalıyız, güçlü yapılı ve işlek kafalı. Saçmalıklara yer vermeyiz aramızda. Zayıf karakterliler dışarı.

— Yani benim gitmem gerektiğini mi söylemek istiyorsun?

— Sadece tartışıyoruz, değil mi?

— Bu konuda münakaşa edecek değilim. Devam et.

— Kalanlar kurallara uyar. Sağlam yapılı, temiz düşünceliler. Kadınlar da olmalı aramızda, anneler ve öğretmenler. Uyuşuk leydiler istemiyoruz. Hayat acı bir gerçek. Yararsız, hantal ve zararlı olan ölmeli. Ne olursa olsun yaşamak ve insanlığı bozmak bir ihanet olmalı. Hem öyleleri mutlu olamazlar. Üstelik ölmek de o kadar kötü bir şey değil. Ölümden korkmaktır ölümü kötü yapan. Bizim bölgemiz Londra olacak. Ve Marslılar uzaklaştığı sıralarda açıklığın çevresinde dolaşıp, gezinebileceğiz. Kriket bile oynayabileceğiz belki. Böylece de soyumuzu koruyacağız. Ee? Sence bu mümkün mü? Elbet tek başına soyu korumak kendi için de birşey ifade etmiyor. Böylesi yalnız fareler için geçerli. Bizim için doğru olan, bilgimizi korumak ve buna yeni şeyleri katmasını bilmektir. Orada sizin gibi adamlar da olacak. Kitaplar olacak. Geniş yerler hazırlamalıyız ve bütün kitaplarımızı yanımıza almalıyız. Yalnız şiirleri ve romanları değil, düşünce ve bilim kitaplarını da almalıyız. Özellikle bilimi iyi korumalı ve daha çok şeyler öğrenmeliyiz. Marslıları çok iyi gözlemlemeliyiz. Aramızdan bazıları casusluk bile yapmalı. İşler yoluna girdikten sonra bunu ben bile yapabilirim. Yani, becerebilirim demek istiyorum. Ve en önemlisi, Marslıları yalnız bırakmalıyız. Eğer onlarla uğraşırsak bizi temizlerler. Onlara, kendilerine hiçbir zarar vermek istemediğimizi göstermeliyiz. Marslılar akıllı yaratıklar ve eğer istedikleri herşeye sahip olurlarsa, bizim de zararsız yaratıklar olduğumuzu düşünürlerse, peşimizden koşmayacaklardır.

Topçu eri durdu. Esmerleşmiş elini kolumun üzerine koydu.

— Bütün bunlardan sonra, öğreneceğimiz şu: Düşün bak; dört ya da beş Savaş Makinası yola koyuluyor... Sağda solda Isı-ışmları var ve bunların hiçbirinin içinde Marslı yok. Onların yerine biz geçmişiz, insanlar bu makinaları kullanmasını öğrenmiş. Belki benim zamanımda gerçekleşir. Bu Isı-ışınlı şeylerden birine sahip olmak, onları kont-

rol edebilmek ne büyük bir zevk! Marslıların o güzel gözlerini faltaşı gibi açtıklarını düşünüyorum! Ne hoş olur, düşünebiliyor musun be adam? Her seferinde bir mekanik aletlerini işlemez duruma getireceğiz. Hışırtı, patlama, zırıltı, hışırtı! Boş yere arıza arayacaklar. Derken Isı-ışıuı da işlemez duruma gelecek. Ve işte! İnsan yine insan.

Bir an için topçu erinin hayal gücüyle aklım alt üst oldu. Bu satırları okuyanlar, hem onun hem de benim aklımızı yitirdiğimizi düşünecekler, ne aptalca şeyler sayıklıyorlar, diyeceklerdir. Fakat, hak veriniz ki, o durumda ancak böyle şeyler hayal edilebilirdi. Bu minval üzerine sabahın erken saatlerine kadar konuştuk. Sonra, çalılar arasından sürünerek bir süre yol aldık. Çevrede Marslılar olup olmadığını kontrol ettikten sonra da, Putney Hill'de topçunun yattığı yere doğru hızla koştuk. Burası bir kömürlüktü. Onun bir haftadır üzerinde çalıştığı işi görünce, hayal gücüyle gerçek gücü arasında çok fark olduğunu anladım. Yapmakta olduğu iş, Putney Hill'den ana kanala ulaşmak için bir tünel kazmaktı. On yarda kadar birşey kazabilmişti. Oysa, böyle bir çukuru ben bir günde kazabilirdim. Fakat ona inanmıştım ve o sabahı birlikte kazı yaparak geçirdik. Bahçe işlerinde kullanılan bir arabamız vardı. Komşu evin dolabında bulduğumuz bir kutu dana kellesi çorbasıyla, bir şişe şarabı içerek kendimize geldik. Çalıştıkça onun projesinden kuşku duymaya başlıyordum. Buna rağmen ısrarla çalıştım ve bir amaç için çalışıyor olmaktan ötürü memnundum. Bir süre sonra kendi kendime fikir yürütmeye başladım. Bu uzun tüneli kazmak yerine niye bir mazgal deliğinden aşağıya inmeyi düşünmüyorduk? Bana öyle geliyordu ki, bu ev bu iş için pek elverişli değil. Ben tam bunları düşünürken, topçu kazma işini bıraktı ve bana baktı.

— iyi çalışıyoruz dedi. Elindeki kazmayı bir yana koydu. Hadi biraz da dinlenelim, sanırım evin çatısında da araştırma yapmamız gerekir.

Bense kazıya devam etmekten yanaydım. Bir süre sonra o da kazmayı eline alıp çalışmaya başladı. O sırada aklıma takılan birşeyle durdum. O da durup bana baktı.

— Burada çalışacağına, neden parkta yürüyordun? dedim.

— Hava almak için diye karşılık verdi. Gece yürümek daha güvenli, sonra geri dönecektim.

— Peki ya iş? Gecikmiyor mu?

— Oh, bir kişi sürekli çalışamaz ki dedi.

Biraz durakladı. Sonra kazmasını bırakarak, şimdi araştırma yapmalıyız dedi. Eğer herhangi biri yaklaşırsa, kazma seslerini duyup, haberimiz olmadan saldırabilir.

Daha fazla itiraz etmedim. Birlikte çatıya çıktık ve çatı kapısının önündeki boşlukta durduk. Hiçbir Marslı görünmüyordu. Tehlikeli biçimde kiremitler üzerinde yürüdük ve uca geldiğimizde su borularına tutunarak aşağıya baktık.

Bulunduğumuz yerden Putney'in büyük bir bölümünü göremiyorduk. Önümüzdeki fundalıklar engel oluyordu. Fakat nehiri, Lambeth suyunun aşağı kısımlarını ve kızıl otlar kümesini görebiliyorduk. Kızıl asma eski evin çevresindeki ağaçları sarmıştı. Ancak dalları sararmaya ve kurumaya başlamıştı. Bunların hayatının akarsuya bağlı olması çok garipti. İleride, Kensington'un ötesinde yoğun dumanlar yükseliyordu ve bu dumanın yolaçtığı mavi bir sis kuzey tepelerini gözden gizliyordu.

Topçu eri, yine Londra'da gördüğü insanları anlatmaya başladı.

— Geçen hafta bir gece dedi. Bazı budalalar, elektrikleri ışıl ışıl yanan Regent Caddesi'nde, alacakaranlığa kadar kadınlı erkekli dansedip şarkı söylemişler. Orada bulunan bir adam anlattı. Gün ağarırken, Langham yakınlarında duran ve sürekli onları gözleyen bir Savaş-Makinası görmüşler. Onun ne zamandan beri orada olduğunu artık

Allah bilir. Makina onlara doğru yaklaşıp ve korkudan donup kalan yüz kadar sarhoşu toplamış...

Böyle olağanüstü bir dönemin garip yönlerini hiçbir hikâye tam olarak anlatamaz, değerli okuyucular.

Bu hikâyeyi aktardıktan sonra topçu eri, benim sorularım üzerine yeniden gösterişli planlarını anlatmaya koyuldu. Gittikçe heyecanlanıyordu. Bir Savaş Makinası yakalayabileceğimizden öylesine emindi ki, onun bu hayalci yanını daha iyi tanıdıkça, kendisine eskisi gibi inanamaz oldum. Fakat içinde bulunduğu ruhsal durumu bilerek, onu anlamaya da çalışıyordum. Onun hiçbir şey yapamamaktan duyduğu sıkıntının etkisiyle böyle davrandığını anlamak güç değildi.

Bir süre sonra kömürlüğe döndük, ikimiz de kazmak istemiyorduk. Yemek yemeyi önerdiğinde hiç karşı koymadım. Birden çok eli açık biri oluverdi. Yemekten sonra gitti ve iki adet sigarayla döndü. Sigaraları tellendirdik. İyimserliği alevlendi ve benim gelişimi büyük bir olay olarak nitelendirdi.

— Kilerde biraz şampanya var dedi.

— Bu Thames taraflarının şarabı ile daha iyi kazarız dedim.

«Olmaz» dedi. «Bugün ben ev sahibiyim. Şampanya! Şampanya içmeliyiz! Haydi şimdi biraz dinlenelim ve güç toplayalım. Şu su toplamış ellere bak!»

Ve tatil yapma düşüncesi üzerinde ısrar etti. Yemekten sonra da kağıt oynamamızı istedi. Bana bir tür Amerikan iskambil oyunu öğretti. Bu oyuna göre, Londra'yı aramızda paylaştık; ben kuzey kısmı, o ise güneyi aldı, ve ilçeler için oynadık. Bu sizlere acayip ve aptalca gelebilir. Fakat ben bu oyunu ilginç buldum.

insanlar garip doğrusu! Bizler orada yok olmanın, öldürülmenin eşiğinde iki insan, hiç bir şey yokmuş gibi rahat rahat oynuyoruz. Daha sonra bana poker de öğretti. Oynadığımız üç oyunda da onu yendim. Karanlık bastır-

mıştı ve biz oyuna o kadar kendimizi kaptırmıştık ki, riski göze alıp bir lâmba bile yaktık.

Bir süre daha kağıt oynadıktan sonra, akşam yemeğimizi yedik. Topçu şampanyayı bitirdi. Sigaraları tazeledik. Sabahki heyecanı kalmamıştı, bununla birlikte iyimserdi. Daha az heyecanlı, daha düşünceli bir iyimserlikti bu. Bir sigara daha yakıp, sözünü ettiği Highgate tepeleri üzerinde görülen yeşil ışıkları görmek için yukarıya çıktım.

Oııce Londra Vadisiiıe baktım. Kuzeydeki tepeler karanlıkta kaybolmuştu. Kensigton yakınındaki alevler kızıl görünümleriyle lâcivert gökyüzünü yalıyordu. Londra'nın geri kalan her yanı karanlıklar içindeydi. Daha yakında, menekşe renginde garip hir ışık gördüm. Bir an onun ne olduğunu çıkaramadım. Sonra onun Kızıl Ot olduğunu anladım. Bunun üzerine, bir süredir yatışmış olan merakım kabardı. Oradan Mars'a baktım. Kırmızı ve parlaklı. Batıda, yükseklerde göz kırpıyor gibiydi. Daha sonra gözlerimin Hampsted ve Highgate'in karanlıklarına çevirdim.

Günün gelişmelerini bir kez daha gözden geçirerek uzun süre çatıda kaldım. Düşüncelerim günün bu heyecanlı gelişmelerinden, aptalca kağıt oyunlarına kaydı. Duygularımda birdenbire bir değişiklik oldu. Sanki hıncımı ondan alıyormuşum gibi sigara izmaritini hırsla uzağa fırlattım. Benim burada, boş hayallerin peşinde ne işim vardı? Karımı bulmam ve kendi yolumu kendim çizmem gerekirdi. Topçuyu garip rüyalarıyla başbaşa bırakıp Londra'ya gitmeye karar verdim. Ay iyice tepeye yükseldiğinde, ben hâlâ çatıdaydım.

TOPÇUNUN evinden ayrıldıktan sonra, tepeden aşağıya inip, High caddesinden geçip Fulhan köprüsüne vardım. Kızıl otlar buralarda yayılmış ve boy atmıştı. Fakat yakalandıkları hastalıktan ötürü olacak, bazı yerlerde sararmaya yüz tutmuştu.

Putney Bridge İstasyonu'na giden dar yolun köşesinde yerde yatan bir adam gördüm. Tozdan kapkara olmuştu. Yaşamasına yaşıyordu, ama ne yazıkki gözünü açamayacak ve konuşamayacak kadar sarhoştu. Sorduklarıma karşılık olarak, ondan bir yığın küfürden başka bir şey alamadım. Bir an orada onunla kalmayı düşündüm. Fakat sonra, yüzünün insanlıktan uzak halini görüp vazgeçtim.

Köprünün üzerinde kalın bir siyah toz tabakası vardı. Bu Fulham'da daha da arttı. Caddeler insanı dehşete düşürecek kadar sessizdi. Girdiğim bir dükkânda bazı yiyecekler buldum. Gerçi bunlar sert, kurumuş ve tozluydu ama yine de yenilebilirdi. Walham Green'e çıkan yollar daha temiz sayılırdı. Yanmış evlerin yanından geçtim. Brompton'a giden yola saptım. Caddeler koyu bir sessizlik içindeydi.

Cadde ve sokaklarda bir çok cesede rastladım. Fulhalm yolu boyunca böyle bir düzine ceset gördüm diyebilirim. Çok önceleri öldükleri belliydi. Üzerleri kalın siyah bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Bazılarını köpekler parçalamıştı. Oradan hızla geçip uzaklaştım.

Yol boyunca, sanki pazar günüymüş gibi, kapalı dükkanları, kilitli evleri ve dinlenme sessizliğiyle tertemiz yerler de gördüm. Başka bir yerde bir kuyumcu dükkanının vitrini parçalanmıştı. Öyle anlaşılıyorduki hırsız bir şeyler çalmaya fırsat bulamamış. Çünkü birçok altın, zincir ve saatler oraya buraya saçılmış duruyordu. Onların hiç biri-

ne dokunmadım bile, Daha ilerde, bir evin kapısı önünde bir kadın gördüm. Yaralı ve kanlı elini dizinin üzerine koymuştu. Kan kahverengi elbisesine akmış ve kurumuştu. Uyuyormuş gibi bir görünüşü vardı. Yaklaştım. Ölmüştü.

Az sonra Londra'ya girdim. Ortalıkta tam bir sessizlik egemendi. Fakat bu salt ölümün sessizliği değil, aynı zamanda korkunun ve bekleyişin de sessizliğiydi. Büyük yıkım Metropolis'in kuzeybatı sınırlarına kadar uzanıyordu. Ealing ve Kilburn yok olmuştu. Onun yerine, dumanları tüten yanık evler ve yıkıntılar kalmıştı. Yıkılmış ve terkedilmiş bir kentti...

Güney Kensington'da caddeler ölü ve siyah toz yönünden temiz sayılırdı. Buraya yaklaştığım sırada bir inleme sesi duydum. Aralıksız olarak süren bir ağlama sesiydi bu. Caddeyi geçip de sola kıvrıldığımda, ses daha yakından gelmeye başladı. Daha sonra araya giren yapılar sesi kesti. Durdum ve Kensington Bahçeleri'ne doğru bakındım, sanki terk edilmiş ve yıkdmış evler, korku ve yalnızlıktan ağlıyormuş gibi geldi. Bir ara sesler öylesine yükseldi ki bunun bir insandan çıkması olanaksız görünüyordu. Kuzeye doğru döndüm ve Hyde Park'm demir kapılarına doğru yürüdüm. Buradan Natural History Müzesi'ni bulup, kulelerine göre yolumu tayin ederek parkın karşısına geçmeyi planladım. Fakat sonra vazgeçip Exhibition Caddesi'ne doğru yürüdüm. Yolun her iki yanındaki bütün büyük evler boş ve sessizdi. Ayak seslerim evlerin duvarlarında yankı yapıyordu. Tepede, park girişinde garip bir şey gördüm; bir otobüs devrilmişti ve bir at iskeleti vardı. Bu görünüm beni sarstı. Daha sonra yoluma devam edip Serpentıne üzerindeki köprüden geçtim. Ses gittikçe daha kuvvetli duyuluyordu, fakat ben kuzey batıda evlerin yükselen duman bulutundan başka bir şey göremiyordum.

İnleme devam ediyordu. Bir ara, sanki Regent Parkı'ndan geliyormuş gibi hissettim. Haykırışa dönüşen ses beni

çok etkiledi, sinirlerimi alt üst etti. Bu arada aç ve susuz olduğumu hissettim.

Tam öğle üzeriydi. Niçin bu ölü kentte tek başıma dolaşıyordum? Niçin bütün Londra ayaklarımın altındayken ben bu kadar yalnızdım? Aklım yıllar öncesine giderek, şimdi çoğunu unuttuğum eski arkadaşlarıma takıldı. Eczacı arkadaşımın dolabındaki zehirleri, şarap tüccarı arkadaşımın depoladığı sert içkileri düşündüm.

Oxford Caddesi'ne geldim. Burada yeniden siyah toz tabakasına ve birçok cesede rastladım. Bazı evlerin kilerlerinden gelen bozuk gıda kokusunu duydum. Bu uzun yürüyüşümden sonra daha da susamıştım. Büyük güçlüklerle girdiğim bir evden, biraz yiyecek ve içecek aldım. Uykum gelmişti, oracıktaki bir koltuğa uzanıp uyudum.

Uyandığımda kulaklarımda hala o haykırış vardı. Yanıma biraz büskivi ve peynir aldıktan sonra yeniden yola koyuldum. Baker Caddesi'nden geçerek Regent Park'a gitmeyi düşündüm. Baker Caddesi'nde yokuşun başından baktığımda, bu iniltinin sahibi olan Marslı'nm kafasını gördüm. Şaşılacak şey, hiç korkuya kapılmadım. Sanki olağan bir şeymiş gibi geldi. Bir süre onu gözledim, fakat hiç hareket etmedi. Orada öyle ayakta duruyor ve bağırıyor gibiydi.

Bir hareket planı çizmem gerekiyordu. Bu sürekli feryat sesi aklımı karıştırıyordu. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Gerçekte, bu monoton sesden korkmak yerine bunun nedenini merak ediyordum. Geri döndüm ve feryat eden Marslının bulunduğu St. John ormanlığına doğru yürümeye başladım.

Bir kaç yüz yarda uzaklaştıktan sonra bir havlama sesi işittim. Dönüp baktığımda bir köpeğin bana doğru geldiğini gördüm. Yaklaşan köpek bir yay çizerek yanımdan geçti. Sanki benden korkuyor gibiydi. Issız yoldan aşağı doğru koşup gözden kayboldu. O feryat sesi yeniden duyuldu. St. John istasyonuna giden yolun yarısında parçalanmış

bir El Makinası gördüm. Önce onu yola devrilmiş bir ev yıkıntısı sandım. Fakat yanına yaklaştığımda dokunaçları parçalanmış bu mekanik Samsoıı'u yerde uzanmış, harap bir vaziyette buldum.

Orada bir süre daha kaldıktan sonra Primrose Tepesi'ne doğru yürüyüşe geçtim. Uzakta, ağaçların arasındaki bir boşluktan, ikinci bir Marslı göründü. Bu da ilki gibi sessizdi ve parktaki hayvanat bahçesine dönük duruyordu. Kırılmış El Makinası'mn enkazının biraz ötesinde yeniden Kızıl Otlar la karşılaştım ve Regent Kanalımı koyu kırınızı bitkilerden oluşan süngerimsi bir kütleyle örtülü buldum.

Köprüyü geçer geçmez, feryat sesi birdenbire sustu. Sanki bıçakla kesilmiş gibiydi. Gariptir, sessizlik bir gökgürleınesi gibi geldi bana.

Parka doğru gittikçe ağaçliar kararıyordu. Çevrem yıkıntılar arasında yayılmış Kızıl Otlar'la doluydu. Korkunun anası gece ve bilinmezlik üzerime çöküyordu. Fakat, her şeye rağmen Londra hala yaşıyordu. Beni ayakta tutan da bu duygu oldu. 0 sırada ani bir değişiklik oldu. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin geçtiğini hissettim. Yeniden sessizlik çöktü. Bu kasvetli sessizlikten başka hiç bir şey yoktu.

O an çevremde gördüğüm Londra, bana hayalet gibi geldi. Beyaz evlerin pencereleri, kafataslarmdaki göz çukurları gibi görünüyordu. Sanki çevremde binlerce sessiz düşmanım dolaşıyordu. Bir an dehşete kapıldım. Önümdeki cadde sanki katran dökülmüş gibi simsiyahtı. Daha fazla yoluma devam edemeyeceğimi anladım ve St. John yoluna saptım. Bu sessizlikten bir an önce kurtulmak istercesine Kilburn'a doğru koşmaya başladım. Harrovv Yolunda bir arabacı barınağına girerek geceden ve sessizlikten gizlendim. Alaca karanlık bastırmadan cesaretimi topladım ve henüz yıldızlar gökyüzündeyken yeniden Regent Park'a doğru döndüm. Önce caddeler arasında yolumu kaybettim, fakat daha sonra ağaran günle Primrose Tepesi'nin yumu-

şak kıvrımını gördüm. Tepede üçüncü bir Marslı diğerleri gibi dimdik ve hareketsiz duruyordu.

Aklıma delice düşünceler geldi: Ölmek ve bu acıyı burada bitirmek. Böylece kendimi öldürme külfetinden de kurtulmuş olurdum. Bu Titan'a doğru cesaretle yürüdüm ve sonra ona yaklaştığımda, bir yığın kara kuşun onun çevresinde dolaştıklarını ve başına üşüştüklerini gördüm, içime bir korku düştü ve yoldan aşağı koşmaya başladım.

St. Edmund Seti'nin çevresine yayılmış Kızıl Otlar arasından hızla koşuyordum. Bir süre sonra, güneş henüz yükselmeden çimlerin bulunduğu alana varmıştım. Tepenin sırtında büyük toprak yığınları vardı. Burada büyük bir tabya bulunuyordu. Marslıların yaptıkları en son ve en büyük yerdi bu. Yığınların arkasından iıce bir duman gökyüzüne doğru yükseliyordu. O sırada telaşlı bir köpek koşarak geldi ve hemen gözden kayboldu. Hiç bir korku duymuyordum. Hareketsiz yaratığa doğru yavaş yavaş tepeyi tırmanmaya başladım.

Tepenin belli bir yerine geldiğimde dönüp aşağıya baktım ve tabyanın içini gördüm. Çok büyük bir yerdi. Büyük kazma makinaları oraya buraya saçılmıştı. Bir yığın alet edavat göze çarpıyordu. Ayrıca kırılmış, parçalanmış, çevreye saçılmış Savaş Makinaları vardı. Kendi sistemlerini korumasız bırakan Marslılar çüriitücii bakterilerin etkisiyle ölmüştü!!! Bütün üstün araç gereçleri, silahları ve her şeyleriyle yok olmuşlardı! insanlığın varını yoğunu seferber edip yok etmeye çalıştığı Marslılar, ufacık bir şeyden, bakterilerden ötürü ölmüşlerdi. Bir anlamda, insanların yapamadığını Marslılar kendi kendilerine yapmıştı.

Bu hastalık mikropları, bir şeyleri yok ederken insanlığın devamını sağladı. Biz insanlar hayatın başlangıcından bu yana bakterilerle karşılaştık ve zamanla onlara karşı direnç kazandık. Fakat Mars'ta hiç bakteri yoktu ve onlar buraya gelip de yemeye, içmeye başladıklarında, bizim

mikroskopik dostlarımız onları buldu ve etkilemeye başladı.

Her taraf onların artıklarıyla doluydu. Yaklaşık elli kadarı yaptıkları bu büyük çukurda ölüme yenilmişlerdi. Bu ölüm, bildiğimiz ölümler gibi anlaşılabilir değildi.

Orada durup çukura baktım. Kalbim sevinçle çarpıyordu ve yükselen güneş içimi ısıttı. Çukur hala sessizdi. O çok kuvvetli ve yenilmez makinalar aciz, kırık, dökük, orada öylece kalakalmışlardı. Bir kaç köpek, çukurun içinde yatan vücutlar üzerinde kavga ediyorlardı. Çukurun öte yanında büyük uçuş makinası duruyordu. Bununla bizim atmosferimizin üstesinden gelip bütün dünyamıza yayılmayı planlıyorlardı. Fakat beklemedikleri bir ölüme yenlidiler. Bir süre Savaş Makinası'na baktım. Artık bir daha savaşamayacaktı.

Gece gördüğüm diğer iki Marslının bulunduğu yamaçlara dönüp baktım. İkisi de ölmüştü. Ölüm saçan bu iki yaratık, şimdi zararsız iki metal kule gibi duruyordu. Güneş yükseldikçe parıltıları artıyordu.

Eğer bu mucize olmasaydı, bu gördüğüm çukur gibi daha niceleri bütün dünyaya yayılacak ve insanlar birer birer yok olacaklardı. Buradan görülen Londra, dumanlardan oluşan karanlık elbisesi içinde, evlerin ıssız vahşiliğinin güzelliği ile seyretmeye doyulmaz bir görünümdeydi.

Doğuda, Albert Terrace'm kararmış yıkıntıları üzerinde güneş parlıyordu. Güneşin ışınları bir yandan Chalk Farm istasyonuna öte yandan yollara, evlere değiyor ve hepsini bir kristal parlaklığıyla aydınlatıyordu.

Kuzeyde Kilburn ve Hampstead, bir yığın beyaz evi kucaklamış mavi gökyüzünün altında oturuyordu. Batıda ise koca kent kararmış, sönmüş gibiydi. Ve güneyde, Marslıların arkasında, Regent Parkı'nın yeşillikleri, Langhaın Oteli, Albert Hail kubbesi, Emperyal Enstitüsü ve Brompton yolunun dev malikaneleri uzaktan, güneş ışığı altında billur taneleri gibi parlıyordu. Daha ilerde Westminster'ıı

yıkıntıları belli belirsiz seçiliyordu. Daha da ötelerde görülen mavilikler Surrey tepeleriydi. Crystal Palace'ın kuleleri, göğe uzanmış iki gümüş çubuk gibi pırıl pırıl parlıyordu. St. Paul'un kubbesinde büyük bir oyuk açılmış olduğunu gördüm.

Yine de bulunduğum yerden gördüğüm manzaranın ıssız ve terk edilmiş hali içimi burktu. İnsanlığın şimdiye kadar büyük çabalarla yarattığı eserlerinin pek çoğu yok olmuştu. Elbet bunlar yeniden yapılacaktı. Ama bazı öyle eserler vardı ki, onların yerine yenilerini koymak olanaksızdı. Kente bakarak sokaklarında yeniden insanların dolaşacağını, hayatın yeniden başlayacağını düşündüğümde, öyle duygular yüklendim ki, gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

Felaket sona ermişti. Ülkenin dört bir yanma yayılan, öndersiz, yasasız, gıdasız, sanki çobansız koyunlar gibi kalmış insanlar, denizlerin ötesine kaçan binlerce kişi geri dönmeye başlayacak, hayatın akışı gittikçe daha da çağlayarak sürecek, caddeler yeniden dolacak, geniş alanlara insanlar akacaktı. Yıkımın boyutları ne olursa olsun yıkanın eli kırılmıştı. Bütün yıkıntılar, evlerin kararmış iskeletleri becerikli onarıcıların çekiçleri altında yeniden eski durumlarını alacaklardı. Bu düşünceyle ellerimi gökyüzüne doğru kaldırdım ve tanrıya dua etmeye başladım. Bir yılda, diye düşündüm, bir yılda her şey eski durumuna gelecek...

Ve sonunda, yeniden karımla birlikle yaşamanın ümidiyle, engin bir yaşama sevinci kapladı içimi.

Yirmi altıncı Bölüm

ŞİMDİ hikayemdeki en garip şeye sıra geldi. Belki de size tümüyle garip gelmeyebilir. Primrose Tepesi'nde durup da, Tanrı'ya dua etliğimi hatırlıyorum. Unutmuşum...

Ondan sonraki üç gün ne yaptım, bilmiyorum. Sonradan öğrendiğime göre, Marslılar'ın öldüğünü benden önce öğrenenler de varmış. Bir adam, sanırım ilk gören kişiymiş, St. Martin'sle-Grand'a gitmiş ve benim arabacının kulübesinde gizlendiğim sırada, Paris'e telgraf çekmenin bir yolunu bulmuş. O anda bütün dünyaya bu güzel haber, Marslılar'ın öldüğü haberi yayılmış. Ben çukurun yanında durduğum sırada bu haber Dublin, Edinburglı, Manchester ve Birmingham'da biliniyormuş. Haberi alan insanlar neşe içinde eğlenmişler ve bir an önce Londra'ya dönmenin hazırlıklarına başlamışlar. Haber ulaşır ulaşmaz kilise çanları çalmaya başlamış ve uzun şiire neşe ile çalmış. Sokak sokak dolaşan bisikletliler bağıra çağıra bu güzel haberi herkese ulaştırmışlar. Atlantik ötesinden türlü yiyecekler gönderilmeye başlanmış. O günlerde dünyadaki bütün gemiler sanki yalnız Londra'ya sefer yapıyor gibiymiş. Tabii bunların hiç birini ben hatırlamıyorum. Sanki hafızamı kaybetmiş gibiydim. Rüzgara kapılmış, aklını kaçırmış bir adam. St. John koruluğunun caddelerinde ağlayarak çılgın gibi dolaşırken, üçüncü gününde beni bulup evlerine götüren kibar insanların arasında buldum kendimi. Anlattıklarına göre beni bulduklarında saçma sapan şarkılar söylüyormuşum. Ve, «Soıı Adam Canlı Kaldı, Hurra!» diye çığlıklar atıyor muşum. Bu insanlar, şükran borçlu olduğum ve burada bunu belirtmek istediğim, fakat adlarını vermek istemediğim bu insanlar, asla kendilerini düşünmeden beni korudular. Kuşkusuz, kendimde olrnadı-

ğım günler sırasında başımdan geçenleri de öğrenmişlerdir.

Ben kendime geldiğimde, çok kibar bir biçimde Leatherhead'ın durumuyla ilgili olarak öğrendiklerini aktardılar. Marslıların çukurunun yanındaki evde hapis oluşumun ikinci gününde Leatherhead, içindeki herkesle birlikte bir Marslı tarafından yakılıp, yıkılıp, yok edilmiş, ortadan silinmiş.

Artık yalnız bir adamdım, insanlar bana karşı çok naziktiler. Aşırı derecede üzgündüm. Bana katlandılar. İyileştikten sonra dört gün daha onların yanında kaldım. Bütün bu süre içinde kendimi boşlukta hissettim. Bu kısacık hayattan şimdi bana mutlu ve parlak ne kaldı diye düşündüm. Derin bir umutsuzluğa kapılmıştım. İnsanlar, beni bu umutsuzluktan kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar. Fakat orada daha fazla kalamazdım. İlerde onları mutlaka arayacağıma söz vererek, bu dört günlük arkadaşlarımdan gözyaşları içinde ayrıldım. Ve yeniden karanlık, garip ve boş sokaklara çıktım.

Fakat artık oralar son gördüğüm gibi değildi. Geri dönmekte olan insanların yerleşme telaşı içinde çok kalabalık ve hareketliydiler. Dükkanlar açılmıştı. Hatta şırıl şırıl suların aktığı çeşmeler bile gördüm.

Büyük bir üzüntü ve keder içinde Woking'e, evime geri dönmeye başladığımda, güneşin sanki alay eder gibi parladığını, sokakların beni umursamayan bir kalabalık içinde olduğunu hatırlıyorum. Bir yığın insan pek çok işle meşguldü, oraya buraya koşuşturuyordu. İnsanların büyük bölümünün öldürülmüş olduğuna inanmak güçtü.

Karşılaştığım insanların yüzlerinin ne kadar solgun fakat gözlerinin ne kadar büyük ve parlak olduğuna dikkat ettim. Çoğu hala kirli eski elbiselerini giymekteydiler. Yüzler bana ya sevinçten ya da cesaretin boyun eğmezliğinden ötürü böyle gibi geldi. Yüzlerin bu görünüşünden ötürü de Londra, sanki avareler kenti gibi görünüyordu bana. Kili-

se yönetim kurulları diğer ülkelerin bize yolladığı ekmekleri dağıtıyordu. Her caddenin köşesinde beyaz nişanlarıyla Haggard özel askerleri durmaktaydı. Wellington Caddesi'ne varıncaya kadar Marslılar'ın yarattığı hasarın izlerini gördüm. Waterloo Köprüsü'nün ayaklarına sarılmış ölmek üzere olan Kırmızı Otlar vardı.

Köprünün köşesinde ise, o garip dönemin çelişkilerinden birine tanık oldum; bir parça kağıt, Kızıl Otlar'dan oluşan sık çalılığa karşı gösteriş yapıyor gibi bir dala takılmış bayrak gibi dalgalanıyordu. Bu yeniden basılmaya başlayan *Daily Mail'in* ilk ilan afişiydi. Gazete yeniden çıkacağını duyuruyordu. Ondan bir tane alıp cebime koymuştum. Hatırladım ve çıkarıp okudum. Haberlerin gazeteye ulaşmasının henüz eski düzenine kavuşmadığı belirtiliyordu. Başka haberler de vardı. Bunların içinde bana yeni gelen haber şuydu: Marslıların mekanizmalarının bir haftalık incelenmesi sonucunda çok ilginç bilgiler elde edilmişti. Bir başka haber bir zamanlar inanmadığım bir konuda beni ikna etti. Bu da, «uçmanın sırrı» nın keşfedildiğiydi.

Waterloo'da insanları evlerine taşıyan bir çok tren buldum. İlk kalkacak trene bindim. Kompartıman doluydu. Ancak kimseyle sohbet edecek durumda değildim. Gittim, kendime bir kompartıman ayırttım. Boş koltuklara rahatça uzandım ve çevredeki yıkıntıları seyretmeye koyuldum. Tren hareket etti. Yıkık, yanık ve kararmış evler bir film şeridi gibi trenin penceresinden birbiri ardı sıra geçiyorlardı. Yol boyunca durduğumuz istasyonlarda, işsiz güçsüz, ne yapacağını bilmeden dolanan pekçok insan gördüm. Tren yolu da büyük ölçüde hasar görmüştü. Bu nedenle varışımız biraz gecikecekti.

Bütün hat boyunca çevrenin görünüşü kasvetli ve sevimsizdi. Wimbledon özellikle en çok zarar gören yerlerden biriydi. En az zarar gören sanırım Walton'du. Wandle, Mole ve her küçük dere Kızıl Ot kütlesiyle kaplıydı. Surrey çam ormanlarını ise Kızıl Asma sarmıştı. Wimbledon'-

un arka taraflarında altıncı silindirin çevresindeki toprak yığını seçiliyordu. Üzerinde bir İngiliz bayrağı dalgalanıyor ve çevresine toplanmış kalabalık çukuru inceliyordu. Daha ilerde, doğu tepelerinin mavi-yeşil yumuşaklığı insanı ısıtıyordu.

Woking'i Londra'ya bağlayan hat hala onarılamamıştı. Bu yüzden Byfleet İstasyonu'nda indim ve Maybury yoluna girdim. Topçu eriyle birlikte süvarilerle karşılaştığımız ve daha ilerde de, fırtınalı gecede Marslıyı gördüğüm yerlerden geçtim. Buralardan geçerken, dörtbir yana saçılmış iskeletler görecekmişim gibi merakla çevreye bakmıyordum. Boynuma kadar uzanan Kızıl Otların arasından geçerek çam ormanlarına daldım. Bir süre yürüdükten sonra Kolej Arması'nı gördüm. Açık bir kapının önünde duran bir adam, yanından geçerken adımla seslenerek beni selamladı.

Karşıdan görünen evime bir umut ışığıyla baktım. Fakat bu umut birdenbire yokoldu. Eve vardım. Kapı zorlanmıştı. Kilitli değildi. Kapı kanadı küçük küçük hareketlerle bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonra çarparak kapandı. Çalışma odamın perdeleri, topçu eriyle birlikte bakındığımız pencereden dışarıya doğru sallanıyordu. Demek pencereyi kapatacak hiç kimse gelmemişti eve o gündenberi. Kırılmış çalılar dört hafta önce bıraktığım gibiydi. Sendeleyerek hole girdim. Ev boş görünüyordu. Merdiven halısı üzerindeki çamurlu ayak izlerimiz hala duruyordu.

Merdivendeki çamurlu izleri takip ederek çalışma odama gittim, ilk silindirin düştüğü gün yarım bıraktığım çalışmam olduğu gibi duruyordu. «Uygarlığın ilerlemesiyle Ahlakî Düşüncelerin Gelişmesi» konulu bu makalemin, yarım kalan son yaprağında tırnak açmış ve şöyle bir cümleye başlamışım: «Yaklaşık iki yüzyılda» demişim ve «bekleyebiliriz...» diyecekken kalemi elimden bırakmışım. Bir ay öncenin o müthiş sabahını hatırlamak için kafamı

zorladım ve gazeteci çocuktan *Daily Chronicle* gazetesini alışımı hatırladım. Çocuğun girmekte olduğu bahçe kapısına doğru ilerleyişim ve onun ayak üstü anlattığı «Mars'tan gelen insanlar» hikayesini nasıl heyecanla dinlediğim gözlerimde canlandı.

Aşağı indim, yemek odasına yöneldim. Masanın üzerinde bozulmuş et yemeği ve kurumuş ekmekler vardı. Bir bira şişesi, topçu ile birlikte olduğumuz gece bıraktığımız gibi, devrilmiş duruyordu.

Evim kimsesiz kalmıştı. Uzun süre içimde sakladığım umudun son ışıkları da sönmüştü. «Kullanılmamış» dedi bir ses. «Ev terkedilmiş. Bu on gün içinde burada hiç kimse kalmamış. Sen de, burada kalarak kendine daha fazla eziyet etme. Senden başka kimse kaçıp kurtulamamış.»

İrkildim. Kendi kendime konuşmaya başlamıştım. Evet, düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyordum. İşte, çıldırmak dedikleri budur. Döndüm. O sırada arkamdaki kapı açıldı. Kapıya yöneldim, bir adım attım ve durdum.

Olamazdı. Hayal görmeye de başlamıştım. Karımla kuzenim karşımda duruyordu. Karımın yüzü hayaletler gibi bembeyazdı. Birden bir çığlık attı.

— Geldin dedi. Biliyordum, geleceğini biliyordum...

Ellerini göğsünde kavuşturdu ve sendeledi. Kendimi ona doğru attım ve kollarımın arasına aldım.

Yirmi yedinci Böliim

ARTIK bu büyük maceranın sonuna geldik. Hala tam olarak açıklığa kavuşturulamamış ve araştırılması gereken soruların tartışmasına az da olsa katılamadığım için üzgünüm. Yine de durumu kritik etmekten geri durmayacağım. Benim uzmanlık alanını spekülatif felsefedir. Karşılaştırmalı fizyoloji konusundaki bilgilerim, okuduğum bir-iki kitapla sınırlıdır. Yine de bana öyle geliyor ki, Marslıların anî ölüm nedenleriyle ilgili olarak öne sürülen en mantıklı tez Carver'inkidir. Ben de hikayemde onun söylediklerini temel aldım.

Savaş ertesinde incelenen bütün Marslıların vücutlarında, dünyaya ait biyolojik türler olarak bilinen bakterilerin dışında, hiçbir bakteriye rastlanmadı. Onların derhal ölmeleri gibi bir durum da ileri sürülemez. Tersine, hiçbir şeyi umursamaksızın ortalığı kırıp geçirmelerinde, bakterilerin çürütücü prosesinin ve bunun tepkilerinin yansımalarının da etkili olduğu bilinmelidir. Kuşkusuz bu bir olasılıktır, kanıtlanabilecek bir sonuç değil.

Ne Marslıların kullandıkları öldürücü etkili Siyah Duman'ın bileşimi, ne de Isı-Işını jeneratörünün yapısı biliniyor. Bunlar hep birer soru işareti olarak kaldı. Ealing ve Güney Kensiıgton laboratuvarlarındaki talihsizlikler, Isı-Işını üzerinde çalışan bilim adamlarının daha ileri incelemeler yapmalarını engelledi. Siyah tozun spektrum analizi, üç çizgisi yeşil bölgede kalan bilinmeyen bir element olduğunu ortaya koydu. Ayrıca, argon gazıyla birleşerek öldürücü etkisi olan bir bileşik oluşturduğu ve bunun kan üzerinde etki yarattığı olasılığı belirdi. Ancak, bu tür kanıtlanamayan spekülasyonlar, bu kitabın seslendiği okuyucular tarafından elbette ayrıca değerlendirilecek, kimbilir belki

de onlar tarafından, bazı bilinmeyenlerin üzerindeki örtü kaldırılabilecektir.

Shepperton'un tahrip edilmesinden sonra Thames'ten aşağıya doğru sürüklenen kahverengi köpük de, o günün sıkıntılarından ötürü zamanında incelenemedi.

Marslıların anatomik incelenmesinin sonuçlarını hikayenin içinde anlatmıştım. Bugün herkes, Doğal Tarih Müzesi'ıide duran büyük cismi tanımaktadır. Ona bakarak pek çok şeyler çizildi. En küçük ayrıntısına varasıya bir inceleme imkanı bulunabildiği için, fizyoloji ve yapıyla ilgili olan bütün bilgilerin bilimsel olduğunu belirtmeliyim

Bundan sonra sorun, Marslıların bir daha böyle bir saldırıya kalkışıp kalkışmayacakları üzerinde yoğunlaştı. Fakat ben, yine de olayın bu yanına yeterince özen gösterilmediğini sanıyorum. Şu anda Mars gezegeni konjonksiyon konumunda. Fakat, karşı konuma her geçişlerinde ben, yine böyle bir maceraya kalkışabilecekleri endişesini sürekli taşıyacağım. Her duruma karşı hazırlıklı olmalıyız. Bana öyle geliyor ki, Mars'tan atışların yapıldığı yeri tespit etmek mümkündür. Bu yapıldıktan sonra da gezegenin o bölgesi sürekli gözlenebilir ve bundan sonraki saldırının başlangıcı önceden bilinmiş olur.

Bu sağlandıktan sonra, dünyamıza düşen silindirin. Marslıların dışarıya çıkması için gerekli soğumayı sağlamadan tahrip edilmesi mümkün olur. Ya da silindirin kapağı açılır açılmaz silahlarla taranabilir.

Bilgiler ilerledikçe, Marslıların Venüs gezegenine inmeyi başardıkları konusunda ciddi tahminler öne sürüldü. Çünkü, bundan yedi ay önce Venüs ve Mars, Güneş ile aynı hizadaydılar. Bu da demektir ki, Mars Venüs'ü gözleme konumundadır. O sırada iç gezegenin aydınlık olmayan yarım küresi üzerinde parlak ve dalgalı bir aydınlanma olmuş. Hemen hemen aynı anda, benzer dalgalı karakterde hafif bir işaret de Mars diskinin çekilen fotoğraflarında tespit edildi. İncelendiğinde, bu iki görünümün birbirine çok

benzediği ortaya çıktı. En azından biz, Mars'ın önemsenmeyecek bir gezegen olmadığını, ya da insanlar için güvenli bir gezegen olmadığını öğrendik. Uzaydan birden bire üzerimize gelen bu beklenmedik şeytanı asla önceden sezemedik. Bu nedenle, daha geniş planda ele aldığımızda Mars'tan gelen bu işgalin insanlık için yarar sağladığı bile söylenebilir; bir kere bu olayın incelenmesiyle bilim çok şeyler kazandı ve insanlığın kamu yararı kavramını benimsemesine ve geliştirmesine büyük katkılar sağladı. Öyle sanıyorum ki, Marslılar da gezegenimizde yaptıklarından ders çıkaracaklar ve bu hataları Venüs'te tekrarlamayacaklardır. Yıllar boyu Mars diskinin çok dikkatli incelenmesi gerekecektir. Böylece gelecek kuşakları aynı saldırıdan korumak olanaklı olabilecektir.

Bu olaydan çıkan sonuçların ve görüşlerin abartılması kaçınılmazdır. Silindir düşmeden önce, bizim küçük küremiz dışında uzayın hiçbir yerinde hayat olmadığına dair genel bir kanı vardı. Bugün ise daha ileriyi görebiliyoruz. Eğer Marslılar Venüs'e ulaşabilirlerse, insan için olanaksız olan hiçbir şey kalmayacaktır. Ve güneşin yavaş yavaş soğuması dünyamızı oturulamaz kılarsa, ki böyle de olacaktır, o zaman bizim kardeş gezegene gidip yerleşmemiz kaçınılmaz olacaktır.

Yıldızlar evreninin sonsuz genişliği içinde güneş sisteminin bu küçük fideliğinden yavaş yavaş yayılan hayatı kafamda canlandırdığımda, görünüm bana biraz bulanık, fakat fevkalade geldi. Fakat bence bu uzak bir düştür. Diğer taraftan, Marslıların saldırısı, onların açısından gecikmiş de olabilir. Belki de geleceği değerlendirmiş, daha sağlıklı kararlar almışlardır. Yaşadığım olayların yarattığı sıkıntı ve yüzyüze geldiğim tehlikelerin zihnimde güvensizlik ve kuşku yarattığını itiraf etmeliyim. Çalışma masama oturmuş, lamba ışığında çalışırken, birden aşağıdaki vadide alevler çıktığını gördüm. Bir anda çevremdeki evlerin boş ve terkedilmiş olduğunu hissettim. Byfleet yoluna çık-

tim. Bisikletlilerin, işe giden insanların, öğrencilerin yanımdan geçtiklerini gördüm. Derken onlar silindi ve ben, topçu eriyle birlikte o ıssızlığın içinde yapayalnız kalmışız gibi bir duyguya kapıldım. Bir başka gece de, sessiz caddeleri karartmış olan siyah tozu ve yerlerde uzanmış insan cesetlerini görür gibi oldum. Bütün bunlar bana korku ve ürperti verdi. Birden uyandım ve kapkaranlık geceyle burun buruna geldim. Soğuk soğuk terlemişim.

Londra'ya gidip de, Fleet Caddesi'nde işleri başlarından aşkın insan kalabalığını görünce, bunlar bana geçmişin hayaletleri gibi görünür. Bunlar bana ölü bir şehrin hayaletleri ve galvanizli gövdede bir hayat taklidi gibi gelir. Daha da garip olan, bu son bölümü yazmadan bir gün önce yaptığım gibi, Primrose Tepesi'ne çıkıp baktığımda, Marslı makinaların durduğu yerlerdeki evleri, yürüyen, çiçek sulayan insanları gördüğümde ve oynayan çocukların seslerini işittiğimde, hep oranın son büyük günün alaca karanlığı altındaki korkunç görünümünü hatırlamamdır...

Ve hepsinin ötesinde beni en çok etkileyen, karımın elini yeniden tutmak ve ölüler arasından birbirimizi bulabilmiş olmaktır...

S O N

BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)

2 — DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H. G. Wells)

Dizimizin 3. Kitabı :

3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)

H.G. WELLS

DÜNYANIN SONUNA DOĞRU

... Hayretten bağırdım.
Diğer dört canavarı düşünmedim bile.
Tüm dikkatim bana en yakın olan bu canavarın üzerinde toplanmıştı. Çalıların arkasındaki silahlardan ateşlenen mermilerden biri canavarı bulmuştu. Canavar şaşırdı, çevresine dönmeye çalışırken, ikinci, üçüncü, derken dördüncü mermi de yerini bulmuştu.
Son mermi yüzünde patlamıştı. Yaratık sendeledi, fakat hemen yere düşmedi. Sarhoş bir insan gibi yalpalamaya başladı. Dengesini tekrar kurdu. Shepperton yönüne doğru seyirtti. Fakat bir süre sonra yine sallandı, yalpaladı ve Shepperton kulesine çarptı. Bu çarpma sonucunda kule parça parça oldu. Derken birden korkunç bir gürültü duyduk.
Canavar yere devrilmişti...

200 TL.